

Bồ Câu Không Đưa Thư

<http://members.tripod.com/vietchats/nna/bckdt/BoCauKhongDuaThu1.html>

Chương 1

Thục sẫm soi tờ giấy trên tay.

Nó phân vân lật tới lật lui, chưa biết tính thế nào.

Chiều hôm qua, lúc thò tay vào ngăn bàn, nó tình cờ phát hiện ra tờ giấy này. Trong đó chỉ vền vền có mấy dòng, được viết bằng lối chữ in hoa. Đọc thoáng qua, Thục bất giác đỏ bừng mặt: "Cho mình làm quen với. Mình ở lớp buổi sáng, ngồi cùng chỗ với bạn đấy."

Nếu không nỡ từ chối, bạn viết cho mình vài chữ. Thành thật cảm tạ. Rất mong hồi âm".

"Lá thư" chỉ ngắn ngủi có vậy. Bên dưới ký tên: Phong Khê.

Thục vốn nhút nhát, lại cả thẹn. Nó chưa gặp phải kiểu làm quen đường đột như thế này bao giờ. Từ hôm qua đến giờ, "lá thư" của anh chàng Phong Khê chưa rõ mặt mũi nọ cú bắt Thục nghĩ ngợi hoài. Đã mấy lần, Thục định hỏi ý kiến Xuyến và Cúc Hường, nhưng lại sợ tụi nó chọc, thục đành giấu nhem. Ai chủ con Xuyến và Cúc Hường đã mở miệng chòng ghẹo, Thục chỉ có nước bịt tai quay mặt đi chỗ khác.

Loay hoay một hồi, không biết xử sự thế nào, Thục khẽ buông tiếng thở dài. Nó không biết nên phớt lờ hay nên trả lời. Và nếu trả lời thì phải viết những gì. Năm ngoái, Cúc Hường cũng rơi vào một tình huống tương tự, thậm chí còn "ghê gớm" hơn. Hùng quần nhét thư "tổng tình" vào ngăn bàn, lại còn đe dọa "nếu không trả lời, Cúc Hường sẽ ân hận", nghe phát khiếp! Nhưng Cúc Hường bản lĩnh hơn Thục nhiều. Nó thẳng tay ném những "tối hậu thư" của Hùng quần vào sọt rác. Lúc cao hứng, nó còn giở thư ra cho Xuyến và Thục cùng đọc. Cả ba vừa "phân tích" vừa cười ngặt nghẽo.

Thục không dám hành động như Cúc Hường. Cái câu "nếu không nỡ từ chối" khiến Thục thấy tội tội. Hơn nữa, anh chàng Phong Khê khác xa Hùng quần. Anh ta không hề dọa dẫm Thục.

Đang thả hồn theo những ý nghĩ vẩn vơ, Thục bỗng giật bắn người khi nghe tiếng Cúc Hường đột ngột vang lên sau lưng:

- Làm gì ngồi thần thờ vậy, cô nường?

- à... tao có làm gì đâu...

Thục lúng túng đáp. Vừa nói nó vừa hấp tấp vo tròn tờ giấy lại, giấu trong lòng bàn tay. Cúc Hường vẫn thản nhiên:

- Mà đang ôn bài hả?

Nghe Cúc Hường hỏi vậy, Thục mừng như bắt được vàng. Nó mau mắn:

- Ủ, tao đang ôn lại bài hóa.

Đột nhiên Cúc Hường đổi giọng. Đang cười, nó bỗng nghiêm mặt:

- Thôi đi, đừng có dốt! Mà không qua mặt nổi tao đâu! Hãy khai thật đi!

Thái độ của Cúc Hường khiến Thục đâm chột dạ. Nó ấp úng:

- Tao đang... ôn lại bài hóa thật mà!

- Hừ, hóa! Hóa phép thì có! - Cúc Hường hất mái tóc - Mà ôn bài sao tao không thấy mày giở tập?

- Tập hả? - Thục liếm môi - Tao cất vào rồi!

- Mà cất trong lòng bàn tay mày chú gì? - Giọng Cúc Hường bỗng trở nên tinh quái.

Thục đặng hồn. Nó nhìn sững Cúc Hường:

- Sao mày biết?

- Tao đứng sau lưng mày nãy giờ sao không biết! - Cúc Hường vừa cười hì hì vừa chìa tay ra - Đưa tao coi thử cái gì vậy! Thử tình phải không?

Biết không thể giấu được, Thục đành bẽn lễn chìa tờ giấy nhàu nát trong tay ra.

Vừa liếc mắt qua tờ giấy, Cúc Hường đã ré lên:

- Trời ơi, tình dữ chưa! "Cho mình làm quen với", mùi còn hơn Vũ Linh ca vọng cổ.

- Mày đừng có nói bậy! - Thục đỏ mặt cự nự.

Cúc Hường huơ huơ tờ giấy trước mặt, chun mũi chọc:

- Tao nói có sách mách có chứng đằng hoàng mà mày dám kêu tao nói bậy hả!

Đúng lúc đó, Xuyên ôm cặp bước vào. Nó liếc quanh lớp một vòng rồi rảo bước lại chỗ Cúc Hường:

- Làm gì mà hò hét om sòm vậy?

Cúc Hường làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Có đứa tỏ tình với con Thục.

- Tỏ tình đâu mà tỏ tình! Mày chỉ toàn phịa! - Thục nhăn nhó.

Nhưng Xuyên chẳng buồn để ý đến Thục. Nó giật tờ giấy trên tay Cúc Hường:

- Đưa "tang vật" tao xem!

Trong khi Thục ngồi chết trân thì Xuyên nheo mắt "nghiên cứu" lá thư. Một lát, nó gật gù bình luận:

- Thống thiết còn hơn kèm đám ma!

Cúc Hường tròn mắt:

- Nghĩa là sao?

Xuyên chậm rãi:

- Nghĩa là lá thư tình này đủ sức làm rơi lệ những người dễ yếu lòng như con Thục.

"Thành thật cảm tạ" nghe na ná như là "thành kính phân ưu", có vẻ như muốn chia buồn cùng gia quyến....

Đang ngồi yên, Thục bỗng nhảy dựng lên:

- Nè, nè, đừng có trù ẻo ghen mày! Nhà tao sống nhẵn hết, mày đừng có nói xui!

Xuyên lừ mắt nhìn Thục:

- Tội mày "tử thông" với "địch", tao chưa phạt, giờ còn bày đặt la lối nữa hả!

- Tao tử thông gì đâu...

Không để cho Thục nói dứt câu, Xuyên chìa tờ giấy ra:

- Chú lá thư này ở đâu ra?

- Thì ở trong ngăn bàn.

- Phong Khê là "thằng giặc" nào?

- Ai mà biết! Tao cũng chỉ mới thấy tên đó lần đầu.

Cúc Hường thỉnh linh hỏi chen ngang:

- Nó gửi cho mày hồi nào?

Thục ngập ngừng:

- ... ờ... hôm qua.

- Thấy chưa! - Cúc Hường reo lên - Rõ ràng là có "vấn đề". Nếu mày không có "ý đồ đen tối" thì tại sao mày lén lút giấu lá thư từ hôm qua đến giờ không cho ai biết?

- Tao định nói cho tụi mày biết ngay lúc đó nhưng tao sợ...

Xuyên hừ mũi:

- Sợ gì? Mày sợ tụi tao ngăn cản "mối tình vĩ đại và cảm động" của mày phải không?

- Bậy! - Thục chớp chớp mắt - Tao chỉ sợ tụi mày chọc!

Cúc Hường nhún vai, buông thông:

- Đúng là có tật giật mình! Ông bà nói đổ có sai!

Xuyến gật gật đầu tính phụ họa theo Cúc Hương, bỗng nó nhìn thấy Thục cắn chặt môi, đôi mắt sắp sửa rỏ rỏ, nó hoảng hốt cầm tay Thục lay lay, miệng rối rít:

- Tụi tao giỡn chơi chút xíu mà!

Cúc Hương cũng vội vàng lên tiếng:

- Thôi, nín đi cô nường! Đừng có mà nhè ra giữa lớp! Lớp trưởng Hoàng Hòa đang nhìn mày kia!

- Kệ nó! - Thục vùng vằng.

- Trời ơi, lớp trưởng mà mày dám kêu bằng nó! Tao méc bây giờ!

- Cho mày méc!

- Đừng có dóc! Mày sợ tao méc thấy mờ! Hoàng Hòa bồ trai nhất lớp. Lại để ý mày. Thục hừ một tiếng:

- Nhưng mà tao không để ý nó!

Cúc Hương nháy mắt:

- Mày để ý anh chàng Phong Khê kia chứ gì?

Nghe Cúc Hương nói vậy, không để cho Thục kịp phản ứng, Xuyến đã vội vã xua tay:

- Thôi, đừng chọc con Thục nữa! - Rồi quay sang Thục, Xuyến cười cười nói tiếp - Mày không để ý tên Phong Khê này nhưng hần thì để ý mày phải không?

- Tao đâu có biết! - Thục thật thà - Tao chỉ nghĩ hần muốn làm quen thôi!

Cúc Hương vọt miệng:

- Hần để ý hay hần đòi làm quen, chuyện đó không quan trọng. Vấn đề là mày có định "hồi âm" cho hần hay không!

Thục ngẩn người ra:

- Tao cũng chẳng biết nữa. Tao đang định hỏi ý kiến tụi mày.

Cúc Hương liền liếc Xuyến:

- Sao mày?

Xuyến tỉnh bơ:

- Thì hồi âm chứ sao! Hần chả ỉ ỏi "bạn viết cho mình vài chữ" là gì!

Cúc Hương trợn mắt:

- Hồi âm cho tên nhãi nhép đó? Tụi buổi sáng tức là tụi 11A3, lớp đàn em mình! Chẳng lẽ...

Cúc Hương chưa nói hết câu, Xuyến đã hừ giọng cắt ngang:

- Chính vì tụi nó cả gan trêu vào các chị, các chị cần phải hồi âm! Tụi mình phải dạy cho "bọn trẻ" một bài học!

Vẻ mặt nghiêm nghị của Xuyến khiến Cúc Hương phì cười. Nó khoái chí hỏi:

- Nhưng mà ai "dạy"?

- Tất nhiên là con Thục! Thư gửi cho nó mà!

Nghe nhắc tới mình, Thục giãy nảy:

- Thôi, thôi, tụi mày muốn làm gì thì làm! Tao không biết "dạy dỗ" gì hết! Đừng có ép tao!

- Thôi được! - Xuyến thở một hơi dài thườn thượt, ra vẻ bất đắc dĩ - Nếu mày không nỗ ra tay thì để tao. Tao sẽ đại diện cho mày viết thư "dạy dỗ" thẳng nhóc đó!

Xuyến vừa nói dứt câu, Cúc Hương đã nhanh tay xé "rẹt" một tờ giấy trong tập, hí hửng chìa ra:

- Giấy nè!

Xuyến cầm lấy tờ giấy. Nhưng nó chưa viết ngay mà lại lui cui mở cặp.

- Gì nữa vậy? - Cúc Hương ngạc nhiên hỏi.

- Chờ tao một chút! Tao đang tìm... đồ dùng dạy học!

- Đồ dùng dạy học?

- Ủ, muốn "dạy dỗ" có hiệu quả, cần phải có "đồ dùng dạy học".

Xuyến vừa thò tay vào cặp vừa trả lời ồm ồ. Cúc Hường và Thục cú thắc mắc không hiểu Xuyến định tìm vật gì trong đó. Hai đứa ngồi ngây người hồi hộp theo dõi từng cử động của nhỏ bạn tình quái.

Lục lọi một hồi, Xuyến từ từ lấy ra... một cây kẹo.

Trong khi Thục thò phào thì Cúc Hường bĩu môi thất vọng:

- Tưởng gì! Đồ dùng dạy học của mày đó hả?

Xuyến nheo mắt:

- Sao? Không được hả?

Cúc Hường lộ vẻ bất bình:

- Như vậy là mày "thường" chứ đâu có "phạt" hần!

- Mày không biết gì hết! - Giọng Xuyến ranh mãnh - Đối với những đứa tham ăn như mày và con Thục thì đây là cây kẹo, còn đối với tên tiểu tử đó, đây lại là... viên thuốc chuột bọc đường!

Nói xong, Xuyến lẹ làng rút cuốn tập trong cặp ra, kê tờ giấy lên và bắt đầu viết thư phúc đáp. Cúc Hường và Thục ngồi châu rìa hai bên, chụm đầu dòm.

Nhưng Xuyến vừa hí hoáy bốn chữ "Phong Khê hiền đệ", Cúc Hường đã bĩu môi:

- Văn chương kiếm hiệp ba xu! Sặc mùi phim Hồng Kông!

Xuyến tự ái:

- Chủ theo mày, phải gọi hần như thế nào?

- Cú viết là "Gửi bé Phong Khê"!

- Hay lắm! - Xuyến gật gù khen - Không ngờ thỉnh thoảng mày cũng nói được một câu thông minh!

Nói xong, Xuyến lấy một tờ giấy khác, nắn nót viết:

"Gửi bé Phong Khê,

Chị ngạc nhiên vô cùng khi nhận được thư bé. Có lẽ bé quáng gà hay sao, chú lớp chị đâu có tổ chức "Câu lạc bộ làm quen" hay "Tìm bạn bốn phương" mà bé biên thư đòi "kết bạn tâm tình"! Hởn nữa, bé trẻ người non dạ tuổi còn nhỏ nên chú tâm học hành, chỗ đua đòi võ vắn, kéo trèo cao té nặng. Nghĩ tình chị em, chị tặng bé một cây kẹo ăn cho mau lớn và nhỏ đừng có đại dột trêu vào chị nữa! Good-bye bé!".

Xuyến viết tới đâu, Cúc Hường ôm bụng cười tới đó. Nó la lên:

- Trời đất ơi! Mày muốn "giết" chết tuổi "thằng bé" sao Xuyến?

- Cho hần chết! - Xuyến trợn mắt - Ai bảo hần dám trêu vào con Thục nhà bà!

Thục cũng không nhịn được cười. Nhưng mặt nó thoáng lộ vẻ áy náy. Nó nhìn Xuyến, ngáp ngừng:

- Mày viết "ác" quá!

- Ác gì mà ác! - Xuyến hừ mũi - Đã "dạy dỗ" thì phải nghiêm khắc chứ!

Thục chép miệng:

- Tao sợ anh chàng Phong Khê xấu hổ đến bỏ học mất.

- Hần không bỏ học đâu! Nhưng chắc hần sẽ bỏ cái trò dăm dúi thư tình vào ngăn bàn của mày!

- Thư tình! - Thục "hử" một tiếng - Mày sao giống y như con Cúc Hường! Lúc nào cũng nói bậy!

- Ủ thôi, không phải thư tình. Thư làm quen vậy.

Vừa cười hì hì, Xuyến vừa đặt lá thư hồi âm vừa viết vào ngăn bàn của Thục. Xong, nó chặn cây kẹo lên trên. Nó làm việc đó với một bộ dạng hí hửng hết như Phật Tổ lúc đề Tôn Ngộ Không dưới năm ngọn núi Ngũ Hành vậy.

Chương 2

Đúng như Xuyến dự đoán, ngày hôm sau chẳng có gì lạ xảy ra. Vừa ngồi vào chỗ, Thực hồi hộp thò tay vào ngăn bàn nhưng chẳng có tờ giấy nào trong đó.

Cúc Hương chấp hai tay:

- Mô Phậ! Thế là trời yên bể lặng! Con Xuyến tài thật!

Xuyến ngó Thực:

- Cục kẹo còn không?

- Không.

Xuyến gật gù:

- Thăng bé này ngoan thật! Cho gì lấy đó!

Thực liếc Xuyến, không hiểu bạn mình khen thật hay khen xỏ. Tự nhiên Thực thấy tội nghiệp anh chàng Phong Khê nọ. Khi đọc lá thư độc địa của Xuyến, chắc anh ta ngượng lắm. Và chắc có cho kẹo, anh ta cũng chẳng bao giờ dám làm quen với đám nữ yêu này nữa. Nghĩ tới đó, bỗng nhiên Thực bật cười: Xuyến chẳng đã cho kẹo anh ta là gì?

Thấy Thực tự nhiên phá lên cười, Xuyến tò mò:

- Mà cười cái gì vậy?

- Chẳng có gì hết! Tự nhiên tao tức cười vậy thôi!

Xuyến nguýt Thực:

- Tự nhiên mà cười! Đồ con gái vô duyên!

Thực chưa kịp phân trần, Cúc Hương đã chen vào, giọng thùng thình:

- Con Thực muốn cười cứ việc cười, nhưng ngày mai đừng có quên nghĩa vụ của mình!

Thực trở mặt:

- Nghĩa vụ gì?

Cúc Hương thần nhiên:

- Dẫn tao và con Xuyến đi ăn chè đậu đỏ bánh lọt.

Thực nhăn mặt:

- Nghĩa vụ gì kỳ vậy?

- Chẳng có kỳ gì hết! - Cúc Hương nhún vai - Không có tội tao, làm sao mà tai qua nạn khỏi được! Thăng Phong Khê sẽ bám mày tới già!

Thấy Thực củ tròn mắt ngẩn ngơ, Xuyến vọt miệng bồi thêm:

Nếu mày không chịu, tội tao nhấn tên Phong Khê đó viết thư "tỏ tình" tiếp à!

Lời hăm he của Xuyến khiến Thực giật bắn người. Nó vội vã gật đầu:

- Được, được! Tao chịu!

Thái độ hốt hoảng của thực khiến Xuyến và Cúc Hương nhìn nhau cười khúc khích. Nhưng Thực chưa kịp thực hiện "nghĩa vụ" của mình thì biến cố đã xảy ra.

Đầu giờ chiều hôm sau, Xuyến vừa ôm cặp tới cửa lớp đã thấy Thực ngồi sẵn đằng bàn, trước mặt nó là một trái ổi to tướng nom thật "quyến rũ".

Xuyến vừa bước lại vừa liếc trái ổi, miệng bô bô:

- Trái ổi này trông ngon mắt thật, nhưng chỉ có thể dùng "tráng miệng" thôi, không thay thế đậu đỏ bánh lọt được đâu à ngen!

Thực cắn môi:

- Trái ổi này đâu phải của tao!

Xuyến ngạc nhiên:

- Không phải của mày chủ của ai?

Thực không đáp. Nó chìa tờ giấy đang cầm trong tay cho Xuyến.

Vừa liếc nhìn qua, Xuyến đã nhận ngay ra những chữ in hoa quen thuộc, liền sùng sốt buột miệng:

- Ủa! Lại là hần!

Đúng lúc đó, Cúc Hường bước vào. Thấy Xuyên cầm tờ giấy trên tay, Cúc Hường hỏi liền:

- Gì vậy mày? Bản tự kiểm hả?

Xuyên lườm Cúc Hường:

- Tự kiểm là mày tự kiểm đó! Đây là "đơn xin làm quen" của thằng nhãi hôm nọ!

Cúc Hường há hốc miệng:

- Phong Khê?

Xuyên hừ mũi:

- Ngoài thằng giặc đó ra, còn ai vào đây nữa!

- Trời ơi, bộ tên này điếc không sợ súng chắc?

Xuyên tặc lưỡi:

- Hần chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Tao sẽ có cách làm cho hần cạch tối già!

Cúc Hường không quan tâm đến lời dọa dẫm của Xuyên. Nó tò mò nhìn tờ giấy:

- Hần viết gì trong đó vậy?

- Tao đã xem đâu!

Nói xong, cả hai chụm đầu vào tờ giấy.

Thư viết:

"Bạn thân mến,

Mình thật lòng muốn làm quen với bạn chứ không có ý trêu bạn như bạn nghĩ đâu! Mình cũng không phải là "bé". So về tuổi tác, có lẽ mình lớn hơn bạn một, hai tuổi. Nhưng vì hồi nhỏ, mình nghỉ học một, hai năm nên hiện nay mình học kém bạn một lớp. Mình đã nhận được cây kẹo của bạn. Mình để dành chứ không ăn. Và gửi tặng bạn món quà nho nhỏ gọi là đáp lễ. Dù sao mình cũng gửi đến bạn lòng cảm ơn và thán phục.

Ký tên: Phong Khê."

Đọc xong lá thư, Cúc Hường hỏi ngay:

- Hần gửi tặng món quà gì đâu?

Xuyên chỉ trái ổi trước mặt Thục:

- Kia kìa!

Cúc Hường chớp lấy trái ổi, sẫm soi rồi buột miệng:

- Chậc, tên này cũng biết điều đấy chứ!

Xuyên bĩu môi:

- Biết "mua chuộc" thì có!

Thục nãy giờ ngồi yên không nói gì. Nó biết hể mình mở miệng, thế nào cũng bị hai bạn trêu chọc nên một mực giả ngây giả đĩnh. Nhưng bây giờ nghe Xuyên xía xói anh bạn "khuất mặt khuất mày" kia, nó không nén nổi, liền lên tiếng:

- Mình tặng người ta thì người ta tặng lại chứ "mua chuộc" gì!

- Á, à, con Thục này ghê thật! - Xuyên kêu lên - Chưa gì mà nó đã bênh "người ta" chăm chặp rồi!

- Tao chẳng bênh ai hết! - Thục khịt mũi - Tao thấy cái gì đúng thì tao nói, vậy thôi!

Xuyên liếc Cúc Hường:

- Con Thục nói vậy mà không phải vậy à ghen!

Cúc Hường nãy giờ không để ý đến cuộc đấu khẩu giữa Xuyên và Thục. Nó mãi nghĩ ngợi đến nội dung của lá thư vừa đọc. Lời lẽ bình tĩnh và nhún nhường của lá thư khiến Cúc Hường đâm ra có thiện cảm với đối phương. Nếu là mình, Cúc Hường nhủ thầm, mình sẽ tìm những từ ngữ thật cay độc để "phản công" lại giọng điệu trịch thượng trong lá thư Xuyên viết. Hoặc ít ra, mình cũng làm lỏ, không thêm dây dưa với "tổ kiến lửa" này nữa.

Vậy mà anh chàng Phong Khê kia lại chẳng tỏ vẻ gì giận hờn hay tức tối. Anh cứ tỉnh bơ đòi... làm quen tiếp. Lại còn gửi tặng một trái ổi to thật to nữa.

Thấy Cúc Hường cứ đứng ngây người, chẳng chịu lên tiếng phụ họa với mình, Xuyến khẽ huých khuỷu tay vào hông bạn:

- Làm gì mà thần thờ vậy mày? Hay là mày cũng "kết mô-đen" tay Phong Khê này rồi?
- Đừng có mà vu oan giá họa! - Cúc Hường giãy nảy - Phong Khê là "người ta" của con

Thục, mắc mớ gì đến tao.

Chỉ đợi có vậy, Xuyến quay sang Thục, nháy mắt trêu:

- Mày nghe rõ chưa? Đâu phải chỉ mình tao đi xa-bô trong bụng mày! Con Cúc Hường cũng biết tòng ruột gan mày chủ bộ!

- Tụi mày chỉ giỏi nói bậy!

Thục phản ứng một cách yếu ớt. Biết không tài nào cãi lại hai cái miệng trơn như thoa mỡ của Xuyến và Cúc Hường, Thục chỉ nói được một câu rồi im bật.

Xuyến cười hí hí, về khoát chí. Nó giở giọng eo éo nhại bức thư:

- Mình đã nhận được cây kẹo của bạn. Mình để dành chứ không ăn. Mình để dành trong trái tim mình ấy!

Trong khi Thục đỏ mặt tía tai thì Cúc Hường hăng giọng nói:

- "Vụ án" trái tim để từ từ tính! Bây giờ tụi mình phải giải quyết "vụ án" trái ổi trước đã.

Xuyến lườm Cúc Hường:

- Mày lúc nào cũng ăn với uống! Tên mày đổi thành Ốc Hường coi bộ hợp "khẩu vị" hơn!

Cúc Hường khoát tay, giọng tỉnh rụi:

- Nếu mày muốn, ngày mai tao dẫn hai đứa đi ăn ốc hương liền! Còn bây giờ trái ổi này tính sao đây?

- Có gì đâu mà tính! Thì đem ra mỗi đứa cắn một miếng. Cắn đến khi nào không còn gì để cắn nữa thì thôi!

Cúc Hường lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Cách đó không được!

- Sao không được?

- Miệng mày như cổng Bà Xếp. Mày cắn một miếng bằng tụi tao cắn ba năm, ai "đưa" cho lại mày!

Xuyến phì cười:

- Thật tao chưa thấy ai ham nói xấu bạn bè như mày! Trong vụ này, công tao lớn nhất.

Nếu không có lá thú và cây kẹo của tao thì làm gì có trái ổi "chiến lợi phẩm" này. Tao hưởng phần nhiều là đúng rồi!

- Không được! - Cúc Hường kịch liệt phản đối - Công lớn nhất phải thuộc về con Thục.

Trái ổi này tên Phong Khê tặng cho nó chứ đâu phải tặng cho mày!

- Mày ngốc quá! Tên Phong Khê tặng cho nó là tặng trái tim. Còn trái ổi là tặng cho bạn nó, tức là tụi mình. Con Thục hưởng phần tinh thần, còn tụi mình hưởng phần vật chất!

Tóm lại, đứa nào cũng có phần!

Nghe Xuyến "phân chia tài sản" trắng trợn và tùy tiện như vậy, Thục vừa xấu hổ lại vừa buồn cười. Nó làm mặt nghiêm:

- Mày khôn vừa vừa thôi nghe Xuyến! Tao nhường cái phần tinh thần cho mày đó! Đứa trái ổi đây!

Lúc này Xuyến đã cầm trái ổi trên tay Cúc Hường. Nó giấu trái ổi ra sau lưng:

- Đâu có đứa cho mày được! Nếu mày không chịu thì để tao kiểm trọng tài phân xử. Xem thử tao nói đúng hay không đúng.

- Nè, nè...

Thục hoảng hốt kêu lên. Chuyện Phong Khê bỏ thư trong ngăn bàn, nó không muốn cho "người ngoài" biết. Bây giờ nghe Xuyến đòi "mời" trọng tài, nó điếng người.

Nhưng Xuyến phớt lờ vẻ cầu khẩn của Thục. Nó đảo mắt nhìn quanh và hí hửng reo lên:

- Trọng tài kia rồi!

Cả Thục lẫn Cúc Hường lật đật quay người lại. Vừa nhác thấy bóng người Xuyên chỉ, Thục bỗng nghe trống ngực đập thình thịch, trái tim như muốn vọt ra ngoài.

Hóa ra người mà Xuyên chỉ là Hoàng Hòa, lúc này đang đứng chống tay bên bức cửa sổ, quay mặt ra vườn bạch đàn phía sau nên không hay sáu tia la-de đang chiếu vào mình.

Hàng ngày, không hiểu vô tình hay cố ý, Hoàng Hòa thường đưa mắt về phía Thục. Thoạt đầu, chẳng ai để ý. Về sau, Xuyên phát hiện ra, liền bấm Cúc Hường. Từ đó, hễ có dịp là cả hai mở miệng trêu Thục. Bị "cáp dôi" riết, Thục hết dám nói chuyện với Hoàng Hòa luôn. Gặp anh trong lớp học hay ở ngoài đường, bao giờ Thục cũng quay mặt ngó lơ chỗ khác. Vì vậy, bây giờ thấy Xuyên định kêu Hoàng Hòa lại, Thục vội cầm vạt áo Xuyên giật giật:

- Đừng, đừng...

- Đừng cái gì mà đừng!

Xuyên trợn mắt nhìn Thục rồi quay về phía cửa sổ, ngoác miệng kêu thật to:

- Lốp trưởng!

Hoàng Hòa giật mình quay lại. Thấy ba cô gái, anh nhe răng cười:

- Gì vậy Xuyên?

- Lại đây tui này nhờ chuyện này chút!

Thấy Hoàng Hòa bước lại, Thục lật đật ngó ra sân, bên tai văng vẳng lời dặn dò "thiết tha" của Cúc Hường:

- Bình tĩnh mà run nghen mày!

Hoàng Hòa tối trước mặt Xuyên, vui vẻ:

- Chuyện gì vậy?

Xuyên úp mồm:

- Chuyện này "phức tạp" lắm!

- Xuyên lúc nào cũng đùa được!

- Tui nói thiệt mà! Nếu không phức tạp, tui đâu có nhờ tới bạn! Chuyện này trừ lớp trưởng ra, không ai giải quyết nổi!

Hoàng Hòa bán tín bán nghi. Anh liếc môi:

- Chuyện lớp mình hả?

- Ủ! - Xuyên làm ra vẻ ngằn ngừ - Đúng ra là chuyện riêng của con Thục!

Nghe nhắc tới Thục, Hoàng Hòa đâm chột dạ. Anh khẽ liếc Thục, giọng phân vân:

- Thục sao?

Xuyên nghiêm giọng:

- Có người viết thư tỏ tình với nó! - Bạn đừng có nghe lời Xuyên! - Thục kêu lên - Nó xạo đó!

Hai người nói hai đường, Hoàng Hòa không biết thực hư ra sao, liền đưa mắt nhìn Cúc Hường ra ý hỏi.

- Đúng ra là thư làm quen! - Cúc Hường mỉm cười ranh mãnh - Nhưng làm quen hay tỏ tình cũng cùng hệ NTSC, có khác gì đâu!

- NTSC là sao? - Hoàng Hòa ngạc nhiên - Sao lại có NTSC ở đây?

Cúc Hường chun mũi:

- NTSC bạn cũng không biết mà đòi làm lớp trưởng! Hệ này tiếng Việt dịch là "Nhỏ Thưởng Sầu Cảm"! Ví dụ như ngồi trong lớp, mình nhìn hoài về phía một người nào đó tức là mình NTSC người đó!

Dù đang lo ngay ngáy trước trò nghịch phá của lũ bạn, nghe Cúc Hường bốc phét, Thục cũng không khỏi phì cười. Còn Xuyên thì gục mặt xuống bàn, cười run cả hai vai.

Chỉ có Hoàng Hòa là gượng gạo. Anh biết lời nói đùa vừa rồi của Cúc Hường ngụ ý châm chọc mình. Anh nhìn Xuyên, đánh trống lảng:

- Bạn nào viết thư cho Thục vậy?

Xuyến ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn cười:

- Không phải lớp mình! Tụi buổi sáng!

Hoàng Hòa "à" một tiếng, vẻ nhẹ nhõm:

- Vậy thì kệ tụi nó! Đừng trả lời!

Xuyến nhanh nhẩu:

- Nhưng tụi thay mặt con Thục trả lời hấn rồi. Hấn liền gửi cho tụi này một trái ổi, Giờ làm sao?

Vừa nói, Xuyến vừa chìa trái ổi ra.

Hoàng Hòa nhún vai:

- Báo cho cô chủ nhiệm biết chứ sao!

- Báo cho cô chủ nhiệm? - Xuyến tròn mắt.

- Ủ.

- Chi vậy?

- Thì để cô biết cô... ngăn ngừa.

- Ngăn ngừa? Tụi này đâu phải con nít mà ngăn ngừa?

Lời ăn nói cả khía của Xuyến khiến Hoàng Hòa bắt đầu bực mình. Anh nhăn nhó:

- Bạn kêu tui giải quyết, tui giải quyết bạn không chịu nghe thì kêu làm gì!

Xuyến khịt mũi:

- Tui đâu có kêu bạn giải quyết vụ lá thư! Tui nhờ bạn giải quyết vụ trái ổi kia!

Hoàng Hòa ngó ngác:

- Trái ổi sao?

Xuyến thùng thình:

- Trái ổi này người ta gửi tặng con Thục nhưng chính là nhờ lá thư hồi âm của tui, bây giờ chia cách sao? Tui với con Thục ai được ăn nhiều hơn?

- Khỏi ăn nữa! - Hoàng Hòa đáp gọn lỏn.

- Sao vậy? - Cả ba cô gái sững sốt cùng kêu lên.

Hoàng Hòa tặc lưỡi:

- Đem trả quách thì khỏi ăn chứ sao!

Cúc Hưởng "xì" một tiếng:

- Vô duyên! Người ta nhờ chia, lại xúi đem trả!

Giọng Hoàng Hòa nhuốm vẻ cay cú:

- Không quen biết thì nhận làm gì!

- Không quen cũng cứ nhận! - Cúc Hưởng nghinh mặt - Trái cây chủ bộ thuốc độc sao mà không nhận!

Trước điệu bộ hùng hổ của Cúc Hưởng, Hoàng Hòa đâm lúng túng. Anh ấp úng:

- Nhưng mà... nhưng mà...

- Không có "nhưng mà nha mừng" gì hết! - Cúc Hưởng vung tay - Quanh năm suốt tháng bạn ngấm người ta đến mòn cả da mặt mà bạn có tặng người ta được cái hột ổi nào không!

Trong khi anh chàng này chưa hề quen biết mà dám dâng cả một trái ổi to tướng làm "sính lễ", chúng tỏ hấn NTSC thành thật hơn bạn nhiều!

Cúc Hưởng "xỏ" một tràng khiến Hoàng Hòa đỏ mặt tía tai. Biết không địch lại Xuyến và Cúc Hưởng, hai cái máy phát sóng "siêu tần số" nổi tiếng từ hồi còn học lớp mười, Hoàng Hòa đành quay lưng bỏ đi sau khi buông một câu chữa thẹn:

- Mấy bạn nói gì đâu không!

- Không dám "gì đâu" đâu!

Cúc Hưởng dài giọng với theo khiến Xuyến gập người cười ngặt nghẽo. Tự nhiên Thục cảm thấy bất nhẫn. Nó đập vào tay Cúc Hưởng:

- Cái con này! Mà nói năng sao chẳng nề người ta lấy một chút xíu!

Cúc Hưởng bĩu môi:

- Hắn có "để ý" đến tao đâu mà bắt tao nề!

Biết Cúc Hưởng sắp sửa trừu mình, Thục không dám giở giọng trách móc nữa. Nó thò tay cầm trái ổi trên tay Xuyến:

- Cái này giòn tính sao?

- Còn tính sao nữa! - Xuyến trợn mắt - Lốp trường mà tính không ra thì tội mà chỉ còn có cách nghe theo lời đề nghị lúc này của tao thôi!

Cúc Hưởng dòm Xuyến, giọng cảnh giác:

- Mỗi đứa cắn một miếng hả?

Bộ tịch nhón nhác của Cúc Hưởng làm Xuyến phì cười:

- Làm gì mà hốt hoảng vậy?

- Cái miệng của mày rộng đến mang tai, ai trông thấy mà chẳng phát hoảng! - Cúc Hưởng ngừng một chút rồi hắng giọng tiếp - Mỗi đứa cắn một miếng cũng được. Nhưng đợi tao lấy viết tao vẽ lên trái ổi ba vòng tròn, mỗi đứa chỉ "hoạt động" trong phần đất của mình, không được xâm phạm...

- Đây là ổi chứ không phải "đất"! - Xuyến vọt miệng.

- Ủ thì ổi! - Cúc Hưởng tùm tùm - Đứa nào để dấu răng đi lạc ra ngoài vùng quy định, coi như bị truất quyền "thi cắn" tiếp...

Cúc Hưởng nói chưa dứt câu, Thục đã vỗ tay reo:

- Hay lắm, hay lắm! Như vậy cho con Xuyến bỏ cái tật giành ăn!

Xuyến bĩu môi:

- Xì, tao tao thêm vào cái vòng tròn của con Cúc Hưởng! Tao có cách này hay hơn nhiều, lại khỏi bày đặt vẽ vôi lỏi thôi!

Thục không nén được tò mò:

- Cách gì vậy?

- Mỗi đứa một trái, khỏi ai giành của ai!

- Mỗi đứa một trái? - Cúc Hưởng hỏi với giọng châm biếm - Ở đâu ra mà nhiều vậy?

Xuyến thản nhiên:

- Ở chỗ anh chàng Phong Khê chủ đâu!

Trong khi Thục còn đang ngớ ngác thì Cúc Hưởng cười toe:

- Tao hiểu rồi! Mày định "hạ chiếu" bắt anh chàng "cống nạp" chủ gì!

Xuyến chớp chớp mắt:

- Ủ, chính vì cái thói "trùm sò" của hắn mà ba đứa mình phải giành giật một trái ổi đến suýt nữa chém nhau. Tao sẽ bảo với hắn như vậy. Và nếu hắn còn hy vọng sờ được ngón chân út của con Thục, hắn phải xoay xở gấp ba trái ổi nộp cho tội mình. Còn không thì kiếm đường mà xéo, đừng có hòng làm quen làm lạ gì nữa!

Xuyến vừa nói vừa làm điệu bộ khiến Thục che miệng cười khúc khích. Nó tưởng Xuyến chỉ cao hứng nói chơi, nào ngờ Xuyến vừa "phát biểu" xong, liền lật tập xé một cái "rẹt".

Thục la hoảng:

- Bộ mày làm thật hả Xuyến?

- Thật hay không, lát nữa biết liền!

Vừa nói Xuyến vừa đặt tờ giấy lên cuốn tập, hí hoáy viết. Cúc Hưởng vội vàng xáp lại, mặt nó tươi hơn hẳn. Chỉ có Thục là thấp thỏm. Nó bồn chồn nhìn ngòi viết của Xuyến đang bò ngoằn ngoèo trên giấy. Bỗng Thục giật mình đưa tay lên dụi mắt. Nó không tin những gì mình vừa thấy. Xuyến không gọi Phong Khê bằng cái từ "thằng bé" xách mé kia nữa. Rất mực ôn hòa, Xuyến mở đầu lá thư bằng những dòng thân thiện: Gửi bạn Phong Khê...

Chương 3

Phong Khê quả là một anh chàng nhanh nhẩu phát khiếp.

Ba ngày sau khi Xuyên gửi "tối hậu thư", ba trái ổi tròn trĩnh đã nằm ngay ngắn trong ngăn bàn của Thực.

Khi phát hiện ra "lẽ vật", Thực không khỏi ngỡ ngàng. Bất giác nó cảm thấy một nỗi xao xuyến mở hồ dâng lên trong lòng.

Xuyên và Cúc Hương thì vui vẻ một cách hồn nhiên. Vừa thấy mấy trái ổi, Cúc Hương đã bồ bồ:

- Tao biết ngay mà! Rõ ràng tay Phong Khê này NTSC con Thực sâu đậm hơn chàng lớp trưởng mình nhiều!

Xuyên gật gù:

- Hóa ra hần cũng tử tế gớm! Gả con Thực cho hần, mình cũng không đến nỗi lo lắng lắm!

- Tao với mày lại còn có ổi ăn dài dài! - Cúc Hương đế thêm.

- Đẹp tội mày đi! - Thực mím môi - Tội mày có muốn gả thì tự gả lấy, đừng có kéo tao vô!

- Ôi chao, cái con này! - Cúc Hương vừa kêu vừa đưa hai tay lên trời - Hôm trước mày hà hà hực gặm ổi của người ta, bây giờ lại giở giọng phụ phàng hả!

- Tội mày cũng ăn nữa chứ bộ! - Thực chống chế.

- Nhưng tội tao ăn là ăn phụ mày! Cũng như mai mốt mày lấy chồng, mày là cô dâu, còn tao với con Xuyên là phụ dâu. Chủ chẳng lẽ trong cái "vụ" này, đứa nào cũng đóng vai chính, không có đứa phụ, coi sao được!

- Thôi, thôi, tao không nói chuyện với mày nữa! Miệng mày như loa phát thanh ở ngoài Xa Càng, ai nói cho lại!

Xuyên hắng giọng chen vô:

- Con Thực không muốn nói chuyện với con Cúc Hương thì nói chuyện với tao!

Thực rụt cổ:

- Tao cũng không nói chuyện với mày! Mày còn ghê hơn con Cúc Hương!

Xuyên nghiêm mặt:

- Không nói cũng phải nói! Đây là hỏi cung chứ không phải nói chuyện bình thường!

Chuẩn bị tinh thần nghe tao hỏi nè!

Thực chun mũi:

- Hỏi gì hỏi đại đi! Bày đặt làm mặt hình sự hoài!

Xuyên đập tay xuống bàn:

- Đừng có thách thức nhà chức trách! Nhà người hãy thành thực trả lời cho ta và con Cúc Hương biết lá thư mà Phong Khê gửi kèm theo mấy trái ổi nhà người giấu ở đâu rồi!

- Xi! Tao mà thèm giấu!

Xuyên chìa tay ra:

- Không giấu thì đưa ra đây!

Thực hất mái tóc:

- Ở trong ngăn bàn kia!

Xuyên ngó Cúc Hương, cười hì hì:

- Rõ ràng nó giấu trong ngăn bàn mà bảo là không giấu! Nếu không bị hỏi cung, đừng hòng nó khai ra!

Vừa nói, Xuyên vừa cúi đầu dòm vào ngăn bàn, sục sạo và lôi ra một tờ giấy gấp tũ. Nó liếc Thực:

- Mày "duyet" trước rồi phải không?

- Ủ.

- Mà có thêm bột gì trong này không?

- Hỏi vô duyên!

Xuyến nháy mắt trêu Thục, tay lúi húi mở tủ. Cúc Hương vừa liếc vào tờ giấy đã buột miệng sùng sốt:

- Ái chà! Kiểu này thì nguy to! Con Thục khai hết với hần rồi Xuyến ơi!

Xuyến cũng không giấu vẻ kinh ngạc. Nó chất luồn xuýt xoa:

- Chà, tay này đóng vai chính trong phim "Thám tử tư" chắc?

Thục đã đọc qua lá thư nên chẳng hề ngạc nhiên về phản ứng của các bạn. Nó nghĩ về sự ranh mãnh của anh chàng Phong Khê nhiều hơn. Chẳng hiểu anh ta điều tra bằng cách nào mà biết tổng tông tong tên tuổi của bọn Thục. Thục nhớ rõ mồn một những dòng chữ trên tờ giấy Xuyến cầm:

Cái tử "bạn" rất dễ thương

Cám ơn Xuyến, Thục, Cúc Hương rất nhiều

Ba trái ổi có bao nhiêu

Chỉ mong các bạn buổi chiều... no nê

Thấy Thục ngồi đăm chiêu, Cúc Hương lại gọi giật:

- Có phải mày "bán đứng" tên tuổi tụi tao cho hần không vậy Thục?

Thục mím môi:

- Tao không biết buôn bán!

- Chà, chà, bữa nay con Thục mồm mép khiếp! Hể đụng đến "người yêu" của nó thì y như rằng nó "xù lông nhím" lên! - Cúc Hương nheo mắt bình luận - Nếu mày không cung cấp thì hần moi tin tức này ở đâu ra?

- Tao chẳng biết. Tao chưa gặp hần bao giờ.

Xuyến ngẫm nghĩ một lát rồi gật gù:

- Chuyện này không phải do con Thục. Có thể anh chàng quỷ quái này mò lên văn phòng dò tên tụi mình trong sổ gọi tên và ghi điểm.

- Vô lý! - Cúc Hương phản đối - Nếu chỉ lục lợi trong sổ, làm sao hần biết ba đứa mình ngồi cùng một bàn? Chẳng lẽ hần mượn sổ chủ nhiệm của cô Tường Anh để coi sổ đồ lớp học?

- Làm gì có chuyện đó! - Xuyến lắc đầu - Có cho vàng hần cũng không dám "cầu cứu" cô Tường Anh! Chỉ có một cách...

Nói tới đây Xuyến bỗng ngập ngừng khiến Thục và Cúc Hương cùng sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Cách gì?

Xuyến làm mặt nghiêm trọng:

- Hần trà trộn vào học sinh buổi chiều để "do thám".

- Không thể có chuyện đó được! - Cúc Hương nhún vai - Hần mà ló mặt vô khối cổng là bảo vệ đuổi ra liền!

- Hần không lén vào giờ học mà vào ngay lúc ra chơi.

- Ra chơi cổng cũng đóng! - Cúc Hương cãi.

Xuyến bĩu môi:

- Đóng cái mốc xì! Thế nào chẳng có đứa năn nỉ bác bảo vệ mở cổng cho ra ngoài mua cái này cái nọ. Khối đứa còn phịa ra lý do có cha mẹ anh chị cô bác cậu mợ dì dượng đến tìm. Thế là thừa lúc lộn xộn, người yêu của con Thục liền chui vào... gặp nó!

- Gặp mày thì có! - Thục "xì" một tiếng.

- Thì không gặp! - Xuyến cười hi hi - Nhưng hần sẽ nấp ở một xó xỉnh nào đó, say sưa ngắm nhìn con Thục. Ba đứa mình chơi thân với nhau, đi đâu cũng cặp kè, do đó tao và con Cúc Hương cũng bị... ngắm nghía lây. Thế là tụi mình ở ngoài sáng, hần ở trong bóng tối tha hồ dò hỏi, săn tin...

- Không thể được! Không thể kéo dài tình trạng này được! - Cúc Hường hùng hổ vung tay
- Nếu vậy thì tội mình "lỗ" quá nặng! Mình phải tìm cách trà trộn vào các lớp buổi sáng để... ngắm nghía lại hần!

- Đúng! - Xuyên tán thành ngay - Nhiệm vụ đó giao cho con Thục là hợp lý nhất! Nó là nguyên nhân gây ra mọi chuyện, do đó nó có trách nhiệm đi... ngắm nghía "kẻ thù"!

- Đứa nào thích thì đi! Tao không có ham trò này đâu! - Thục rút cổ.

Cúc Hường nguýt Thục một cái rồi đưa mắt hỏi Xuyên:

- Nó không chịu đi, giờ sao mày?

- Nó không chịu đi thì thôi chủ sao! - Xuyên thở ra.

- Thôi? - Cúc Hường trở mắt.

- Ủ.

- Sao đơn giản vậy? - Giọng Cúc Hường ảm ức - Chẳng lẽ mình chịu thua anh chàng láu cá kia?

Xuyên nhún vai:

- Không phải là chịu thua! Nhưng tội mình không muốn đối diện với sự thật phũ phàng!

- Nghĩa là sao? - Cúc Hường vẫn không hiểu ý Xuyên.

- Để vậy hay hơn! - Xuyên chậm rãi giải thích - Cứ coi như hần là "người tình không chân dung" của con Thục! Nếu gặp hần, rồi tội mình phát hiện ra đó là một anh chàng chột mắt hay sút môi, có phải là mộng vàng tan vỡ không?

- Ủ hén! - Cúc Hường gục gặc đầu - Nếu quả vậy thì thật đau khổ cho con Thục! Trước nay, nó cứ hình dung anh chàng của nó hao hao như Alain Delon!

Thục dẫu môi:

- Alain Delon là thần tượng của mày chủ đầu phải của tao!

- Của ai cũng vậy thôi! Dù sao được Alain Delon NTSC cũng còn hơn là được thằng gù nhà thờ Đức Bà để ý!

Xuyên khoát tay:

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! Tội mình dù không "truy nã" hần nhưng vẫn phải viết thư trả lời. Phải cho hần biết cái trò rình rập của hần chẳng có gì hay ho!

- Đương nhiên rồi! - Cúc Hường lẹ làng.

Xuyên nhíu mày:

- Những lần này hơi khó.

- Có gì đâu mà khó! Viết thư là "nghề" của mày mà!

Xuyên tặc lưỡi:

- Những lần này hần viết cho mình bằng thơ, mình cũng phải làm thơ trả lời. Nếu không hần bảo tội mình mít đặc văn chương, thơ con cóc cũng không biết làm!

Cúc Hường hất hàm:

- Vậy thì giao cho con Thục. Nó giỏi văn hồi nào đến giờ.

Nghe Cúc Hường "phân công", Thục giãy nảy:

- Tao có biết làm thơ đâu mà bắt tao làm!

Cúc Hường trộn mắt:

- Không được cũng phải làm! Ai bảo mày gây ra tai họa chi!

Thục sắp sửa lâm vào thế bí thì Xuyên kịp thời can thiệp. Nó vội vã xoa tay:

- Không nên ép con Thục! Nó không biết làm, ép nó, nó làm dở ẹc, anh chàng kia sẽ cười vào mũi tội mình!

- Vậy làm sao bây giờ?

Câu hỏi của Cúc Hường rơi tõm vào yên lặng. Cả Xuyên lẫn Thục đều bí rị. Không ai tìm ra lối thoát. Trong khi Xuyên đang mặt nhăn mày nhíu như khi làm trò thì Thục mỉm cười vờ vờ. Nó đang nghĩ đến anh chàng Phong Khê "lắm chuyện" nọ. Thục không hiểu anh ta muốn làm

quen hay làm khổ bọn Thục. Anh ta bày ra thật lắm trò. Hết làm điệp viên lại làm thi sĩ. Thục thì chẳng nghĩ ngợi gì sâu xa, cũng chẳng muốn ăn thua với anh ta làm gì.

Nhưng Xuyến và Cúc Hường lại khác. Tụi nó quậy phá hồi nào đến giờ, đâu để anh chàng vô danh tiểu tốt kia lên mặt được. Đang nghĩ ngợi, Thục bỗng nghe Cúc Hường nóng ruột lên tiếng. Nó hỏi trống trống:

- Chẳng lẽ tụi mình bó tay sao?

- Bó tay sao được mà bó tay! - Xuyến hăng giọng - Nhưng có lẽ tụi mình phải cầu viện một người...

- Ai? - Cúc Hường lẫn Thục đều buột miệng.

Xuyến tuổi tỉnh:

- Nhà thờ của lớp mình.

- A, Phán củi! - Cúc Hường reo lên.

Thục lườm bạn:

- Người ta có tên họ đảng hoàng mày không kêu, củ "Phán củi, Phán củi" hoài!

- Cả lớp đều kêu nó là Phán củi chứ đâu phải mình tao!

Xuyến đập hai tay vào nhau: - Con Cúc Hường nói vậy không được! Trước đây mày muốn kêu nó là Phán củi hay phui cán gì cũng được, nhưng kể từ giờ phút này trở đi, mình sắp sửa nhờ vả nó, mình phải kêu nó là nhà thờ Lê Huy Phán đảng hoàng.

Lý do Xuyến đưa ra chính đáng đến mức Cúc Hường đành phải đồng ý. Nó chỉ hậm hực lắm bầm:

- Nhờ xong vụ này, tao sẽ lại kêu nó bằng Phán củi cũng không muộn!

Nghe Cúc Hường nhăm nhắng hăm he, Thục cố lắm mới không phì cười. Nó sợ cười phá lên, Cúc Hường sẽ nổi cáu gán ghép bậy bạ.

Phán học chung với bọn Thục từ năm lớp mười. Hai năm trước, Phán học trung bình, không có gì nổi bật. Tự nhiên năm nay Phán học khá hẳn lên, đặc biệt là môn toán. Trước đây, Cúc Hường luôn luôn dẫn đầu lớp về môn này. Nhưng kể từ đầu năm nay, chức vô địch của Cúc Hường buộc phải chia đôi. Gần đây, Phán lại mắc cái tật sinh làm thơ.

Thoạt đầu, khi bắt gặp những bài thơ tẩy xóa chi chít trong tập Phán, bạn bè không ngớt lời chọc ghẹo. Nhưng từ khi Phán đăng được một hai bài trên báo Mực Tím và Áo Trắng thì đám bạn đọc miệng trước đây lại bắt đầu nhìn Phán bằng ánh mắt nể nang.

Tuy vậy, nhà thơ Lê Huy Phán không có nhiều bạn thân. Một phần vì Phán có vẻ già dặn so với các bạn cùng lớp những phần khác, quan trọng hơn, Phán trông quê kiểng, cục mịch. Mặc dù rời quê lên thành phố mấy năm nay, Phán vẫn không gột rửa được dấu vết ruộng vườn của mình. Cách ăn mặc của Phán chẳng hòa hợp chút xíu nào với mô-đen hiện đại đang lan tràn từng giờ tận các xó xỉnh của một thành phố văn minh. Nếu đem so với chàng lớp trưởng hào hoa phong nhã Hoàng Hòa, Phán chẳng khác nào một anh nông dân lên thành phố... mua máy cày. Và chẳng biết từ bao giờ và ai đề xướng, bạn bè đều gọi Phán là... Phán củi, một biệt danh hoàn toàn phù hợp với con người. Vậy mà chẳng hiểu sao cái anh chàng "tía em hùng đông đi cày bữa, má em hùng đông đi cày bữa" đó lại làm được thơ đăng báo, lạ thật! Thịnh thoàng, khi nhắc đến Phán, Cúc Hường thường hóm hỉnh nhận xét như vậy. Như dù là Phán có "củi" hay "bếp ga" thì Xuyến vẫn phải đến gặp anh. Thoạt đầu, Thục cực lực phản đối cái trò nhờ vả này. Nhưng khi Xuyến nói:

- Chuyện anh chàng Phong Khê đòi làm quen với mày, Hoàng Hòa đã biết rồi. bây giờ thêm một người nữa biết, đâu có sao! Hay là mày chỉ muốn tâm sự riêng với lớp trưởng thôi?

Thục đành gượng gạo cười trừ.

Trước nay, tụi Xuyến ít khi trò chuyện với Phán, do đó anh tỏ vẻ ngạc nhiên khi vừa ra chơi đã thấy Xuyến đến gặp mình. Anh chưa kịp hỏi thì Xuyến đã nói trước:

- Tụi tui nhờ bạn cái này chút!

- Gì vậy?

Xuyến khẽ liếc về phía Cúc Hường và Thục, nháy nháy mắt rồi quay lại nhìn Phán, hùng hồn tường thuật lại những chuyện vừa xảy ra. Kể xong, Xuyến đề nghị thẳng:

- Bạn làm gì cho tụi này bài thơ trả lời được không?

Phán vui vẻ:

- Dĩ nhiên là được! Nhưng tại sao các bạn không tìm hiểu xem anh chàng Phong Khê này là người như thế nào?

- Đó là chuyện riêng của tụi này, bạn khỏi cần quan tâm. - Xuyến gạt ngang - Bạn chỉ cần giúp tụi này "sáng tác văn chương" thôi!

Phán liếm môi:

- Những nội dung như thế nào?

- Nội dung hả? - Xuyến ngáp ngừng một hồi rồi quay lại ngoắc Thục và Cúc Hường - Tụi mày lại đây cho tao tham khảo ý kiến chút coi!

Chỉ đợi có vậy, Cúc Hường chạy vù ngay lại, miệng láu táu:

- Sao rồi, Phán cười, à quên, nhà thơ Lê Huy Phán có chịu giúp tụi mình không?

- Chịu rồi! - Xuyến trừng mắt nhìn bạn - Mày tộp bộp cái miệng của mày lại cho bà con nhờ coi!

Cúc Hường cười hì hì, đánh trống lảng:

- Mày định tham khảo chuyện gì vậy?

Xuyến nghiêm mặt:

- Chuyện viết thư hồi âm. Bây giờ tụi mình sẽ viết gì cho tên Phong Khê đây?

- Thì như khi nãy mày nói đó! Lên án cái trò rình rập của hắn!

Xuyến quay qua nhìn Thục:

- Còn cô nường này có ý kiến gì không?

Thục tùm tùm:

- Tùy tụi mày!

Cúc Hường hừ mũi:

- Con Thục cầm tinh con cù lần, đừng hỏi nó mất công - Đang nói, Cúc Hường sáng mắt lên - quên, trong thư hẳn chúc tụi mình "no nê", ý là chê tụi mình tham ăn. Mình phải bảo cho hắn biết ba trái ổi chẳng nhằm nhò gì. Phải... ba trái xoài mới no!

Thục đứng bên cạnh vừa cười vừa phát mạnh vào tay Cúc Hường:

- Con nhỏ này, sao mày ham "dụ ăn" người ta quá vậy!

Cúc Hường vênh mặt:

- Hắn dụ mày, tao phải dụ lại hắn cho huề chứ!

Phán trước sau vẫn không nói một tiếng. Anh chỉ lặng lẽ mỉm cười trước những lời đùa tếu của bọn Xuyến. Khia ba cô gái đã thống nhất xong nội dung, và chính thức "đặt hàng", anh mới bắt đầu chấp tay sau lưng đi tới đi lui, miệng không ngừng lẩm nhẩm. "Hoạt động sáng tác" của Phán khiến ba cô gái tròn xoe mắt như thể đang quan sát một người vừa bước ra từ... đĩa bay. Cúc Hường hồi hộp thì thầm:

- Làm thơ gì mà trông ghê quá tụi mày! Giống hệt lên đồng!

Xuyến "suyt" khẽ:

- Để yên cho người ta làm việc! - Nạt xong, Xuyến bỗng ngửa miệng không nhin được, liền lên tiếng bình phẩm - Tao lại thấy giống mấy nhà sư đi khất thực hơn!

Không biết Phán có nghe thấy những lời xì xào của Xuyến và Cúc Hường không mà anh bỗng đột ngột dừng bước.

- Sao không đi nữa? - Cúc Hường bất giác vọt miệng hỏi.

- Xong rồi!

- Vậy thơ đâu?

- Lấy giấy ra đi! Tui đọc cho các bạn chép!

Cúc Hưởng kêu lên:

- Trời ơi, nhà thơ gì mà làm biếng dữ vậy!

Nói vậy nhưng Cúc Hưởng vẫn lấy giấy ra đưa cho Xuyến:

- Chuẩn bị viết chính tả đi mày!

Phán chẳng buồn để ý đến giọng điệu châm chọc của Cúc Hưởng. Anh hắng giọng chậm rãi đọc:

Hỏi tên thì hỏi thẳng ra

Mắc chi huyền bí như ma làm trò

Ồi kia đâu có nhằm nhò

Phải xoài ba trái mới no tụi này!

Xuyến vừa chép vừa gật gù khen:

- Hay, hay! Chỉ có chỗ "ba trái xoài", nói ngược thành "xoài ba trái" hỏi trẹo lưỡi một chút nhưng không sao!

Phán biết Xuyến vừa khen vừa tranh thủ chê nhưng anh không nói gì, chỉ cười ruồi một cái rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng Phán mới đi được vài ba bước, Xuyến đã gọi giật:

- Ê, khoan đã!

Ngạc nhiên, Phán quay đầu lại. Nhưng anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngác hỏi:

- Gì nữa vậy?

Xuyến làm mặt ngầu:

- Bộ đọc thơ xong rồi bỏ đi một mạch vậy hả?

Mặt Phán lộ vẻ bối rối:

- Chủ còn sao nữa?

Đột nhiên Xuyến đổi giọng. Nó cười toe:

- Phải đứng lại chờ tụi này cảm ơn đã chú!

Phán nửa cười nửa mỉa. Anh khẽ nhún vai:

- Thôi, khỏi! Có gì đâu mà cảm ơn!

- Sao lại không có gì! Bạn đừng giả bộ khiêm tốn như vậy! Tụi này bao giờ cũng "ón đèn oán trả" đàng hoàng!

Xuyến khẽ liếc Phán, mỉm cười hỏi:

- Bây giờ bạn muốn tụi này "đền" cho bạn cái gì?

Phán chưa kịp trả lời thì Cúc Hưởng đã vọt miệng:

- "Đền" cho bạn tiểu thư của tụi này nghen!

Phán ngơ ngác:

- Tiểu thư nào?

- Nhỏ Thục đó!

Trong khi Thục thò tay ngắt Cúc Hưởng một cái đầu đến mức Cúc Hưởng phải nhảy dựng lên thì Phán đứng sững trời trờng, mặt đỏ như gấc chín.

- Sao, bạn chịu không? - Cúc Hưởng tiếp tục trêu chọc Phán.

Nhà thơ điếng hồn, lắp bắp:

- Mấy bạn đùa chuyện gì đâu không!

Càng lúng túng, Phán càng trông giống một anh nhà quê tội nghiệp. Xuyến động lòng trắc ẩn, bèn giải vây:

- Nếu bạn không chịu thì tụi này "đền" cái khác! Một châu chè, chịu không?

Phán ghét chè nhất trên đời. Nhưng lúc này anh vội vã gật đầu, mừng rỡ còn hơn bắt được vàng:

- Đúng rồi đó! Đi ăn chè đi!

- Chè trôi nước nghen?

- Chè gì cũng được.
- Ra ngoài chợ ngồi ăn nghen?

Phán đáp nhủ máy:

- Ngồi đâu cũng được.

Xuyến nheo mắt:

- Bạn trả tiền nghen?
- Ai trả cũng được.

Nói xong, chợt phát hiện mình bị hớ, Phán tròn mắt ấp úng:

- Ô, các bạn bảo các bạn "đền" cho tui mà!

Vẻ ngớ ngác của Phán khiến ba cô gái cười phá lên.

Chương 4

Xuyến, Thục và Cúc Hưởng nhận được ba trái xoài chỉ vài ngày sau đó. Vẫn với một bài thơ kèm theo. Lần này, giọng điệu của Phong Khê đã bắt đầu ồm ồm:

Khi chưa biết thì kêu huyền bí

Lúc hay ra, giản dị lắm thay!

Xoài ngon ba trái trao tay

Mong rằng gặp gỡ sau này... có khi!

Đọc xong bài thơ, Cúc Hưởng ngó Xuyến:

- Mình không muốn gặp hần, hần lại mong gặp mình! Giờ tính sao?

- Kệ hần! - Xuyến phẩy tay - Thật ra hần chỉ muốn gặp mặt con Thục thôi, nhưng mình sẽ không để hần thực hiện ý đồ "đen tối" này!

Cúc Hưởng liếc Thục, thò dài:

- Nếu như vậy con Thục sẽ buồn! Tội nó!

Thục "xí" một tiếng:

- Có mày buồn thì có! Đừng đổ vấy cho tao!

Cúc Hưởng nhe răng cười:

- Mày đừng lo cho tao! Tao có ba trái xoài làm bạn rồi, chẳng còn muốn "gặp gỡ" ai nữa! Hồn nữa tao thuộc hệ PAL, đâu phải hệ NTSC như mày!

Dù đang khẩu chiến, Thục cũng không nén được tò mò:

- PAL là sao?

- Là "Phốt Anh Luôn" chứ là sao! Hùng quần từng là nạn nhân hệ PAL của tao, mày không nhớ sao!

Thục có vẻ thích thú trước trò chơi chữ của Cúc Hưởng:

- Thế còn con Xuyến? Nó là PAL hay NTSC?

- Con Xuyến hả? - Cúc Hưởng cười - Nó khác tụi mình. Nó thuộc hệ SECAM. Sao Em Chê Anh Mãi. Hệ này còn gọi là hệ... ế chồng!

Xuyến trừng mắt:

- Tao cóc cho một cái bây giờ! Chuyện quan trọng trước mắt không lo, cứ lo đi trừ ẻo bạn bè!

Cúc Hưởng đưa tay ôm đầu:

- Chuyện gì mà quan trọng?

- Chuyện anh chàng Phong Khê của con Thục chủ chuyện gì!

- Hần sao?

- Còn trắng với sao nữa! Mày đọc lại bài thơ của hần coi!

Cúc Hưởng đọc lại bài thơ.

- Thấy gì chưa? - Xuyến hỏi.

Cúc Hưởng giương mắt ếch:

- Có thấy gì đâu!

- Mắt mày đui rồi! - Xuyến thò dài - Mày đọc kỹ hai câu đầu ấy!

Cúc Hưởng lại dán mắt vô tờ giấy. Và lần này, nó reo lên:

- tao thấy rồi!

Xuyến sáng mắt:

- Thấy rồi phải không?

- Ủ, tao thấy... hai câu thơ.

Bị lờm, Xuyến đâm gắt:

- Vô duyên! Dẹp mày đi!

Cúc Hưởng cười hì hì:

- Giởn với mày vậy thôi chứ tao hiểu rồi! Vấn đề nằm ở hai chữ "giản dị", đúng không?
"Lúc hay ra, giản dị lắm thay!", câu thơ đó tố cáo rằng hấn là một người rất quen thuộc với tội mình...

Không đợi Cúc Hường nói hết câu, Xuyên đã vỗ tay:

- Khá lắm!

Thực không nói gì, chỉ gật gù tỏ ý tán đồng với nhận xét của Cúc Hường.

Nghe khen, Cúc Hường khoái chí, tiếp tục bô bô:

- Vì vậy nhiệm vụ trước mắt của tội mình là khẩn cấp truy tìm thủ phạm, xem thử hấn là cái đứa bố láo nào!

Nào ngờ lần này ý kiến của Cúc Hường bị Xuyên phản đối:

- Không nên! Làm vậy sẽ rơi vào cái bẫy của hấn!

- Bẫy gì? - Cúc Hường trở mắt.

Xuyên thủng thỉnh giải thích:

- Ngay từ lá thư làm quen đầu tiên, hấn đã làm bộ bí mật để dụ tội mình... đi tìm hấn. Mà hể con gái đi tìm con trai là coi như "mất giá" rồi...

- Còn giá của hấn thì lại tăng theo giá vàng và đô-la! - Cúc Hường lệ làng bổ sung.

- Đúng vậy! - Cúc Hường tiếp tục nhận định với giọng nghiêm nghị - Hấn tự muốn nâng giá vô tội vạ như ở các bãi giữ xe. Nhưng tội mình đã tỏ ra là những công dân đầy bản lĩnh. Ngay cả khi hấn điều tra ra "quý danh" của tội mình, tội mình vẫn không thêm tò mò về hấn. Tội mình củn thản nhiên ăn ổi, ăn xoài và tiếp tục tỉnh rụi khiến hấn tức điên!

- Sao mày biết hấn tức điên? - Thực hỏi chen ngang.

Xuyên nguýt Thực:

- Sao lại không biết! Chính vì tức điên nên lần này hấn cố tình úp úp mở mở, nói xa nói gần ra vẻ ta đây là người thân quen ghê lắm để đánh vào lòng hiếu kỳ của tội mình. Kỳ thực hấn chẳng hề quen biết gì với tội mình, mà chỉ là một thằng nhãi học lớp 11...

- Hay, hay! - Cúc Hường buột miệng khen - Mày quả là Khổng Minh tái thế, phân tích đâu ra đó đàng hoàng. Suýt chút nữa tội mình rơi vào âm mưu thâm độc của hấn...

- Và sẽ bị hấn cười vào mũi ba ngày ba đêm! - Xuyên hùng hồn nói tiếp.

Thực mỉm cười:

- Còn tội mình không đi tìm hấn thì hấn sẽ bị sổ mũi ba đêm ba ngày?

- Chủ còn gì nữa! - Cúc Hường hăm hở - Tao sẽ cho hấn biết thế nào là phụ nữ hệ PAL!

Đang ba hoa, Cúc Hường bỗng ngập ngừng:

- Nhưng còn cái vụ viết thư?

- Sao?

Cúc Hường liếm môi:

- Tội mình không đi tìm hấn nhưng vẫn phải tiếp tục viết thư "dụ ần" chứ?

- Đương nhiên rồi! - Xuyên phì cười - Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, còn cái miệng là cửa chính. Mình không cho hấn nhảy qua cửa sổ, chủ còn cửa chính thì tha hồ. Ồi, xoài, buổi, bận gì đều qua được tuốt!

Ngay sau "quyết định" của Xuyên, Phán củi lập tức được triệu tập.

Lần này, Phán không còn bồ ngỗ nữa. Vừa nghe Xuyên gọi, anh đã bước lại, cười hỏi:

- Làm thơ nữa hả?

- Trời đất! - Xuyên trợn mắt - Mới ăn có một châu chè mà sao đầu óc bạn thông minh sáng láng hấn ra vậy?

- Thông minh gì đâu! - Phán bẽn lẽn - Các bạn kêu tôi thì chỉ có nhờ làm thơ thôi chứ có chuyện gì!

- Đừng nói vậy mất đoàn kết lắm à ghen! Tội này chơi với bạn vì quý bạn chứ không phải để nhờ vả đâu à!

Bị Xuyên thỉnh linh "lên lớp", Phán sượng sùng quay mặt đi chỗ khác. Thấy vậy, Xuyên vội trấn an:

- Nhưng lần này thì đúng là tụi này định nhờ vả bạn thật!

Nói xong, Xuyên cười toe. Thực và Cúc Hường cũng không nhịn được cười trước kiểu ăn nói tráo trở của bạn mình. Chỉ có Phán là vẫn còn ngượng ngập. Anh dè dặt hỏi:

- Các bạn định nhờ tui làm thơ gửi cho anh chàng Phong Khê bữa trước phải không?

- Ủ, nhưng lần này không phải là thơ lục bát nữa đâu! Song thất lục bát chính hiệu đấy!

Vừa nói, Xuyên vừa chìa bài thơ của Phong Khê cho Phán xem.

Phán đọc lướt qua tờ giấy rồi chậm rãi hỏi:

- Bây giờ các bạn muốn trả lời như thế nào?

Xuyên chưa kịp lên tiếng thì Cúc Hường đã hùng hổ đáp:

- Bạn nói cho hần biết là dù hần có quen biết với tụi này hay không, tụi này cũng cóc thèm để ý đâu. Bảo hần đừng có giọng ồm ồ ra nữa. Mà hãy tập trung tu dưỡng xem ở nhà có món gì ngon ngon nhỏ gửi sớm cho tụi này... làm bài tập!

- Bài tập gì? - Phán chưng hửng.

- Bài tập "kiểm tra miệng" chứ bài tập gì! Sao bạn "chậm tiêu" quá vậy?

Nghe Cúc Hường chê mình "chậm tiêu", Phán không dám hỏi tới hỏi lui. Như lần trước, Phán chấp tay sau lưng đi qua đi lại, mồm lẩm nhẩm. Đã quen với "hoạt động sáng tác" của Phán, ba cô gái không còn tròn mắt ngạc nữa.

Bỗng nhiên Phán dừng lại. Cúc Hường nheo mắt:

- Mọi giò rồi hả?

Phán cười:

- Xong rồi! Các bạn lấy giấy ra đi!

- Bạn làm thơ lệ ghê! Không thua gì trạng Quỳnh vẽ giun!

Vừa nịnh nọt, Cúc Hường vừa lật tập xé giấy đưa cho Xuyên.

Trước ánh mắt hau háu của ba cô gái, Phán khoan thai đọc:

Dù quen biết hay không qien biết

Thì tụi này có thiết tha chi

Thực lòng thì có thủ chi

Ăn ngon nhỏ gửi cấp kỳ, bạn ơi!

Bài thơ của Phán thể hiện đầy đủ nội dung Cúc Hường yêu cầu. Vì vậy, Phán vừa đọc xong, Cúc Hường liền vỗ tay khen ầm:

- Tuyệt cú mèo! Bạn đúng là một ngôi sao sáng trên bầu trời văn nghệ!

Xuyên cũng gật gù, tấm tắc:

- Thơ hay không kém gì thơ của thi sĩ Tò Te trên báo Mộc Tím. Mặc dù chữ "chi" lặp lại tới hai lần nhưng "khuyết điểm" này thực ra không đáng kể lắm!

Lần nào khen thơ Phán, Xuyên cũng đều chêm vào một câu xiên xỏ. Nhưng Phán làm bộ như không để ý. Anh quay sang Thực:

- Thực thấy sao?

Phán tưởng Thực sẽ khen mình như Xuyên và Cúc Hường. Nhưng Thực lại nhăn mặt:

- Bài thơ kỳ quá!

Phán chột dạ:

- Đồ quá hà Thực?

- Không phải đồ nhưng nghe nó vô tình và trắng trợn sao sao ấy!

Lời phê bình của Thực khiến Phán đăm lúng túng. Anh chớp mắt phân bua:

- Nhưng đó là ý Cúc Hường mà!

- Trời ơi, bạn đừng có nghe lời con Thực! - Cúc Hường hủ giọng - Nó bị tay Phong Khê kia hóp hồn mất rồi!

- Mà đừng có nói bậy! - Thục nạt Cúc Hường và thò tay định ngắt khiến Cúc Hường phải hấp tấp lùi xa ra.

Phán đứng như chôn chân tại chỗ. Anh ngần ngừ nhìn ba cô gái, không biết phải nghe lời ai. Nhưng rồi không thấy Thục nói gì thêm sau khi bị Cúc Hường chặn giọng, Phán mới yên tâm dời gót. Ra tới cửa, anh bỗng nghe tiếng Xuyên gọi với theo:

- Chiều mai nhớ đi ăn chè với tụi này nữa nghen!

Chương 5

Sau khi gởi lá thư "vô tình và trắng trợn" đi rồi, Xuyến, Thục và Cúc Hương nỏm nỏp chờ xem Phong Khê sẽ phản ứng như thế nào. Nhưng sau bốn ngày chờ đợi, Phong Khê vẫn bất vô âm tín. Trưa nào đến lớp, ba cô gái cũng đều nóng ruột nghiêng đầu dòm vào ngăn bàn nhưng lần nào họ cũng thất vọng quay ra. Những lần trước, trễ nhất là ba hôm đã có thư hồi âm. Nhưng lần này, đã quá một ngày mà ngăn bàn vẫn trống rỗng. Thư cũng không mà bánh trái cũng không.

Ba cô gái đều lộ vẻ bồn chồn mặc dù không ai nói ai. Từ ngày anh chàng Phong Khê đánh tiếng làm quen, rồi thư đi tin lại, cuộc trò chuyện thầm lặng dưới ngăn bàn đã trở thành một niềm vui quen thuộc với ba cô gái. Bây giờ anh chàng Phong Khê không rõ mặt mũi kia đột nhiên im tiếng khiến họ cảm thấy thiếu thiếu một cái gì. Cái ngăn bàn hình chữ nhật chỗ Thục ngồi bây giờ không còn là một hộp thư bí mật và hấp dẫn nữa mà giống như một cái hang rỗng tuếch và nhạt nhẽo.

Thục là người buồn nhất. Lúc nào nó cũng bồn thần trong nỗi ngóng đợi mở hồ. Mỗi lần nhỏ lại nội dung bức thư, Thục lại cảm thấy áy náy và ngượng ngập. Thục đâm ra trách Xuyến và Cúc Hương. Nó giận lây cả Phán củi. Phán củi khù khờ, Xuyến và Cúc Hương bảo sao cứ nhắm mắt làm theo, chẳng thêm phân biệt phải trái. Để rồi cuộc, Phong Khê đâm ra oán trách và nghỉ chơi với Thục không một lời báo trước. Mà Phong Khê đâu phải là anh chàng tệ hại, "âm mưu đen tối" như Xuyến nghĩ. Từ ngày "làm quen" với Phong Khê, Thục chẳng thấy anh ta có "âm mưu" gì. Phong Khê chỉ hết lòng chiều chuộng bọn Thục. Anh ta chỉ muốn bọn Thục vui.

Không chỉ riêng Thục, cả Xuyến và Cúc Hương cũng bắt đầu thấy ân hận về lá thư quá trớn của mình. Chiều ngày thứ tư, Thục nghe Xuyến thở dài "tự kiểm":

- Lần này tại mình lỗ tay ra đòn mạnh quá, Cúc Hương ơi!

Cúc Hương phân trần:

- Đâu phải do tại mình! Tại sức chịu đựng của hấn kém quá! Không vượt qua nổi sự thử thách của tao và mày thì hấn đâu có đủ tư cách "cầu hôn" con Thục!

Nếu như mọi lần, Thục sẽ không tha cho tội ăn nói sàm sỡ của Cúc Hương. Nhưng hôm nay, Thục ngồi im, chẳng buồn nhếch mép. Nó mãi nghĩ ngợi tẩn tẩn. Nó đang hình dung gương mặt rầu rĩ của anh chàng Phong Khê khi đọc thấy hàng chữ "dù quen biết hay không quen biết, thì tại này có thiết tha chi..."

Trong khi bọn Thục chờ thư của anh chàng Phong Khê đến mòn con mắt thì Phán củi bỗng "tưởng" một bài thơ lên báo Mực Tím khiến cả lớp xôn xao. Lần này, bạn bè xôn xao không phải vì thơ Phán được đăng lên báo mà vì nội dung "liều mạng" của bài thơ.

Ngay cả bọn Xuyến khi đọc bài thơ cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Bài thơ có tựa đề "Cô em hiền thực" và chỉ có tám câu:

Cô em hiền thực

Gặp từ hôm qua

Nhớ từ hôm trước

Thưởng em nhất nhà

Em không lém lỉnh

Như là người ta

Bông hoa bên lên

Là em đấy mà!

Giọng thơ dịu dàng và đầy tình cảm, ý tứ lại quá rõ ràng. Bạn bè trong lớp ai cũng nghĩ Phán viết cho Thục. Và những lời chòng ghẹo không ngớt "nở" ra trong giờ chơi:

- Lớp mình bữa nay có hiện tượng lạ, tại mày ời!

- Một tình yêu sét đánh! - Một đứa hét ầm.

Một giọng cười cợt phụ họa:

- Sét đánh trúng... đồng cùi, và cùi đã bốc cháy phùng phùng, ha ha...

Có đứa tinh quái ông ổng hát:

- Đòi tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn...

Cả lớp cười rầm, có đứa gõ bàn thùng thùng nhịp theo.

Người ầm ứ nhất trong vụ này là Hoàng Hòa. Thời gian gần đây, thấy Phán thường cặp kè đi ăn chè với bọn Xuyến, Hoàng Hòa đã thấy gai mắt. Nay lại thêm bài thơ uất át kia xuất hiện, anh càng cay cú. Vì vậy, trước những trò đùa nghịch tai ác của các bạn, Hoàng Hòa cố tình giả điên làm ngơ.

Được lớp trường "bật đèn xanh", lũ bạn quý quái càng khoái chí tuôn ra đủ lời trêu chọc.

Cũng may, vì sợ hai cái đài phát sóng siêu tần số của Xuyến và Cúc Hường nên không ai dám nhắc đến tên Thục. Nếu không, chẳng biết mọi chuyện sẽ còn "âm ỉ" đến đâu!

Còn Phán, trước sau anh vẫn ngồi im chịu trận. Mấy lần, Phán định đứng dậy bỏ ra ngoài nhưng lòng tự ái khiến anh lưỡng lự và rốt cuộc anh đã chẳng nhúc nhích. Anh cũng không dám mở miệng phân trần hay chống chế. Làm vậy có khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Phán tự nhủ, tốt nhất là nín nhịn ra về ta đây là chiếc lá khoai, đổ bao nhiêu nước ra ngoài bấy nhiêu.

Nghĩ vậy, Phán cúi ngời trở. Trong lớp, Phán chẳng chơi thân với ai nên cũng chẳng ai bên vực anh. Chỉ toàn là những khoèo với móc. Và lại, đây là một vở kịch hiếm có, thuộc loại "nghìn năm một thuở", nên cũng chẳng ai muốn nó hạ màn sớm làm gì. Trong đám bạn bè, chỉ có Xuyến, Thục và Cúc Hường là có thiện cảm với Phán, bởi anh là "cố vấn văn chương" của họ. Nếu Xuyến và Cúc Hường chịu "mở máy" thì những cái miệng nhao nhao kia chắc chắn sẽ "tắt đài" ngay. Nhưng khổ nỗi, vụ này lại liên quan đến "tiểu thủ" Thục, nên Xuyến và Cúc Hường đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, sợ bạn bè suy diễn và gán ghép bậy bạ. Vì vậy, tuy phớt tỉnh ngoài mặt nhưng trong bụng Xuyến và Cúc Hường tức anh ách. Lần đầu tiên, chúng buộc phải ngậm miệng nghe người ta nói xiên nói xỏ đến "người của mình". Càng tức, Xuyến và Cúc Hường càng rửa thềm Phán tội bởi. Chính tại bài thơ chết tiệt của anh, chúng mới lâm vào tình trạng oái ăm này.

Khác với hai bạn, trước những sự việc vừa xảy ra, Thục ngạc nhiên hơn là tức tối. Nó không hiểu tại sao cái anh chàng Phán cùi cục mịch kia lại "có gan" để ý mình và lại dám đăng một bài thơ lãng mạn như thế lên báo cho thiên hạ chọc ghẹo. Thục cũng không rõ có phải Phán làm bài thơ đó cho mình không, hay lại cho một cô gái nào khác. Nghĩ vẩn vơ một hồi, Thục bỗng quên mất Phán cùi mà lại nhớ đến... Phong Khê. Phong Khê không những làm thơ mà còn tặng quà cho Thục. Đã vậy, anh còn bị bọn Thục hành hạ thể thảm, mắng nhiếc đủ điều. So với Phán cùi, Phong Khê nhát gan hơn nhiều. Anh ta không dám đăng thơ lên báo mà chỉ giấu giếm vào ngăn bàn. Nhưng nếu anh ta gửi đến báo, chắc cũng chẳng ai đăng. Thơ Phong Khê không thể sánh được với thơ Lê Huy Phán. Thơ của anh chỉ có thể đăng ở trong... ngăn bàn của Thục thôi. Nhưng không biết từ nay anh ta có còn gửi bài nào tới "đăng" nữa không! Hay là anh ta đã giận bọn Thục và quyết định "ra đi không bao giờ trở lại"? Nghĩ đến đây, bất giác Thục buông một tiếng thở dài.

Cúc Hường quay sang:

- Làm gì thở dài nghe sầu đời vậy, cô nường?

Thục giật thót, tưởng Cúc Hường khám phá ra tâm sự của mình. Nó đỏ mặt ấp úng:

- Có gì đâu!

Cúc Hường vỗ vỗ tay lên vai Thục:

- Đừng buồn nữa! Tao và con Xuyến sẽ thay mặt mày hỏi tội nó giùm cho!

Tưởng Cúc Hường nói Phong Khê, Thục lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, thôi! Chuyện này là do mình chú đâu phải tại người ta!

- Sao lại do mình? - Cúc Hương trợn mắt - Tự nhiên nó cao hứng nó "phang" bài thơ gà mỗ kia lên báo khiến tui mình"ê" cả mặt, không hỏi tội nó sao được!

Biết Cúc Hương đòi hỏi tội Phán, Thục thờ phào:

- Tùy tui mày.

Chiều đó, đợi đến giờ về, Xuyến và Cúc Hương bắt đầu triển khai chiến dịch "truy lùng thủ phạm". Sợ tui bạn trong lớp xầm xì, ba cô gái không dám chặn Phán trong sân trường, mà lèo đèo đi theo ra tận cổng.

Phán chẳng hay biết gì. Thoát khỏi sự chiêm chọc của lũ bạn độc miệng, anh cảm cú rảo bước, không hay mình đang bị theo dõi. Mãi đến khi ngoặt quanh một phố vắng, Phán mới ra thở ra một hơi nhẹ nhõm và bắt đầu đi chậm lại. Chỉ đợi có vậy, Xuyến và Cúc Hương vội vã vượt lên, bỏ Thục lững thững phía sau.

Hai cô gái đến sát sau lưng, Phán vẫn chưa phát hiện. Đang đi lờn tởn, anh bỗng giật bắn người khi nghe tiếng Xuyến nóng hổi sau gáy:

- Chào nhà thơ.

Phán quay phắt lại, mặt không giấu vẻ thảng thốt:

- Kia Xuyến!

Cúc Hương tiến lại:

- Tui nữa chi!

Phán cười gượng gạo:

- Các bạn làm tui hết hồn!

Cúc Hương gật gù:

- Bạn "hết hồn" cũng đúng thôi! Ai có tật mà chẳng giật mình!

Cú "móc trái" của Cúc Hương khiến nhà thơ Lê Huy Phán... hết làm thơ nổi. Anh đứng sững giữa đường như cây cột điện đứt giây. Dĩ nhiên Phán biết Cúc Hương muốn ám chỉ điều gì. Nhưng nhất thời anh chưa nghĩ ra cách đối phó, đành cười ruồi nghĩ kế. Thật ra Phán không ngại đấu khẩu với Cúc Hương. Anh chỉ ngán Xuyến. Xuyến cà khịa không thua gì Cúc Hương, lại giỏi tài ngụy biện. Trong "nghề" ăn nói, Xuyến "thành danh" rất sớm.

Ngay từ năm lớp mười, mỗi lần nhắc đến Xuyến, tui bạn thường kháo nhau câu vè "nói xuôi cũng được, nói ngược cũng xong, đừng hòng nói lại", huống hồ gì bây giờ, Xuyến đã có thêm hai năm "trận mạc". Hơn nữa năm ngoái Xuyến từng làm lớp trưởng và là một trong những lớp trưởng có "uy" trong toàn trường. Gì chứ kinh nghiệm "trấn áp" kẻ khác thì Xuyến có thừa. Phán đang nơm nớp nghĩ đến Xuyến thì Xuyến đã lên giọng "trấn áp" ngay:

- Làm gì mà "trầm-tử-lự" dữ vậy? Bộ bạn tính làm thơ đăng báo Mục Tím nữa hả?

- Đâu có! - Phán ấp úng và khẽ than thầm trong bụng:

- Sao vậy? Phải đăng thêm vài bài nữa mới có "ép-phê" chủ thưởng người ta mà đăng một bài thì ăn thua gì! - Xuyến hỏi, giọng tỉnh rụi.

Phán nhún nhó:

- Tui có thưởng ai đâu mà mấy bạn nói vậy!

Cúc Hương trừng mắt:

- Bạn làm thơ đòi thưởng "cô em Thục" của tui này mà bây giờ chối hả!

- Tui viết "cô em hiền thực" chứ "cô em Thục" hồi nào!

Cúc Hương át giọng:

- Thục hay hiền thực gì cũng là Thục thôi! Bạn đừng có hòng qua mặt tui này!

Phán chưa kịp chống đỡ lời buộc tội của Cúc Hương, Xuyến đã hừ mũi, lên án tiếp:

- Bạn "kết mô-đen" con Thục, bạn muốn bơm nó lên tận mây xanh thì kệ xác bạn, mắc mớ chi bạn dìm tôi với con Cúc Hương xuống tuốt... vũng lầy tội lỗi?

- Trời đất ơi! - Phán vò đầu - Bạn nói cái gì nghe khủng khiếp quá vậy! Tôi dìm các bạn xuống vũng lầy gì gì đó hồi nào?

- Chủ còn gì nữa! - Xuyên nghiêm mặt - Bạn khen con Thục nào là "bông hoa bên lở", nào là "em không kém linh như là người ta", có khác nào bạn bảo con Thục là thiên thần, còn hai đứa tôi là ác quỷ ma vương âm ty địa phủ thập điện diêm la mười ba cửa ngục...

Xuyên chưa "xổ" hết câu, Phán đã vội đưa tay bịt chặt hai tai, miệng lắp bắp:

- Thôi, thôi, cho tui xin! Bạn đừng có gieo tiếng ác cho tui nữa!

Thấy đối phương đã ngấm đòn ê ẩm, Xuyên quay sang Cúc Hương, nháy nháy mắt. Cúc Hương liền hắng giọng, tử tốn:

- Thục ra tui này cũng không muốn "kết án" bạn làm gì. Dù sa bạn cũng đã giúp đỡ tui này rất nhiều trong "sự nghiệp văn chương" những ngày vừa qua. Nhưng tui này chỉ chịu bỏ qua "vụ án" vừa rồi nếu bạn cũng thành thật với tui này như tui này vẫn luôn luôn... thành thật với bạn!

Phán chột dạ:

- Chủ tui có đối gạt các bạn hồi nào đâu!

Giọng Cúc Hương ngọt như đường phèn:

- Bạn nói thật hén?

- Thật mà.

- Vậy bạn nói thật nữa đi! Bài thơ vừa rồi có phải bạn viết cho con Thục nhà này không?

Biết sa cỡ thì đã quá muộn, Phán đành đứng chết trân như Tù Hài "lâm nạn". Thục này giờ đứng bên, thấy vậy liền chớp mắt quay mặt đi chỗ khác. Còn Xuyên thì khịt khịt mũi "để" thêm:

- Không tiện "ừ" thì gật đầu ra dấu cũng được!

Phán nửa cười nửa khóc. Không biết nên gật đầu hay lắc đầu, anh củ lóng nga lóng ngóng như ngóng xem chuông, bụng không ngót than thầm. Muôn sự cũng tại "nhân vật" Phong Khê kia mà ra. Hôm trước, dưới sự "chỉ đạo" của Cúc Hương, Phán đã "tặng" anh ta những câu thơ nặng như búa bổ. Thục lòng Phán không muốn viết những câu thơ đó. Nó có vẻ bất nhẫn làm sao! Dù Phán biết đó chỉ là những lời bông bột, không có ác ý gì, anh vẫn cảm thấy run tay. Trong ba cô gái, chỉ có Thục là có tâm trạng giống anh. Hôm đó, Thục lộ vẻ áy náy và thẳng thắn lên tiếng phê bình. Mặc dù sau đó bài thơ vẫn được gửi đi nhưng tấm lòng hồn hậu của Thục đã khiến Phán cảm động vô cùng. Thế là không nén được, anh đã viết bài thơ "Cô em hiền thực" và gửi cho báo Mực Tím.

Khi làm tất cả những điều đó, Phán không ngờ hành động của anh lại gây xôn xao đến như vậy. Hết bị bạn bè trong lớp trêu chọc đến bị bọn Xuyên chặn đường "vấn tội". Như lúc này đây, anh đang loay hoay giữa chiếc bẫy của Xuyên và Cúc Hương, mặt đỏ như tắc kè say thuốc, chỉ biết làm thỉnh chờ... trời xuống cứu.

Nhưng lâu thật lâu mà trời chẳng xuống. Cúc Hương sốt ruột nhìn Phán:

- Không ý kiến ý cò gì hết tức là bạn thừa nhận tội lỗi của mình rồi phải không?

Giọng điệu "hình sự" của Cúc Hương khiến Phán nhản mặt:

- Ý kiến gì bây giờ...

Xuyên khoát tay:

- Bạn không ý kiến gì thì để tui ý kiến! Thứ nhất, - Xuyên hắng giọng - bạn đừng nên mơ tưởng viễn vông đến con Thục nhà này nữa. Nó đã "có nơi có chỗ" rồi. Anh chàng Phong Khê kia chính là... người tình trong mộng của tui này, à quên, của con Thục. Bạn đừng thấy tui này "hành hạ" anh ta mà tưởng bỏ nhào vô chiếm chỗ. Thục ra tui này muốn thử thách xem anh ta có đủ kiên trì và nghị lực vượt qua sóng gió tình trường hay không thôi...

Xuyên nói đến đây, Cúc Hương không nhịn được bèn che miệng cười "hí hí" khiến Xuyên phải quay lại trừng mắt:

- Im cho người lớn nói chuyện mày!

Rồi để khóa lấp tiếng cười không đúng chỗ vừa rồi của Cúc Hương, Xuyên vội vã quay sang Phán, nghiêm trang tiếp:

- Từ cái thứ nhất suy ra cái thứ hai. Đó là tui này muốn nhờ bạn đem cái tài thơ của mình ra để "ứng đối" với anh chàng Phong Khê chứ không phải để "tán tỉnh" con Thục. Phải nói trước đâu đó đằng hoàng kẻo "cộng tác" với tui này một thời gian bạn lại đi chệch mục tiêu khiến tui này phải "uốn nắn" mệt quá!

Nghe Xuyên lên giọng "sử phụ", Phán rầu rĩ ruột, chỉ mong "chia tay" cho lẹ. Nhất là Thục đứng bên cạnh thỉnh thoảng lại quay mặt đi chỗ khác cười chum chim khiến bụng anh cứ giật thon thót. Vì vậy, Xuyên vừa nói xong, Phán đã gạt đầu lia:

- Đuộc rồi, tui đồng ý hết! Thôi, tui đi nghe!

Rồi không đợi bạn Xuyên kịp nói thêm tiếng nào, Phán quay mình đi như chạy. Nhưng cũng như lần trước, Xuyên đâu chịu "buông tha" Phán một cách dễ dàng.

- Khoan đã! - Xuyên gân cổ gọi - Đâu có dứt áo ra đi một cách đơn giản vậy! Còn chuyện này nữa!

Cực chẳng đã, Phán phải ngoảnh cổ lại. Mặt anh nhăn như ăn phải trái ớt hiểm:

- Chuyện gì nữa vậy?

Xuyên "cười tình":

- Tui mới nói với bạn có hai chuyện! Còn chuyện thứ ba!

Phán khổ sở:

- Thứ ba, thứ tư gì nói đại ra hết cho rồi! Tui... đói bụng thấy mờ mà các bạn cứ bắt tui đứng đây hoài!

Xuyên nhún vai:

- Bạn háu ăn như vậy mà cũng bày đặt làm thơ tình cho con Thục! Nhưng thôi, lát nữa tui này sẽ dẫn bạn về nhà ăn... cơm nguội. Còn bây giờ thì bạn ráng nhìn đói nghe xong chuyện này đã...

Phán nóng lòng muốn lên tiếng giục nhưng sợ Xuyên lại nổi hứng móc ngoéo qua chuyện khác, đành kiên nhẫn vờn tai chờ.

Xuyên gạt gà gạt gù năm, sáu cái mới bắt đầu hắng giọng:

- Chuyện thứ ba là nhờ bạn làm tiếp một bài thơ gửi cho anh chàng Phong Khê. Hôm trước bạn viết cách sao mà anh ta trốn luôn, không cung cấp thực phẩm cho tui này nữa. Bây giờ bạn phải có bốn phận làm một bài thơ "dụ dỗ" anh ta quay về với... con Thục!

- Bài thơ trước đâu phải do tui nghĩ ra! - Phán chép miệng phân trần - Tui viết theo ý Cúc Hương chủ bộ!

Nghe Phán quy trách nhiệm cho mình, Cúc Hương nghinh mặt:

- Thì dĩ nhiên là viết theo ý tui rồi! Chủ để bạn viết theo ý bạn thì bạn đâu có thèm làm thơ gửi cho anh chàng Phong Khê! Bạn chỉ khoái làm thơ cho "cô em hiền thực" của bạn thôi!

Bị Cúc Hương điểm ngay "yếu huyệt", Phán đành ngậm tăm, không dám hó hé nửa tiếng.

Thấy vậy, Xuyên cười cười:

- Viết theo ý ai cũng vậy thôi! Chuyện đã lỡ rồi, bây giờ bạn phải "ra tay tế độ" cho tui này, làm ngay một bài thơ "cấp cứu"...

Chương 6

Thục sẽ đặt bài thơ Phán vừa sáng tác vào trong ngăn bàn. Nó thận trọng đến mức tưởng như mảnh giấy nhỏ kia có thể tan biến bất cứ lúc nào. Trong bài thơ đó, bọn Thục đã ngỏ lời xin lỗi Phong Khê, rằng những lời lẽ quá đáng trong lá thư trước chỉ là sự bồn chột, chẳng cần để tâm làm gì cho mệt, và cho rằng bọn Thục chơi với bạn là do quý mến chứ không phải vì... ham ăn, mong Phong Khê đừng hiểu lầm mà mang tội với... trời đất!

Khi nghe yêu cầu của Xuyên về "bài thơ cấp cứu", Phán không giấu được nụ cười chế nhạo.

Cúc Hường nhắc thấy, liền trừng mắt:

- Bạn cười cái gì vậy? Chọc quê tụi này hả?

- Tui đâu dám!

Phán đáp với vẻ hiền lành nhưng Cúc Hường vẫn cảm thấy nhột nhột. Mặc dù Phán không nói ra nhưng chắc anh đang cười thầm trong bụng! Cúc Hường nghĩ vậy và tự dưng nó cảm thấy bức mình. Nó bức Xuyên, bức Thục và bức cả chính nó. Tự nhiên viết thư chọc ghẹo người ta đã đòi bây giờ nhún mình xin người ta... tha lỗi, thật chẳng giống ai! Nhưng sự thể đã đến nước này, quả chẳng còn cách nào khác. Nhất là con Thục, từ ngày anh chàng Phong Khê rút lui không kèn không trống, mặt mày nó buồn thiu đến tội.

Bụng ấm ức sẵn, giờ lại thấy Thục củ lúi húi với mẫu giấy trong ngăn bàn, Cúc Hường dậm xằng giọng:

- Liệng đại nó vô trong đó! Mà làm gì rứt rứt rề rề cả buổi vậy!

Không quan tâm đến vẻ giận dữ của Cúc Hường, Thục mở miệng hỏi:

- Chẳng biết lần này anh ta có hồi âm cho tụi mình không?

Cúc Hường càng điên tiết:

- Hồi âm hay không, kệ xác hần! Lần này mà hần còn im hơi lặng tiếng, tụi mình nhất định "xù đẹp" luôn, không có năn nỉ ỉ ôi gì nữa hết! Thật tao chưa thấy ai "vô tình bất nghĩa" như "thằng cha" này!

Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện phải viết thư xin lỗi, Cúc Hường lại mặt sát Phong Khê không tiếc lời. Điều bộ của nó hung hăng hết một con gà chọi. Nhưng qua hai ngày sau, khi trong ngăn bàn của Thục xuất hiện lá thư hồi âm của Phong Khê kèm theo ba thỏi chocolate, cũng chính Cúc Hường là người đầu tiên ca ngợi Phong Khê lên tận mây xanh:

- Thật tao chưa thấy ai ăn ở có tình có nghĩa như anh chàng này! Người "dễ thương" như vậy đúng là nằm mơ cũng không thấy nổi! - Rồi nó quay sang thục, chép miệng - Con Thục này thiệt tốt phúc!

Thục "xí" một tiếng:

- Bữa trước mày rửa anh ta tối mày tối mặt, bữa nay thấy có ăn, lại trở giọng tăng bốc, thật chẳng biết mắc cỡ chút nào!

Cúc Hường nhượng mắt:

- Mày đừng có bôi bác bạn bè! Tao khen hần là khen sự thông minh của hần chứ đâu phải vì mấy thanh chocolate "hối lộ" kia!

- Khen sự thông minh? - Thục ngạc nhiên.

- Chủ sao! - Cúc Hường cười hì hì - Vừa rồi mình viết thư bảo với hần là mình chơi với bạn vì quý bạn chứ không phải vì ham ăn, hần biết ngay là mình nói dối nên tiếp tục gửi chocolate cho mình. Như vậy hần chẳng phải hạng người thông minh xuất chúng là gì.

Lối giải thích của Cúc Hường khiến Thục không nhịn được cười. Nó đang định lên tiếng bắt bẻ thì Xuyên đã gọi giật:

- Lại đây tụi mày ơi! Lại xem anh chàng Phong Khê giờ giọng "ghen tuông" với con Thục nhà mình nè!

Cúc Hường nãy giờ lo cãi cọ xung quanh mấy thỏi kẹo, quên bẵng mất lá thư của Phong Khê, nay nghe Xuyến gọi, liền nhảy bổ lại. Thục cũng muốn chạy ào tới nhưng những điều Xuyến vừa "thông báo" khiến nó không dám lộ vẻ nôn nóng, sợ hai bạn trêu. Tim nhảy lô-tô trong ngực, Thục bước từng bước một, cố làm ra vẻ thản nhiên.

Cúc Hường vừa lướt mắt qua bài thơ, đã la ầm:

- Chà chà, anh chàng "nổi máu Hoạn Thư" lên rồi, Thục ơi!

Thục tò mò liếc vào mảnh giấy trên tay Xuyến. Những dòng chữ in hoa quen thuộc đập vào mắt nó:

Mấy hôm nay ốm nằm nhà

Chủ không phải trách gì ba bạn hiền

Nằm nhà đọc báo giải phiền

Mỗi hay có kẻ thương "hiền thực" kia

Chút lòng thán phục, xin chia...

Bên dưới bài thơ là dòng tái bút: "Xin tạm biệt. Hẹn tái ngộ sau khi thi xong học kỳ hai.

Ký tên: Phong Khê".

Thục đọc xong lá thư, thở dài lẩm bẩm:

- Hóa ra anh chàng này cũng ham học giỏi!

Cúc Hường gật gù:

- "Vui duyên mỗi không quên nhiệm vụ" mà!

Xuyến tắc lưỡi:

- Chưa chắc đó đã là lý do chính!

- Sao mà biết? - Thục tròn mắt.

- Sao lại không biết! - Xuyến nhếch mép vẽ từng trải - Tao còn lạ gì tâm lý của tụi con trai! Hắn thấy Phán củi làm thơ tán tỉnh mày nên đâm ra sầu đời muốn "nghỉ ngơi" một thời gian để... băng bó vết thương lòng. Chính vì vậy mà hắn đòi "tạm biệt" chứ chẳng phải bận ôn thi gì sất!

Thục chưa kịp nói gì, Cúc Hường đã vội vàng phụ họa:

- Con Xuyến nói đúng! Bài thơ của Phán củi không khác nào một nhát kéo cắt đứt ngang "con đường tình ta đi" của hắn. Hắn cần phải có thời gian để hàn gắn lại vết thương... chiến tranh!

- Tao không tin! - Thục lắc đầu - Tụi mày chỉ toàn nghĩ xấu cho người ta! Biết đâu anh ta ốm chưa khỏi! Trong thư anh ta chẳng nói anh ta ốm mấy bữa nay là gì!

- Chỉ có những đứa khờ khạo như mày mới đi tin những chuyện vô văn đó! - Cúc Hường hừ mũi - Hắn chẳng bệnh hoạn gì sất, chỉ ốm tưởng tử thôi! Người ta bảo "yêu nhiều thì ốm, ôm nhiều thì yếu" mà! - Rồi nhìn Thục, Cúc Hường cười cười - Tao thấy mày lúc này cũng bắt đầu "yếu yếu" rồi đó!

Thục đỏ mặt đập vào vai Cúc Hường:

- Nói bậy nè!

- Trúng chóc chứ bậy gì! - Cúc Hường tiếp tục trêu - Chỉ những người thuộc hệ PAL như tao hoặc hệ SECAM như con Xuyến mới "khỏe-mạnh-mẽ" được! Còn những người thuộc hệ NTSC như mày, Hoàng Hòa, Phán củi, Phong Khê thì không "ốm-yếu-ót" cũng "sầu-muộn-phiền", đổ có mà tuổi trẻ lên được!

Xuyến lườm Cúc Hường:

- Thôi, đừng có giả bộ ba hoa vung vít rồi quên mấy thanh kẹo đi! Chocolat đâu, chia cho mỗi đứa một cây coi!

Cúc Hường nhăn nhó chìa mấy thanh kẹo ra:

- Kẹo đây nè! Mày làm như ai cũng tham ăn như mày không bằng!

Thục cầm lấy thanh kẹo trên tay Cúc Hường một cách hững hờ. Chẳng hiểu sao Thục cảm thấy buồn buồn về lá thư của Phong Khê. Anh chẳng tỏ một thái độ gì về chuyện Phán làm thơ tặng Thục, không châm chọc cũng không hờn dỗi, nhưng trong những lời lẽ bình thản kia, Thục tưởng như mình đọc thấu những trách móc lặng thầm giấu kín trong đó. Phong Khê còn bày tỏ sự tán phục một cách khó hiểu. Tại sao lại tán phục? Anh tán phục ai,

Thục hay là Phán củi? Phải chăng đó là một cách nói cay đắng? Thục tự hỏi và không sao trả lời được. Đã mấy lần, Thục định nhờ Xuyến và Cúc Hường "giải đáp tâm tình" nhưng rồi cuộc lại ngại ngại không dám hỏi. Nó biết Xuyến và Cúc Hường chỉ xem tất cả những chuyện đang xảy ra như một trò đùa không hơn không kém. Nhưng riêng Thục, câu chuyện về anh chàng Phong Khê cứ bắt nó vẫn vờ nghĩ ngợi và không hiểu sao những lúc nghĩ đến anh, nó lại cảm thấy băng khuâng xa vắng, mặc dù cho đến tận giờ phút này, nó vẫn chưa biết anh là ai và mặt mũi anh tròn méo thế nào.

Đôi lúc Thục cũng cảm thấy buồn cười về những ý nghĩ vớ vẩn của mình. Cúc Hường xếp Thục vào hệ NTSC không phải là không có lý. Thục kín đáo, nhạy cảm, thường xúc động không đâu vào đâu. Xuyến bảo đó là thói "xúc động sảng". Nếu biết lá thư mới nhất của Phong Khê khiến Thục buồn đến thế nào, hẳn Xuyến và Cúc Hường sẽ "giữa" Thục thê thảm còn hơn người ta giữa móng chân... ngựa.

Biết vậy nên Thục đành bấm bụng làm thinh. Làm thinh một hồi, bụng ầm ục, Thục lại rủa thầm anh chàng Phán củi "tía em hừng đông đi cày bừa, má em hừng đông đi cày bừa" chết tiệt kia. Thật chưa thấy ai "lãng xẹt" như anh ta. Chẳng thà như Hoàng Hòa, ngồi trong lớp liếc Thục một cái, rồi... thôi. Như vậy thì chẳng ai hay biết, bạn bè cũng không mà Phong Khê cũng không. Lại chẳng bị ai ầm ĩ trêu chọc. Đằng này Phán củi chẳng thèm biết đến thái độ của Thục, củ ngang nhiên "tưởng" một bài thơ lên báo hết như người ta quảng cáo trên ti-vi, ai mà chẳng nghe thấy. Giọng điệu lại bô bô ra về "ta đây cũng có một cái... ngã ba lòng" khiến mấy ngày sau đó Thục xấu hổ đến mức chẳng dám nhìn mặt ai. Nhất là những khi Hoàng Hòa ngồi dây bên kia trông sang, Thục càng nóng ran cả mặt mày.

Những Hoàng Hòa nghĩ ngợi như thế nào, đối với Thục điều đó không quan trọng. Thục chỉ sợ Phong Khê hiểu lầm, dù rằng tại sao Thục lại sợ như vậy thì chính Thục cũng không cắt nghĩa được. Nó chỉ biết nó cảm thấy thấp thỏm khi Phong Khê đọc được bài thơ "tai họa" của Phán củi và khi Phong Khê đòi "tạm biệt" một cách đột ngột thì nó lại vô cùng bất rút. Nó không rõ đằng sau lý do ôn thi học kỳ hai có còn một lý do nào khác như Xuyến nhận xét hay không. Dù sao thì Thục cũng cố tin rằng Phong Khê không bịa chuyện, rằng anh ta đề nghị cả bọn tạm thời "cắt đứt liên lạc" chính vì lợi ích học tập của anh và cả của bọn Thục. Vì thật ra kỳ thi quan trọng kia cũng đã đến gần. Chỉ còn một tuần lễ nữa thôi.

Khác với Thục, Xuyến và Cúc Hường chẳng tỏ vẻ gì âu sầu về chuyện Phong Khê đòi "ngưng chiến". Lần trước, nhà thơ Lê Huy Phán lỡ tuôn ra hai câu thơ tàn nhẫn "dù quen biết hay không quen biết, thì bọn này có thiết tha chi" khiến sau đó Phong Khê cáo bệnh về vườn nằm đọc báo... Mực Tím thì Xuyến và Cúc Hường còn tỏ ra áy náy, những lần này mọi sự là do đề nghị "chính đáng" của Phong Khê nên sự im lặng của anh ta không còn là... sự im lặng đáng sợ đối với tụi nó nữa. Cúc Hường chỉ thỉnh thoảng buồn tình than thở:

- Than ôi, thời ăn uống nay còn đâu!

Xuyến cười:

- Thi xong học kỳ hai, nhà máy chế biến thực phẩm mang tên Phong Khê sẽ hoạt động trở lại chú lo gì!

Cúc Hường vẫn rầu rầu:

- Sao lại không lo! Thi xong học kỳ hai là chuẩn bị nghỉ hè. Nghỉ hè xong tụi mình đâu còn học ở trường này nữa mà tính chuyện "đục khoét" tiếp!

Trước nay, Xuyến và Thục chẳng bao giờ nhớ năm học của chúng là năm học cuối cùng ở ngôi trường này và chẳng bao lâu nữa chúng sẽ phải từ giã khung cảnh quen thuộc nơi đây nên bây giờ nghe Cúc Hường nhắc, cả hai bất giác thở dài cảm thán:

- Ủ hén, vậy mà tụi tao quên bém đi mất! Vậy mà lâu nay cứ tưởng tụi mình sẽ ăn đời ở kiếp nơi đây!

- Làm gì có chuyện đó! - Cúc Hường tắc lưỡi - Không những tụi mình không ăn đời ở kiếp tại đây được mà con Thục cũng đừng hòng "ăn đời ở kiếp" với anh chàng Phong Khê của nó! Mai đây, khi tụi mình đi rồi, hẳn ta sẽ tiếp tục nhét thủ vào ngăn bàn của một đứa con gái khác đời làm quen, và như thế là con nhãi tốt số đó sẽ hưởng tất tần tật những thủ của ngon vật lạ trên cõi đời này. Còn tụi mình thì... trở mồm!

Lời tiên tri của Cúc Hường khiến Thục nhăn mặt:

- Mà nói gì nghe ghê quá!

- Để đó rồi mày coi! - Cúc Hường gục gặc đầu như một nhà hiền triết - Mày buồn thì tao chịu những "sự thật khách quan" như thế nào thì tao nói vậy! Tụi đàn ông con trai mà mày!

- Xí! - Thục bĩu môi - Mày làm gì mà rành tụi con trai dữ vậy?

- Sao lại không rành? - Cúc Hường trợn mắt - Tưởng gì chứ tụi con trai, tao biết cả tá!

- Xạo đi!

- Ta xạo mày làm gì! Trong bà con dòng họ nhà tao có đúng mười hai anh em trai mà!

Nói xong, Cúc Hường nhe răng cười khiến Thục dù đang tức ầm ầm cũng phải bật cười theo.

- Thôi đừng cà rồn nữa! - Xuyến thỉnh linh xen vào, giọng có vẻ trầm ngâm - Bây giờ tụi mình tập trung bàn chuyện này coi!

Thấy Xuyến mặt mày nghiêm trọng, Cúc Hường nheo nheo mắt:

- Chuyện gì mà phải "tập trung" dữ vậy? Bàn số đề hả?

Phốt lờ sự cà khía của Cúc Hường, Xuyến tiếp tục theo đuổi những ý nghĩ vừa lóe ra trong óc:

- Theo tao, đã đến lúc tụi mình cần phải tìm hiểu xem anh chàng Phong Khê là người như thế nào!

Lời tuyên bố bất ngờ của Xuyến khiến Thục và Cúc Hường trở mắt:

- Sao hôm trước mày bảo đừng truy tìm hắn, sợ "mất giá"?

- Hôm trước khác, bây giờ khác! Bây giờ sắp nghỉ hè. Trước khi chia tay ít ra tụi mình cũng phải "liếc sơ" qua hắn để... mở rộng kiến thức chứ!

Nghe Xuyến nói, bất giác Thục cảm thấy tim mình đập thành thịch. Nhưng nó không tỏ lộ điều gì. Chỉ có Cúc Hường là hào hứng:

- Vậy sáng mai tụi mình bắt đầu chiến dịch truy lùng... đạo tặc. Tao sẽ...

Cúc Hường chưa nói dứt câu, Xuyến đã cắt ngang:

- Sáng mai chưa được! Phải đợi thi xong học kỳ hai đã!

- Mày không muốn vi phạm "hợp đồng" với tay Phong Khê chứ gì?

- Không hoàn toàn như vậy! - Xuyến thủng thỉnh - Cái chính là tao muốn con Thục được ăn ngon ngủ yên trước ngày thi! Gấp Phong Khê bây giờ, rủi đó là một tên ồm o quặt quẹo có phải hỏng hết mọi chuyện không! Tốt nhất là chờ thi cử xong xuôi. Lúc đó, con Thục có thất vọng cũng không ảnh hưởng gì!

Cúc Hường gật gù:

- Vậy thi xong là tụi mình ra tay "vạch mặt" hắn liền?

Xuyến cười:

- Ủ, lúc đó mày sẽ được ưu tiên thủ vai thanh tra Ca-ta-nhi.

Cúc Hường rụt cổ:

- Và rốt cuộc tao sẽ bị bắn chết như trong phim "Con bạch tuộc"?

- Không đâu! - Xuyên nhún vai - Trong vụ này, nếu có kẻ chết thì người đó là con Thục chứ không phải mày!

Thục đỏ mặt, mỉm cười không đáp. Nghĩ đến lúc gặp mặt Phong Khê, tự nhiên Thục cảm thấy xao xuyến khôn tả. Trước đây, bị Xuyên cấm cản, Thục nóng lòng biết mặt anh ta kinh khủng. Bây giờ, Xuyên đã "bật đèn xanh", Thục lại tần ngần nửa muốn nửa không.

Thục không làm sao giải thích được sự mâu thuẫn trong lòng mình. Hay là Thục sợ khi gặp mặt anh chàng Phong Khê bằng xương bằng thịt, niềm vui rộn ràng sẽ biến thành nỗi thất vọng sâu xa như Xuyên nói? Có phải vậy không, Thục cũng không biết nữa!

Chương 7

Những ngày ôn tập căng thẳng khiến nổi bần khoản về anh chàng Phong Khê bắt ám ảnh Thực. Thực chúi mũi vào bài vở, chẳng còn thì giờ nào nghĩ ngợi đến anh ta nữa. Thỉnh thoảng Thực cũng để đầu óc mình đi lang thang thờ thẩn, nhưng chỉ một thoáng thôi, những con số chi chít lại kéo Thực về với công việc trước mắt.

Thời gian này, Phán củi cũng chẳng còn lân la với bọn Thực. Phong Khê tạm thời cắt liên lạc, bọn Thực chưa cần "cầu cứu" đến Phán nên anh chẳng có cớ để bắt chuyện. Thấy vậy, Hoàng Hòa khoái lắm. Hoàng Hòa vịn cớ ôn tập chung để ngày nào cũng xáp lại chỗ bọn Thực. Anh còn nhiệt tình ôm một đồng tài liệu ở nhà đến cho bọn Thực mượn.

Một hôm không nhịn được, Cúc Hưởng khêu Xuyến:

- Lạ quá hén mày?

- Gì lạ?

- Anh chàng lớp trưởng của mình đó! Hắn không thèm mở ra-đa nhìn trộm con Thực nhà mình nữa mà coi bộ muốn đánh giáp lá cà!

- Tao cũng thấy vậy! - Xuyến gật đầu - Hình như hắn chán cảnh "ngồi núi này trông núi nọ" rồi. Có vẻ như hắn muốn dọn nhà qua ở chung một "núi" với tụi mình.

Cúc Hưởng ranh mãnh:

- Cho hắn ở không?

- Tùy con Thực! - Xuyến chép miệng - Nó là "chủ hộ" chứ đâu phải tụi mình!

- Sao mày? - Cúc Hưởng hỏi Thực - Cho lớp trưởng đăng ký không?

Thực phồng má:

- Không.

- Sao mày ác ôn quá vậy? - Cúc Hưởng kêu lên - Đây là đăng ký tạm trú chứ đâu phải đăng ký... kết hôn?

- Tạm trú cũng không! - Thực vừa nói vừa cười.

Cúc Hưởng nhìn Xuyến, lắc đầu:

- Hộ khẩu của con Thực đã ghi tên Phong Khê rồi, Hoàng Hòa khó vô nổi. Đành phải cho hắn đi theo con đường xô-lô của Phán củi thôi! - Đang nói, Cúc Hưởng bỗng ngậm ngùi - Thương thay cho anh chàng lớp trưởng đẹp trai! Mối tình cam đẹp như trăng trên đỉnh núi mà không biết giữ gìn, xáp vô làm chi cho người yêu xua đuổi.

Xuyến liếc Cúc Hưởng:

- Trích "tuồng" nào đó mày?

Cúc Hưởng tỉnh bơ:

- "Tình anh lớp trưởng".

Xuyến gật gù:

- Mày tham dự cuộc thi tuyển chọn giọng ca cải lương coi bộ hợp!

- Tao dự rồi, đoạt giải nhất nhưng tao bỏ! Trở thành nghệ sĩ nổi tiếng, tao sợ phải ký hình tặng khán giả, hai tay sẽ mỏi rục, hết cầm chén cầm đĩa nổi!

Thực cười khích khích:

- Thật tao chưa thấy ai có tâm hồn ăn uống vĩ đại như mày! Tao không hiểu vì sao năm ngoái Hùng quần lại thích mày được!

- Có gì đâu mà không hiểu! - Cúc Hưởng nháy mắt - Tao ham ăn nhưng mà tao có... duyên!

Xuyến phì cười:

- Duyên của mày là duyên... Hà Bá! Nếu mày có duyên, tại sao bọn Phong Khê, Phán củi, Hoàng Hòa không đi theo mày mà lại thi nhau nhào vô con Thực?

- Dễ hiểu thôi! - Cúc Hương tặc lưỡi - Con Thực hiền lành, lại khù khờ, thằng con trai nào mà chẳng thích rủ nó về nhà để... sai vật. Chẳng hạn chàng lớp trưởng nhà mình mấy ngày nay rề rạ qua đây cũng cốt để sau này sai con Thực giặt đồ, đi chợ, nấu ăn, rồi đấm lưng, cạo gió...

Bài "diễn văn" khủng khiếp của Cúc Hương khiến Thực phải hét lên:

- Thôi, đủ rồi ghen mày! Mày có muốn thì tao xin nhường Hoàng Hòa lại cho mày đó!

- Xí! Ai mà thèm! - Cúc Hương bĩu môi.

- Vậy thì tao nhường lại cho con Xuyến!

- Không được! - Cúc Hương giãy nảy - Mày giao Hoàng Hòa cho con Xuyến khác nào giao trứng cho ác! Con Xuyến sẽ xé xác nó mất!

Về hốt hoảng của Cúc Hương khiến Xuyến và Thực cười bò.

Hoàng Hòa không biết mình bị ba cô gái đem ra bàn luận và cười cợt. Ngày ngày anh cứ thản nhiên ôn tập qua ngời chỗ bọn Xuyến. Hành động táo bạo của Hoàng Hòa bắt đầu gây nên những tiếng xì xào trong đám bạn thóc mách những anh phốt lờ. Chẳng còn bao lâu nữa, năm học sẽ kết thúc, thời gian càng lúc càng với dần, anh không cho phép mình rụt rè nữa.

Anh dự định vào một dịp thuận tiện nào đó sẽ bộc lộ công khai tình cảm của mình với Thực. Rồi sau đó ra sao thì ra. Còn hơn là úp úp mở mở như hiện nay.

Những Hoàng Hòa chỉ mới nghĩ vậy thôi. Anh còn phải chờ thi xong học kỳ hai đã. Nếu anh bày tỏ nỗi lòng ngay bây giờ thì dù kết quả ra sao, chuyện học tập của anh và Thực nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Nghĩ vậy, Hoàng Hòa nén lòng dừng lại ở mức "ôn tập chung", chưa dám vượt qua ranh giới.

Những ngày này, Phong Khê, Phán củi, Hoàng Hòa, "ba chàng ngự lâm" không hẹn mà cùng "ngưng chiến". Mặt trận tạm ngưng tiếng súng để mọi người tập trung ôn thi. Có lẽ nhờ vậy mà kết quả bài làm của bọn Xuyến khá tốt. Điểm thi của Hoàng Hòa và Phán củi cũng không kém. Điều bất ngờ là kết quả mới được công bố hôm trước, hôm sau Phong Khê đã gửi thư chúc mừng liền:

Chúc mừng Xuyến, Thực, Cúc Hương

Bao giờ thi cử cũng thường điểm cao

Học hành xuất sắc biết bao

Cổng trường đại học lối vào thênh thang. Cúc Hương vừa đọc vừa gật gù:

- Anh chàng này lúc nào cũng nịnh tụi mình! Có điều hần càng ngày càng bất lịch sự!

- Gì vậy? - Xuyến hỏi.

Cúc Hương lắc đầu, đáp:

- Kỳ này hần gửi thư mà không "đính kèm" gì hết!

Xuyến cười:

- Cuối năm, chắc hần rỗng túi! Nên thông cảm cho hần!

Cúc Hương thở dài:

- Tội cho con Thực! Vậy mà tụi mình cứ tưởng gả nó vào chỗ giàu sang phú quý, ai ngờ...

Vừa trêu, Cúc Hương vừa liếc Thực. Nhưng từ này giờ, Thực chẳng để ý đến hai bạn.

Thực

mở màng như nói với chính mình:

- Chẳng hiểu anh ta thi cử kết quả ra sao?

- Chà, quan tâm gồm! - Cúc Hương tặc lưỡi - Cú hệt như mẹ lo cho con út!

- Kệ tao, mày! - Thực đỏ mặt, cự nự.

- à, - Cúc Hương la lên - Bây giờ ý có "người ta" rồi định cho tụi này ra rìa hén!

Nói thật cho mày biết, chưa chắc anh chàng Phong Khê của mày đẹp trai bằng tao và con Xuyến đâu ghen! Đừng có mà bỏ mồi bắt bóng!

Thực chưa kịp lên tiếng, Xuyến đã hắng giọng:

- Hắn đẹp trai hay xấu trai, ngày mai tội mình sẽ biết!
- Ngày mai sẽ biết? - Cúc Hường tròn mắt ngó Xuyên.
- Chú gì nữa! Hôm trước tội mình đã quyết định sẽ truy lùng thủ phạm ngay sau khi thi xong, mà không nhớ sao?

- Ờ, nhớ! - Mắt Cúc Hường sáng lên.

Xuyên thủng thẳng:

- Và sáng mai, mày có nhiệm vụ phải nhận dạng cho được tay Phong Khê bí hiểm này!

- Tao? - Cúc Hường chứng hửng.

- Chủ còn ai vô đây! Hôm trước đã phân công rồi!

- Sao không phải là con Thục? Nó phải tự... đi tìm "người tình không chân dung" của nó chứ?

Xuyên lắc đầu:

- Con Thục yếu bóng vía! Nếu sai nó đi, nó sẽ xỉu trước khi kịp nhìn thấy "thần tượng" của nó!

Cúc Hường vẫn chưa yên tâm:

- Tao đi một mình?

- Ừ, một mình.

- Sao không đi cả bọn?

- Đi cả bọn sẽ bị lộ.

- Hay là mày đi với tao?

- Tao "lùng danh" toàn trường, xuất hiện là gây chú ý liền! Tóm lại, mày đi một mình là tốt nhất! Đừng kỳ kèo nữa! Những điều tên Phong Khê làm được, chẳng lẽ mày lại làm không được?

Bị khích tướng, Cúc Hường hùng hổ:

- Được, tao sẽ đi. Dù... bỏ thầy nói trận mạc, tao cũng không ngán, nhưng...

Xuyên quắc mắt:

- Còn những gì nữa?

Cúc Hường nhăn nhó:

- Làm sao tao đột nhập vô các lớp buổi sáng được?

- Tao đã tính rồi! - Xuyên phẩy tay - Mấy hôm nay, sáng nào cô Tường Anh cũng vô văn phòng làm sổ điểm và vô học bạ. Mày xin cô theo phụ!

Cúc Hường liếm môi:

- Có mấy đứa phụ với cô rồi.

- Ăn thua gì! Thêm đứa nào tốt đứa đó, cô không từ chối đâu!

Đúng như Xuyên dự liệu, khi nghe Cúc Hường xin vô trường buổi sáng để phụ vô điểm trong sổ và học bạ, cô Tường Anh vui vẻ đồng ý liền.

Buổi sáng hôm Cúc Hường lên đường đi làm nhiệm vụ, Xuyên và Thục dẫn nó đi đãi một chiều bánh cuốn gọi là đứa tiền người... ra trận.

- Nhớ đừng để hắn trông thấy mày ghen! - Xuyên dặn.

- Dĩ nhiên rồi! - Cúc Hường vừa hít hà vừa đáp - Tao sẽ theo dõi "kẻ địch" từ trong... bóng tối!

- Cũng đừng... tỏ tình với hắn, nhớ đấy! Đó là "tài sản" của con Thục chứ không phải của mày.

- Yên chí! Tao không hỏi xin trái tim của hắn đâu. Tao chỉ hỏi xin mấy trái xoài thôi.

Mặc cho Xuyên và Cúc Hường tán phét, Thục ngồi im lặng lẽ cười. Nó chỉ mong sao chóng đến buổi chiều để nghe Cúc Hường mô tả về anh chàng Phong Khê quý quái kia.

Ăn uống xong, ba cô gái chia tay. Xuyên và Thục quay về nhà, còn Cúc Hường vội vã đến trường.

Bao giờ có dịp đến trường vào buổi sáng, Cúc Hường cũng cảm thấy cảnh vật và không khí chung quanh khác hẳn với buổi chiều. Chim hót trên cành phượng ngoài sân nghe vui tai hơn. Buổi chiều tiếng chim biếng nhác, rời rạc và uể oải. Trên các mái ngói và hành lang, những tia nắng mai ấm áp và mượt mà, không chói chang và oi nồng như nắng chiều bỏng rát.

Nhưng Cúc Hường không để ý đến cảnh vật nhiều. Ngồi trong văn phòng cộng điểm mà mắt nó cứ hau háu nhìn về phía lớp học của mình, lúc này là "lãnh thổ" của tụi 11A3. Nó đang cố tưởng tượng mặt mày, dáng điệu của Phong Khê mà lát nữa đây nó có nhiệm vụ phải "lột mặt nạ". Nghĩ đến cảnh Phong Khê ngồi ba hoa vung vít trong lớp, không hay có kẻ đứng đằng sau đang giở "kính chiếu yêu" sẫm soi, Cúc Hường không khỏi bật cười khoái trá.

- Gì cười vậy, Cúc Hường? - Cô Tường Anh ngồi bên cạnh đưa mắt hỏi - Cộng điểm sai rồi phải không?

- Dạ, không ạ!

Ngập ngừng một lát, Cúc Hường rụt rè xin phép:

- Em ra ngoài một chút, thưa cô!

Cúc Hường sợ cô hỏi lại "đi đâu" nhưng rất may, cô Tường Anh không nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu.

Không đi dọc hành lang trước sân, sợ bị lộ, Cúc Hường quanh ra phía sau thư viện và phòng thí nghiệm, chui vào vườn bạch đàn trồng dọc hàng rào đằng sau các dãy lớp.

Khi băng qua các lớp 10 và 11 nằm kế lớp mình, Cúc Hường nhìn thấy có vài cặp mắt lão liên trông ra kèm theo những tiếng huýt sáo tinh nghịch nhưng nó vẫn tảng lờ, cắm cúi rảo bước. Càng tiến đến gần lớp 11A3, Cúc Hường càng nghe tim mình đập mạnh. Một cảm giác nôn nao khó tả đang xâm chiếm lòng nó. Mình mà còn hồi hộp như vậy, nếu là con Thục chẳng biết nó sẽ hoảng lên đến cỡ nào! Cúc Hường cười thầm để tự trấn tĩnh.

Cánh cửa sổ phía cuối lớp 11A3 hiện ra trước mắt Cúc Hường. Nép sát tường, Cúc Hường thận trọng nhìn vào, quan sát. Thầy Hà đang hí hoáy chép bài trên bảng, tiếng phấn nghiêng kin kít, đứng từ xa Cúc Hường vẫn nghe rõ. Năm ngoái Cúc Hường học thầy Hà nên bây giờ nó rất sợ thầy bắt gặp hành vi lén lút của mình. Nhưng vì chỗ ngồi của Phong Khê vẫn còn khuất sau khung cửa nên Cúc Hường đành phải đánh bạo nấn ná và nhửong cổ... cò dài thêm chút nữa. Cũng may, đám học trò trong lớp đang cắm cúi chép bài nên chẳng ai trông thấy bộ mặt dáo dác của Cúc Hường thập thò ngoài cửa sổ.

Ánh mắt của Cúc Hường lúc này như tia ra-đa quét dần về phía cuối lớp, đồng thời trong đầu nó vang lên tiếng cười đắc thắng "Phong Khê ơi hồi Phong Khê, phen này người đừng hòng...". Nhưng khi ánh mắt nó dừng lại ở chỗ ngồi quen thuộc và kịp nhìn thấy nhân vật mà nó, cũng như Xuyến và Thục đang "truy nã", Cúc Hường bỗng há hốc miệng, người ngây đờ như bị ai điểm trúng yếu huyệt.

Chương 8

Đầu giờ chiều, Cúc Hương vừa ôm cặp bước vô, Xuyến và Thục đã vọt miệng hỏi ngay:

- Sao rồi?

- Sao chuyện gì?

- Thôi, đừng giả bộ nữa! Chuyện anh chàng Phong Khê chủ chuyện gì!

Cúc Hương thùng thảng:

- Thì tao làm đúng theo những gì tụi mày dặn. Tao vô văn phòng phụ với cô Tường Anh.

Ngồi một lát, tao xin phép cô...

Xuyến sốt ruột cắt ngang:

- Mày đừng có chơi trò vòng vo Tam Quốc nữa! Kể ngay vô chuyện chính đi. Mày có gặp tay Phong Khê không?

- Có. Tao đứng nấp ngoài cửa sổ nhìn vô...

- Hắn đẹp trai không? - Xuyến hỏi Cúc Hương nhưng lại nháy mắt với Thục.

Cúc Hương vẫn tù tởn:

- Đẹp.

- Thật không?

- Tao nói dóc làm chi!

- Đẹp cỡ ai vậy?

- Cỗ... tao.

Xuyến nhăn mặt:

- Mày sao lúc nào cũng cà rồn đờc! Chuyện nghiêm túc mà cứ giỡn hoài!

-Thì tao nói chuyện nghiêm túc mà.

- Nghiêm túc cái khi mồi! Hắn là con trai, mày là con gái, làm sao mà so sánh đờc?

Cúc Hương nghiêm nghị:

- Ai bảo mày hắn là con trai?

Xuyến chưng hửng:

- Chủ chẳng lẽ hắn là con gái?

- Chủ còn gì nữa! Chính mắt tao trông thấy rõ ràng.

Cả Xuyến lẫn Thục đều kêu lên kinh ngạc:

- Mày có trông nhầm không đấy?

- Nhầm thế nào đờc! Tao đếm từ trên xuống dưới, hắn ngồi bàn thủ năm, ngay chính giữa.

Xuyến nhíu mày:

- Sao lạ vậy cà? Hay đứa chính giữa không phải là hắn! Có thể hắn ngồi bên cạnh?

Cúc Hương lắc đầu:

- Hai đứa hai bên cũng là con gái tuốt.

Xuyến và Thục không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều lộ vẻ ngờ ngác như vừa từ trên cung trăng rớt xuống. Thục cảm giác như ai bóp mạnh tim mình. Không bao giờ nó có thể tưởng tượng anh chàng Phong Khê từng khiến nó nghĩ ngợi lại là con gái. Bây giờ nghĩ lại, Thục mới nhận ra trong tất cả những lá thư Phong Khê gửi cho bọn Thục từ trước tới nay, chưa bao giờ Phong Khê tiết lộ mình là nam hay nữ, ngay cả cách xưng hô cũng vậy. Hắn chỉ xưng là "mình" và gọi bọn Thục là "bạn", thế thôi! Vậy mà bọn Thục cứ tưởng bở, cứ xúm nhau tán phét về một "anh chàng" Phong Khê NTSC tưởng tượng, thật xấu hổ!

Bản lĩnh như Xuyến, trước tình huống này cũng dễ khóc dễ cười. Cũng như Thục và Cúc Hương, nó cứ đinh ninh Phong Khê là một anh chàng hào hoa phong nhã. Bây giờ mọi chuyện lại trở nên lộn tung phèo khiến đầu óc nó đâm rối tinh rối mù. Đã vậy, Cúc Hương lại cứ hỏi chăm chăm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Cúc Hường tắc lưỡi:

- Ai dè Phong Khê lại cùng phe với tụi mình! "Vố" này đau quá!

- Đau cái khỉ gió! - Xuyên bực bội xằng giọng - Nếu hần là con gái thì "gả" Phán củi cho hần. Còn con Thục thì để dành "gả" cho Hoàng Hòa!

Thục thề lưỡi:

- Thôi, cho tao xin! Tao không dám Hoàng Hòa đâu!

Cúc Hường quắc mắt nhìn Thục:

- Không dám cũng phải dám! Chẳng lẽ mày củi chung thủy với "con nhỏ" Phong Khê mắc toi kia?

Nhủ nghĩ ra điều gì, Xuyên đột ngột hỏi Cúc Hường:

- Nhưng mày đã điều tra xem trong lớp 11A3 có ai tên Phong Khê chưa?

- Chưa.

- Chưa thì phải điều tra gấp!

- Chi vậy? - Cúc Hường tròn mắt:

Xuyên gật gù:

- Biết đâu Phong Khê chẳng là một anh chàng nào đó. Nhưng hần lại ngồi ở dãy khác. Đợi đến khi cả lớp ra về hết, hần lén lút nhét thư vào ngăn bàn chỗ tụi mình.

Cúc Hường nheo mắt:

- Đến giờ này mày vẫn nghĩ Phong Khê là một "anh chàng" sao?

- Tao chẳng nghĩ gì hết! - Xuyên chép miệng - Nhưng chuyện điều tra thì vẫn phải tiến hành đến nơi đến chốn.

Sợ Cúc Hường từ chối, Thục hòa vô:

- Con Xuyên nói đúng đó. Chưa chắc Phong Khê đã là mấy con nhỏ đó.

Cúc Hường liếc Thục:

- Mày nhất định "muôn dặm tìm chồng" hả?

- Dẹp mày đi! - Thục phát vào vai Cúc Hường - Tao chỉ tò mò thôi!

Những dự đoán của Xuyên bị sụp đổ ngay ngày hôm sau. Buổi sáng, Cúc Hường lên trường, buổi chiều về báo:

- Tao dò hỏi kỹ rồi! Lớp 11A3 chẳng có "mống" nào tên Phong Khê hết!

Xuyên thở hắt ra:

- Vậy là tiêu!

- Tiêu gì?

- Tiêu... điều chú tiêu gì! Như vậy Phong Khê đích thị là một trong mấy con yêu tinh đó rồi! mày có hỏi tên mấy con nhỏ đó không?

- Có. Đứa ngồi giữa tên Hoa. Hai đứa kia, một đứa tên Thảo, một đứa tên Trang.

Xuyên gục gặt đầu:

- Tốt lắm! Vậy ngày mai lúc ra về, mày ráng bám theo mấy con nhỏ đó, xem chúng ở đâu.

- Chi vậy?

- "Chi vậy, chi vậy" hoài! - Xuyên gắt - Phải biết địa chỉ của tụi nó để gửi thư tới "hăm dọa" chú chi! Phải cho tụi nó biết mình đâu phải là tay mới! Tụi nó chỉ biết rõ tụi mình trong phạm vi nhà trường trong khi tụi mình theo dõi hành tung tụi nó tới tận nhà, tận... ngoài xã hội. Hệt như cảnh sát khu vực vậy!

Kế hoạch của Xuyên khiến Cúc Hường khoái chí cười toe.

Nhưng chiều hôm sau, Cúc Hường lại vác bộ mặt đăm đăm vô lớp.

- Sao rồi? - Xuyên hỏi.

- Sao với chả trắng! Hồng hét rồi!
- Sao lại hồng hét? Mà bị tụi nó phát hiện hả?

Cúc Hường "xì" một tiếng:

- Trình độ tụi nó làm sao phát hiện nổi. Có điều tao lẻo đẹo bám theo tụi nó qua hai khúc đường thì đến một ngã ba...

- Và một chiếc xe tải ừ vô người mà?

- Đừng trù ẻo! - Cúc Hường nguyệt Xuyên - Vấn đề là ở đó có một cái ngã ba. Và ba đứa rẽ ba hướng làm tao cú đờng đứng giữa đường, không biết phải đuổi theo đứa nào!

Thực sốt ruột hỏi:

- Rốt cuộc mà quyết định đuổi theo ai?

Cúc Hường thở dài:

- Chẳng đuổi theo ai cả! Tao... về.

- Vậy mà cũng nói! - Thực ừ xịu, về thất vọng.

- Không hề gì! - Xuyên khoát tay - Sáng mai, ba đứa mình sẽ cùng đi. Mỗi đứa mình sẽ "phụ trách" một đứa tụi nó.

- Sáng mai không được - Cúc Hường tặc lưỡi - Sáng mai tao phải đi với ba tao về Thủ Đức thăm bà ngoại.

- Vậy thì sáng mốt! - Xuyên khịt mũi - Tụi nó như cá nằm trên thớt, chạy đi đâu mà lo.

Rồi Xuyên quay sang Thực, nháy nháy mắt:

- Lần này tụi tao sẽ để dành cho màm con cá Phong Khê. Màm tha hồ "làm gỏi" nó cho bổ những ngày tưởng tử hão.

Thực chẳng biết nói sao, đành toét miệng cười.

Nhưng kế hoạch truy lùng con nhãi Phong Khê chưa kịp thực hiện thì ngay chiều hôm đó, khi tiết học cuối cùng chấm dứt, lúc chen nhau ra cửa, Hoàng Hòa đã vội vã giúi vào tay Thực một phong thư.

Hành động của Hoàng Hòa quá đột ngột, và sau khi giúi lá thư vào tay Thực, anh nhanh chóng lẩn vào đám đông khiến Thực chưa kịp phản ứng đã không thấy anh đâu. Nó cú đờng lớ ngớ giữa cửa lớp, không biết phải làm gì với phong thư trên tay.

Xuyên và Cúc Hường xuống khỏi bậc tam cấp hành lang, không thấy Thực đâu liền quay lại dáo dác tìm.

Bắt gặp Thực đang đứng ngẩn ngơ như người mất hồn, Xuyên ngạc nhiên hỏi:

- Màm làm sao vậy? Trúng gió hả?

Rồi chợt thấy phong thư trên tay Thực, Xuyên bật kêu:

- Thư gì vậy? Của Phong Khê gửi phải không?

- Không. Của Hoàng Hòa! - Thực đáp khẽ, giọng vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Và nó chìa phong thư cho Xuyên.

Cúc Hường lập tức xích sát lại, tò mò xem Xuyên đang thận trọng bóc bì thư.

Một lát, Xuyên lôi ra từ trong bì thư một tấm thiệp in hình hoa hồng. Cúc Hường "ồ" lên một tiếng:

- Rồi, rồi! Sắp sinh chuyện tùm lum tà la rồi! "Hoa hồng đến đâu, móc câu đến đó", phen này con Thực có chạy đằng trời!

Xuyên phe phẩy tấm thiệp trên tay, cất giọng eo éo:

- Who's able, who's able, who's able to love serious... Nhưng Xuyên chưa kịp hát xong câu cuối của bản "Triệu đóa hoa hồng", Cúc Hường đã chặn ngang. Nó trở vào tấm thiệp đang vung vẩy trên tay Xuyên, giọng sừng sốt:

- Màm lật tấm thiệp lại coi! Hình như có hàng chữ phía sau kia!

Phát hiện của Cúc Hường khiến Xuyên và Thực giật thót. Xuyên vội vã lật tấm thiệp lại.

Một hàng chữ đập vào mắt nó: "Chiều thứ bảy này, mời Thục đi xem vở kịch "Tình nghệ sĩ" ở nhà hát Hòa Bình. Mình sẽ đứng đợi Thục trước cổng nhà hát lúc 7g30. Rất mong Thục nhận lời."

Xem xong, Xuyến và Thục chưa kịp nói gì, Cúc Hường đã "xi" một tiếng:

- Nhóm mình ba đứa mà hần chỉ mời có mỗi mình con Thục! Thật chưa thấy ai bất lịch sự như tên này.

Xuyến tỏ vẻ hiểu biết:

- Đi xem kịch chỉ là chuyện phụ. Cái chính là hần muốn nói chuyện riêng với con Thục. Vì vậy hần không dám rủ thêm tao và mày.

Cúc Hường lại hừ mũi:

- Cả năm không chịu nói, bây giờ sắp nghỉ hè lại bày đặt "sinh sự".

Xuyến cười:

- Mày cóc biết gì hết! Chính thời điểm "mỗi năm đến hè lòng man mác buồn" này, "tỏ tình" mới là hết ý. Lúc này, lòng người rất dễ xúc-động-đậy. Ngồi trong rạp hát, nghe anh chàng lớp trưởng đẹp trai thủ thỉ một hồi, chắc chắn con Thục sẽ mềm lòng ngã đầu vào vai hần và...

- ... Ngáy khò khò! - Cúc Hường láu lỉnh vọt miệng.

- Đúng vậy! - Xuyến thần nhiên - Và sau đó, dĩ nhiên là...

Nghe đến đây, Thục vội vã bịt chặt hai tai lại, miệng la rối rít:

- Thôi, thôi, tụi mày đừng có nói lung tung nữa! Tao có nhận lời đi xem kịch với Hoàng Hòa đâu mà tụi mày bôi bác.

Xuyến lủm mất:

- Ai bôi bác mày hồi nào! Tao chỉ muốn nói "sau đó, dĩ nhiên là hần... đánh thức mày dậy để mày xem kịch tiếp", có vậy thôi!

Thục vẫn khẳng khái:

- "Có vậy thôi" tao cũng không đi! Tao đã quyết định rồi!

- Mày không thể quyết định vội vàng như vậy được! - Xuyến nhún vai - Theo tao là mày nên đi!

- Lý do?

- Có nhiều lý do! - Xuyến chậm rãi đáp - Thứ nhất, đây là vở "Tình nghệ sĩ" chứ không phải "Tình học trò", chẳng liên can gì đến mày! Thứ hai, vở kịch diễn ra ở nhà hát Hòa Bình chứ không phải ở nhà hát... Chiến Tranh, sẽ không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng của mày. Thứ ba, lý do này mới thật là quan trọng...

Nói đến đây, Xuyến cố ý ngập ngừng để Thục phải sốt ruột. Quả vậy, thấy Xuyến đột nhiên ngừng bật, Thục không nén được tò mò:

- Lý do thứ ba là gì?

Xuyến gật gù, tình quái:

- Đó là mày phải tìm hiểu xem bọn con trai khi tỏ tình với con gái tụi mình, chúng nó nhăng nói cuội những gì, rồi sau đó về... kể lại cho tao với con Cúc Hường nghe!

- Chi vậy? - Thục ngạc nhiên.

- Sao lại "chi vậy"? - Xuyến hăng giọng - Tụi mình cần phải biết tâm lý của bọn con trai để sau này có "vũ khí" mà "đối phó với đời" chứ!

Thục vẫn ngây ngô:

- Vậy sao mày với con Cúc Hường không tự tìm hiểu lấy mà phải nhờ đến tao?

- Tự tìm hiểu thế quái nào được! - Xuyến nhăn nhó - Hùng quần của con Cúc Hường thì tếch về Bến Tre tự dời kiếp nào rồi! Còn tao thì chẳng thẳng nhãi nào dám rủ vào. Chúng sợ tao xối tái như xối... bò nhúng dấm. Chỉ có mày là có cơ hội, không nên để vuột mất...

Thuyết một tràng, thấy Thục vẫn còn ngần ngừ, Xuyến liền nghiêm mặt:

- Mà y nên nhớ đây không phải là chuyện tình cảm riêng tư mà là một... sứ mệnh! Cũng giống như con Cúc Hương có nhiệm vụ theo dõi tên Phong Khê vậy

Trước những lời lẽ hùng hồn của Xuyên, Thực chỉ biết phản ứng một cách yếu ớt:

- Nhưng mà... tao sợ quá!

Cúc Hương trấn an:

- Đừng sợ! Cứ mạnh dạn lên! Chắc chắn hấn sẽ thềm thì bên tai mày "Anh yêu em". Lúc ấy, mày trả đũa lại liền "Em cũng yêu anh lắm lắm". Tao bảo đảm hấn sẽ xiêu ngay trong rạp.

Trong khi Xuyên bụm miệng cười thì Thực phát mạnh vào vai Cúc Hương:

- Con quỷ này! Mày lúc nào cũng giỏi tài xúi bậy!

- Hấn sẽ không nói "Anh yêu em" đâu. Ba chữ đó xưa rồi! - Xuyên cười cười, chen vào - Hấn sẽ tỏ tình bằng cách giúi vào tay mày một... gói kẹo dừa và dịu dàng bảo "Đây là tình cảm của anh dành cho em. Nó ngọt ngào y như lòng anh vậy".

Thực trố mắt, thật thà:

- Vậy tao có nên lấy không?

- Ngu sao không lấy! - Cúc Hương kêu lên - Lấy đem về cho tụi tao. Rồi hôm sau gặp hấn, mày củ mỗ miệng hỏi xin một "gói tình cảm" khác, bảo là "gói tình cảm" hôm trước nó "ngọt ngào" quá nên mày xúc hết trội rồi!

- Không nên nghe lời một đứa có tâm hồn ăn uống như con Cúc Hương! - Xuyên tặc lưỡi - Nếu mày hí hửng cầm lấy gói kẹo, hấn sẽ tưởng mày "kết mô-đen" hấn. Lúc đó, mày sẽ gặp khối chuyện rầy rà.

Thực vẫn chưa yên tâm:

- Không nhận kẹo thì tao phải làm gì?

Xuyên khoát tay:

- Không làm gì hết. Cứ ngồi im. Ra về mình là một... cục đá.

- Không nói gì hết?

- Ủ, ngậm miệng lại. Hấn hỏi gì cũng không nói. Mày đang đóng vai một cục đá mà!

Thực có vẻ lưỡng lự:

- Nếu vậy thì bất lịch sự quá!

Xuyên nheo mắt:

- Nếu sợ bất lịch sự thì mày... nhe răng ra cười. Nhưng nhớ chỉ cười thôi, còn trước sau mày tịnh không nói một tiếng nào.

Thực nhăn nhó:

- Mày làm như tao là đuôi ười không bằng!

- Bậy! Đuôi ười làm sao có duyên bằng mày được! Hòn nữa tao nhớ hồi trước ông Nguyễn Văn Vĩnh "con ve sầu kêu ve ve" có nói là người Việt Nam ta có cái tật là "gì cũng cười".

Đây là dịp để mày chứng tỏ mày là... người con gái Việt Nam thủ thiệt!

- Hoàng Hòa hỏi gì, tao cũng không trả lời, cứ nhe răng cười ruồi, rùi anh ta nổi dóa lên hành hung tao thì sao?

Xuyên chưa kịp đáp, Cúc Hương đã hử mũi:

- Mày đừng lo! Có cho vàng hấn cũng không dám đụng tới mày đâu!

Thực chớp mắt:

- Tao chỉ nói là "rùi" chú bộ!

- Làm gì có chuyện đó!

- Biết đâu được!

Thấy Thực vẫn chưa thật sự yên tâm với "nhiệm vụ" mới, cuối cùng Xuyên đành nhân nhượng:

- Thôi được rồi! Bữa đó tao và con Cúc Hương sẽ đi cùng với mày!

Nghe vậy, Thực tươi ngay nét mặt:

- Ủ, đi cả ba đứa thì tao mới dám! Chủ đi một mình, tao sợ lắm!

- Tụi tao không đi chung với mày đâu mà ham! - Xuyên lườm Thực - Tao và con Cúc Hường sẽ mua vé vào riêng, không cho Hoàng Hòa biết. Vào rạp, tụi tao sẽ len lén ngồi sau lưng mày để bảo vệ ngầm. Hể thấy Hoàng Hòa định xông đến định... bóp cổ mày là tụi tao can thiệp liền. Sao, yên chí chưa?

Thực không nói gì, chỉ nhướn miệng cười. Thực ra, Thực đâu có sợ Hoàng Hòa hành hung.

Thực biết anh chẳng bao giờ dám đụng đến... ngón chân út của mình. Thực chỉ giả vờ thế thôi, chủ trong bụng Thực sợ chuyện khác. Thực sợ phải ngồi một mình với Hoàng Hòa trong rạp hát. Trước nay, Thực chưa bao giờ dám đi chơi riêng với bạn trai. Gặp mặt Hoàng Hòa ngay trong lớp, giữa bao nhiêu bạn bè, Thực còn lúng túng nữa là đi xem kịch với anh. Lúc đó, nếu Hoàng Hòa ngỏ lời với Thực, Thực chẳng biết phải nói gì, làm gì để từ chối. Xuyên bảo Thực cứ nhe răng ra cười, nhưng chắc chắn Thực sẽ không nhếch môi nổi.

Đang lo ngay ngáy, chợt nghe Xuyên hứa sẽ đi cùng Cúc Hường âm thầm đi theo "hỗ trợ" mình, Thực cảm thấy lòng bớt phập phồng. Nó liếm môi:

- Thú bảy là hôm nào hén?

- Ngày kia! - Cúc Hường nhún vai - Ngày mốt phải dò tìm "sào huyết" của con nhai Phong Khê, ngày kia lại "tử chiến" với Hoàng Hòa, công việc ngập đầu chủ đâu phải đùa!

- Có cần phải hồi âm cho Hoàng Hòa không? - Thực lại hỏi.

Xuyên gật đầu:

- Phải báo cho hắn biết chứ! Khi nhận được "tối hậu thư" của đối phương, nếu sẵn sàng "nghe nhàn chiến" thì mình phải trả lời sớm. Còn không đồng ý thì treo "miễn chiến bài".

Cúc Hường "kê" Xuyên:

- Tao nghe mày nói cú tưởng như đang đọc truyện Tam Quốc!

Xuyên tỉnh khô:

- Thì tình yêu cũng là một dạng của... chiến tranh. Luật chơi đều giống nhau. Có điều chiến tranh thì vũ trang bằng súng ống, chất nổ. Còn "vũ khí" của tình yêu là chất... ngọt như xoài, mận, chocolate, kẹo dừa...

Lời biện luận của Xuyên "độc" đến mức Cúc Hường phải buột miệng tấm tắc:

- Hay, hay!

Và ngay sau đó, ba cô gái đều đồng ý là Thực sẽ báo cho Hoàng Hòa biết ý định của mình vào cuối giờ học ngày mai, bằng cách trả lại cho anh tấm thiệp bông hồng đã được Xuyên ghi thêm hai chữ "O.K".

Chương 9

Vừa bước vào lớp, Thục đã đảo mắt nhìn quanh. Nhưng nó chẳng thấy Hoàng Hòa đâu. Lúc đầu, Thục cứ đinh ninh là anh đi trễ. Nhưng đến khi tiếng chuông vào học vang lên, Hoàng Hòa vẫn bật vô âm tín, Thục mới hay là anh nghỉ học. Nó vội vàng quay sang Xuyên:

- Bữa nay Hoàng Hòa đâu có đến lớp...

- Lạ thật! - Xuyên tặc lưỡi - Hắn có bao giờ nghỉ học thành linh như vậy đâu! Nhưng không sao, mai trả lời cũng còn kịp! Mai mới thứ sáu mà!

Cúc Hưởng bĩu môi:

- Thật tao chưa thấy ai yếu bóng vía như tên này! Mỗi đứa thư hôm qua, bữa nay đã lẩn như chạch rồi! Gan thỏ để mà bày đặt tỏ tình!

Xuyên thùng thỉnh:

- Có thể là hắn bệnh.

- Bệnh đâu mà lạ vậy! - Cúc Hưởng nhếch mép.

- Ủ, lạ lắm! - Xuyên vẫn điềm nhiên - Trái tim lần đầu tiên biết yêu rất dễ bị hỏng hóc bất tử. Hết như đồng hồ bị vô nước vậy. Có thể bây giờ hắn đang nằm rên hừ hừ ở nhà!

Thục không biết Xuyên đang pha trò. Tưởng tượng ra cảnh Hoàng Hòa đang ốm liệt giường vì... yêu mình, tự dưng Thục bỗng đâm lo. Đến khi thấy Cúc Hưởng che miệng cười khúc khích, Thục mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Những cô gái đoán trật lất. Thục ra Hoàng Hòa nghỉ học không phải vì ốm hay vì mắc cỡ. Anh không đến lớp bởi vì một lý do hoàn toàn khác.

Hoàng Hòa sợ phải gặp Thục. Anh sợ Thục từ chối lời mời của anh. Bữa nay đến thứ bảy nếu mình không đến lớp, Thục sẽ chẳng có dịp nào gặp mình để từ chối. Và dĩ nhiên một người hiền hậu như Thục sẽ không nỡ lòng nào để mình đứng đợi "suốt đêm" trước cổng nhà hát Hòa Bình. Chắc chắn Thục sẽ đến. Hoàng Hòa nghĩ vậy và anh quyết định từ nay cho đến ngày hẹn sẽ không ló mặt đến trường. Những ngày cuối cùng của năm học, chẳng ai buồn ngó ngàng đến bài vở. Kỳ thi tốt nghiệp phổ thông sắp tới cũng chẳng khiến bầu không khí học tập trong những ngày này sôi động hơn là bao. Học sinh đến lớp chỉ để tán gẫu, viết lưu bút và nôn nao bàn bạc về những tiết mục văn nghệ lần tiết mục ăn uống trong ngày liên hoan bế giảng. Vì vậy, sự vắng mặt đột xuất của anh chàng lớp trưởng chẳng khiến ai để ý, trừ bọn Thục.

Những ba cô gái cũng chẳng có nhiều thì giờ để tìm hiểu cặn kẽ về lý do vắng mặt của Hoàng Hòa. Bởi, cũng trong buổi chiều hôm đó, tay Phong Khê nghịch ngợm kia lại bí mật đặt vào ngăn bàn của Thục ba thỏi kẹo bạc hà kèm theo một lá thư. Vẫn giọng thờ quen thuộc:

Những ngày vui vẻ qua mau

Chúng mình sắp đã xa nhau mất rồi

Bạn ơi, bạn có bồi hồi

Chia tay có nhớ đến người hôm nay?

Lần này, giọng thờ của Phong Khê có vẻ buồn buồn. Cúc Hưởng ngó Xuyên:

- Hắn tính giờ trò gì vậy?

- Con nhãi này tính chơi đòn tâm lý. Hắn muốn làm cho tụi mình tủi lòng.

- Nhưng để làm gì?

- Chẳng để làm gì cả! - Xuyên hừ giọng - Đó là trò chơi ưa thích của hắn. Những lần này hắn hồ to. Hắn chưa biết tụi mình đã khám phá ra hắn là một... nữ tặc, chứ cóc phải anh chàng nào hết!

Thục nhìn mấy thỏi kẹo trên tay Cúc Hưởng, nhíu mày:

- Nhưng tại sao cô ta lại gửi bánh kẹo cho tụi mình? Làm vậy chỉ có tốn tiền chứ ích lợi gì!

- Trên đời này, không trò chơi nào không tốn tiền! - Xuyên lên giọng triết gia - Chơi brickgame, đánh tennis, đi khiêu vũ, hát karaoke... đều phải dốc túi ra. Hắn cũng vậy thôi.

Muốn giải trí bằng cách lừa lọc sự ngây thơ, cả tin của tội mình, hắn phải bỏ tiền ra. Nếu không có mấy thỏi kẹo ngụy trang, làm sao con nhãi đó bắt mày ngồi đầu cũng phải mở mở màng màng đến anh chàng Alain Delon buổi sáng nhủ trong thời gian vừa qua!

Bị Xuyên "khều nhẹ" một cái, Thục đã thấy nóng ran cả mặt mày. Thoạt đầu, Thục vùng vằng định cự lại, nhưng rồi thấy những điều Xuyên nói không phải là không đúng, nó đành im lặng ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, trong lòng giận ba con nhỏ lớp buổi sáng kinh khủng. Một đứa tên Hoa, một đứa tên Thảo, một đứa tên Trang, Thục không rõ đứa nào bày ra trò quỷ quái này nhưng chắc chắn thủ phạm không thể là ai khác ngoài ba đứa này. Ta mà biết được nhà người là ai, nhà người sẽ nát xương với ta! Thục bực tức nhủ thầm và ngay sau đó, nó bỗng phì cười vì ý nghĩ hung hăng khác hẳn bản tính thường ngày của mình.

Cúc Hưởng không ở trong tâm trạng như Thục. Nó huở huở mấy thỏi kẹo, hỏi Xuyên:

- Nhưng "nói tóm lại", tội mình vẫn được quyền "xức" những thứ này như "ngày xưa thờ đại" chứ?

- Mày thì lúc nào cũng vậy! - Xuyên lườm Cúc Hưởng - Hình như trong tự điển, mày chỉ biết có mỗi từ "xức"?

Cúc Hưởng không thèm cãi nhau với Xuyên. Nó đang bận bóc lớp giấy bọc ngoài thỏi kẹo.

Thấy vậy, Xuyên thở dài, nói thêm:

- "Xức" thì "xức"! Nhưng "xức" xong, phải trả lời cho hắn đấy!

Đang định thả viên kẹo vô miệng, nghe Xuyên nói vậy, Cúc Hưởng bỗng... ngừng tay. Nó giở mắt ếch:

- Trả lời cho ai?

- Cho con nhãi Phong Khê chứ cho ai!

- Trả lời hắn làm gì nữa! - Cúc Hưởng kêu lên - Ngày mai tội mình sẽ tìm đến "sào huyệt" của hắn kia mà!

Xuyên tủm tỉm:

- Chính vì vậy mà tội mình cần phải trả lời. Đừng làm một điều gì bất thường để cho hắn phải nghi ngờ. Trước đây, tội mình đã không hồi âm hắn một lần rồi, lần này không nên phớt lờ.

Hiểu ra những điều ngoắt ngoéo, mắt Cúc Hưởng sáng lên:

- Tức là làm ra vẻ tội mình không biết gì hết?

- Ủ, không biết gì hết.

- Tội mình là những kẻ... ngu dốt?

Xuyên hỏi nhẵn mặt những vắn gặt đầu, dễ dãi:

- Ủ, ngu dốt.

- Ngu như bò?

Tối đây thì Xuyên hết chịu nổi. Nó gặt phất:

- Thôi đi, mày đừng có nhân cơ hội này mà pha trò lếu láo! Đi kiếm Phán củi không lo, cứ lo đứng đó nói bậy!

Bị Xuyên nạt, Cúc Hưởng nhe răng cười hì hì và co giò chạy mất. lát sau, Cúc Hưởng xuất hiện với "nhà thờ nông dân" lẻo đẻo sau lưng.

Vừa thấy mặt Phán củi, Xuyên đã vồn vã reo lên:

- A, lâu ngày quá hén? Bạn lúc này như thế nào? How are you? Vẫn I'm fine, thank you chứ hả?

Miền Xuyên tròn như bôi mỡ. Nó vừa hỏi vừa trả lời thay luôn. Phán nghe tai mình lúng búng. Anh tưởng như mình đang dự tiết thực tập tiếng Anh.

Xuyên vẫn niềm nở:

- Đạo này bạn vẫn còn làm thợ đăng báo Mộc Tím đấy chứ?

Cú "đá giò lái" của Xuyên làm Phán giật thót. Anh ngượng ngịu:

- Đâu có.

Xuyến cười:

- Sao vậy? Sao lúc này bạn không làm thơ nữa?

Phán ấp úng:

- dạo này tui... bận.

Xuyến nheo mắt:

- Vậy nếu tui này nhờ bạn làm thơ, bạn có "bận" không?

Phán gãi đầu:

- Làm chủ! Làm bài thơ ngắn ngắn đâu có tốn thời gian bao nhiêu!

Chỉ đợi có vậy, Xuyến nhanh chóng chia bài thơ của Phong Khê ra:

- Hẳn mới gửi thơ cho tui này nữa nè! Bây giờ bạn làm giùm bài thơ trả lời đi!

Phán lướt mắt qua bài thơ của Phong Khê, hắng giọng hỏi:

- Trả lời sao?

- Trả lời là chia tay với hẳn, tui mình cũng buồn lắm! Buồn đứt ruột đi lận!

- Vậy thôi?

- Ủ, vậy thôi.

Thoạt đầu, Xuyến định nói cho Phán biết Phong Khê là một đứa con gái. Nhưng sau một thoáng ngần ngừ, Xuyến quyết định giấu nhem. Trước đây, khi Phán làm bài thơ "Cô em hiền thực", Xuyến đã lên án anh không tiếc lời. Nó đã hùng hồn tuyên bố chỉ có anh chàng Phong Khê mới xứng đáng lọt vào mắt xanh của nhỏ Thực. Nếu bây giờ vỡ lẽ ra Phong Khê là một con nhóc, chắc chắn Phán sẽ cười vào mũi bọn Xuyến ba ngày ba đêm chưa hết. Minh củ chối cái tình vờ, Xuyến nhủ bụng, với anh chàng nông dân này, Phong Khê là trai hay gái cũng chẳng liên quan gì! Vì vậy, khi Cúc Hưởng chép xong bài thơ do Phán sáng tác, Xuyến nhìn Phán cười cười:

- Cảm ơn bạn nhen! Khi nào anh chàng Phong Khê "quấy rầy" tui này, hy vọng bạn sẽ tiếp tục giúp đỡ!

Lời lẽ của Xuyến làm Phán ngạc nhiên:

- Sao bữa nay tui đứng Xuyến lại khách sáo, lịch sự dữ vậy?

Đang cười cười, Xuyến bỗng trừng mắt:

- Bạn nói vậy là có ý chê tui thường ngày bất lịch sự chứ gì!

Phán hoảng hồn:

- Đâu có! Ý tui đâu phải vậy!

Rồi không đợi cho Xuyến vặn vẹo tiếp, Phán vội vã đánh bài chuồn:

- Thôi, tui lại đằng này chút nhen!

Vừa nói, Phán vừa hấp tấp bỏ đi khiến Cúc Hưởng ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Hẳn yếu bóng vía như vậy, mà còn "nhát ma" hẳn làm chi!

Thực có vẻ không hài lòng:

- Con Xuyến này chỉ giỏi tài "lấy oán trả ơn"!

- Á, à, cô nường này bữa nay "loạn" quá ta! Dám "kết án" cả "chị" mà! - Xuyến lù mắt nhìn Thực - Hay là thấy Phong Khê hiện nguyên hình là "yêu nữ", mà tính chuyển hướng sang Phán củi?

- Mà đừng có đặt điều! - Thực đỏ mặt - Tại tao thấy mà "hù" Phán củi chết khiếp, tao nói vậy thôi!

- Màng ngốc quá! - Xuyến khịt mũi - Tao đâu có muốn "hù" Phán củi làm chi. Nhưng nếu để hẳn rề rà ở đây, rồi tui mình vô ý nói ra chuyện Phong Khê, hẳn nghe được thì quê cả đám. Lúc đó tui mình chỉ có nước đào hang xuống đất ở với... giun!

Lý lẽ Xuyến đưa ra hợp lý đến mức Thực chẳng biết trách móc vào đâu nữa. Nó chỉ biết ngấm ngầm thờ dài tội nghiệp cho anh chàng Phán củi lúc nào cũng gặp toàn chuyện xui xẻo.

Sáng hôm sau, y theo kế hoạch, khoảng mười một giờ, ba cô gái đã có mặt trước cổng trường.

Trong khi chờ đợi, cả ba chui vào một quán nước chèch bên kia đường ngồi tán dóc. Sau khi ngồi thu mình sau tấm vách lủng chắn ngang chiếc bàn thấp, Xuyên đưa mắt sang Cúc Hường:

- Mà y nhớ mặt ba con nhỏ đó không?

- Sao lại không nhớ! Chỉ cầu trời cho bữa nay đừng đứa nào nghỉ học.

Thực ngổ ngác:

- Sao vậy?

- Mà y lúc nào cũng trắng với sao! - Cúc Hường nguýt Thực - Rùi hôm nay có một đứa nghỉ học, mà đứa đó lại chính là tên Phong Khê, có phải công tui mình sẽ hóa thành công cốc hay không?

- Ủ hén! - Thực vỗ lể. Nó mím cười nguợng nghịu và chếp miệng bắn khoăn - Chẳng hiểu tui nó có đoán ra được tí gì về kế hoạch của tui mình không!

- Còn khuya tui nó mới "đánh hơi" ra! - Xuyên nhún vai - Hôn nữa hôm qua mình đã hồi âm cho tui nó một lá thư còn mùi mẫn lâm ly gấp mấy lần tuồng "Tô Ánh Nguyệt", có tài thánh tui nó cũng đừng hòng....

Hồi chuông "reng reng" báo giờ tan học đột ngột vang lên bên kia đường cắt ngang lời diễn thuyết hùng hồn của Xuyên. Ba cô gái lập tức quay đầu nhìn về phía cổng trường.

Trong thoáng mắt, từng đám học trò lũ lượt nối nhau tuôn ra cổng. Xuyên dán mắt vào từng chiếc áo dài trắng, hồi hộp hỏi Cúc Hường:

- Tui nó ra chưa?

- Chưa. Chờ một chút.

Đang nói, Cúc Hường bỗng reo lên:

- Kìa. Tui nó kìa!

- Đâu? - Xuyên và Thực cùng hỏi giật.

- Đó! Ba con nhỏ đang quẹo trái đó! Hoa là con nhỏ tóc tím. Nhỏ Trang tóc dài. Còn đứa mang kiếng cận là nhỏ Thảo.

Xuyên tròn mắt nhìn theo tay chỉ của Cúc Hường. Ba con nhỏ vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoảng lại cười lên rúc rích, không hay đang lọt vào tầm mai phục của bọn Xuyên. Đang nhìn, Xuyên bỗng chớp chớp mắt. Tự nhiên nó cảm thấy nét mặt của nhỏ Hoa trông quen quen. Nhưng dù moi óc, Xuyên vẫn không nhớ mình đã gặp con nhỏ này trong trường hợp nào. Nó quay sang Thực và Cúc Hường, giục:

- Bám theo đi!

Ba cô gái nhanh nhẹn rời khỏi chỗ nấp, lẩn vào đám học trò lố nhố trên lề đường, đuổi theo ba "con mồi".

Thực thận trọng len lỏi giữa đám đông. Nó đi sau Xuyên và Cúc Hường nhưng vẫn trông rõ mồn một ba cô gái đang đi tà tà phía trước. Càng quan sát "đối thủ", Thực càng không thể tin "anh chàng" Phong Khê tinh quái kia lại là một trong ba cô gái hồn nhiên đang dung dăng dung dẻ trước mặt mình.

Tiếng Xuyên thỉnh thoảng vang lên cắt ngang những nghĩ ngợi vẩn vơ trong đầu Thực:

- Tui nó rề ròi, bọn mình tách ra đi! - Rồi không đợi Cúc Hường và Thực có ý kiến, Xuyên phân công luôn - Con Cúc Hường bám theo nhỏ Trang, con Thực theo nhỏ Thảo. Còn nhỏ Hoa để tao "phụ trách".

Vừa dứt câu, Xuyên óng nây vọt người đi ngay. Gương mặt "trông quen quen" của nhỏ Hoa ám ảnh Xuyên nãy giờ khiến Xuyên sốt ruột muốn làm cho ra lẽ. Phong Khê chắc hẳn là con nhãi này, Xuyên thấp thỏm nhủ bụng và mặc dù nôn nóng, nó vẫn đủ tỉnh táo luồn lách giữa các thùng thuốc lá, các xe nước mía và vô số những vật chắn dọc đường.

Đến khi nhỏ Hoa ôm cặp chui tọt vào căn nhà có cánh cổng màu xanh thì Xuyến chợt đâm ra lúng túng. Quanh chỗ Xuyến đứng, không có một vị trí nào có thể ẩn nấp được. Gần đó có một quán cà phê, nhưng chẳng lẽ Xuyến lại một mình vô đó ngồi. Đang ló ngó dòm quanh quất, Xuyến bỗng giật nẩy mình và vội vã bước lùi vào phía sau cột điện. Từ trong nhà nhỏ Hoa, một bóng người Xuyến không thể nào ngờ tới đang thông thả dắt xe ra...

Chương 10

Sự gặp gỡ bất ngờ đó nhanh chóng xóa tan những thắc mắc trong đầu Xuyến và mọi bí ẩn trước nay bỗng chốc trở nên sáng sủa như được phơi ra dưới ánh mắt trời. Bây giờ Xuyến mới vỡ lẽ mình chưa gặp qua nhỏ Hoa lần nào. Sở dĩ nhỏ trông quen quen bởi vì khuôn mặt của nhỏ Hoa rất giống khuôn mặt của hần và nếu không bắt gặp hần từ nhà nhỏ Hoa đi ra, Xuyến sẽ không tài nào lần ra được mối liên hệ bí mật này.

Những bây giờ thì mọi bí mật đã tình cờ "bật mí". Trong một thoáng, Xuyến đã hình dung ra mọi chuyện một cách rõ ràng. Không còn nghi ngờ gì nữa, nhỏ Hoa đích thị là em gái hần. Và trong thời gian qua, chính nhỏ đã giúp hần đặt những bức thư trong ngăn bàn để chơi trò ú tim với bọn Xuyến. Hừ, không ngờ Phong Khê lại là nhà người! Xuyến làm bầm một cách tức tối và suýt một chút nữa, nếu không kịp dẫn lòng, Xuyến đã nhảy ra chặn đầu xe hần lại để hần hoảng hốt chơi.

Trong một tích tắc, Xuyến trấn tĩnh lại được. Nó đứng chôn chân đằng sau cột điện, mím môi nhìn Phong Khê tốt lên yên và rờ máy xe phóng đi.

Chỉ đến khi Phong Khê khuất dạng sau góc phố, Xuyến mới thở phào rồi khỏi chỗ nấp và rào vội về nhà.

Cúc Hường và Thục không hay biết Xuyến đã khám phá ra tông tích của Phong Khê nên chiều đó, khi Xuyến vừa bước chân vào lớp, Cúc Hường và Thục đã ù rũ lên tiếng:

- Chẳng thấy gì khả nghi hết, Xuyến ơi!

Cúc Hường còn nhấn nhó nói thêm:

- Nhà nhỏ Trang có con chó dữ thấy mờ! Tao nấp trước hàng rào nhà nó, suýt bị "cầu xục" què giò!

- Thôi đừng có làm bộ rên rỉ nữa! - Xuyến cười tủm tỉm - Suýt bị chủ đầu đã bị mà mày nhấn nhó ghê thế!

Cúc Hường lườm Xuyến:

- Bữa nay thì "suýt" những mai mốt "dọa thám" thêm vài lần nữa, chắc tao phải "khiêu vũ giữa bầy sói" quá! Đằng nào cũng không thoát, tao "trần trối" trước là vừa!

Bộ tịch và lời lẽ thiếu não của Cúc Hường khiến Xuyến và Thục không nhịn được phải phì cười.

- Tao sắp chết mà tụi mày lại cười! - Cúc Hường buồn bã trách.

- Thôi, đừng diễn tuồng nữa! - Xuyến đập tay lên vai Cúc Hường - Tao sẽ không kêu mày theo dõi nhỏ Trang nữa đâu!

Nghe Xuyến nói vậy, Thục liền vọt miệng:

- Còn nhỏ Thảo thì sao? Tao có phải theo nó nữa không?

Xuyến nhún vai:

- Khỏi luôn!

Rồi Xuyến lên giọng, phán như một quan tòa:

- Kể từ giờ phút này, nhỏ Trang và nhỏ Thảo được tự do!

Lời tuyên bố của Xuyến khiến Thục tròn xoe mắt:

- Sao kỳ vậy?

Cúc Hường nhảy bèn hơn Thục. Nó reo lên:

- Mày tìm ra Phong Khê rồi chứ gì?

- Ủ.

- Ai vậy? - Cúc Hường lẫn Thục vội chồm người tới trước, hấp tấp hỏi - Nhỏ Hoa phải không?

Xuyến mỉm cười, lắc đầu:

- Không phải.

- Vậy chú ai? - Cúc Hường chưng hửng - Sáng nay mày chẳng bám theo nhỏ Hoa là gì?
- Thì tao bám theo nhỏ Hoa! - Xuyên ồm ồ.

Kiểu ăn nói nhát gừng của Xuyên khiến Cúc Hường đâm quạu:

- Phong Khê là đứa ác ôn nào, mày nói đại ra cho rồi, củ bày đặt úp úp mở mở nghe mệt mõi tú chi quá!

- Mày củ nhảy vô hòng tao mày ngồi chồm hồm, làm sao tao nói! - Xuyên nguýt Cúc Hường một cái rồi thông thả tiếp - Phong Khê không phải là nhỏ Hoa nhưng là người có liên can mật thiết với nó!

- Vậy chắc là mẹ nó! - Cúc Hường khịt mũi.

Không thèm để ý đến trò phá bình của Cúc Hường, Xuyên chậm rãi:

- Nhỏ Hoa có một người anh. Và anh nó học cùng lớp với tụi mình!

Sự tiết lộ của Xuyên không khác gì một tiếng sét. Cúc Hường và Thục đều giật thót. Như không kềm được, Thục bật kêu khê:

- Phán củi?

Xuyên chưa kịp trả lời, Cúc Hường đã lắc đầu:

- Không thể là Phán củi được! Phán củi ở dưới quê, làm gì có anh em trên này! Anh nhỏ Hoa chỉ có thể là Hoàng Hòa! - Đang nói, Cúc Hường bỗng sáng mắt lên - tao nhớ rồi! Hôm dò tên mấy con nhóc trong sổ điểm, tao nhớ nhỏ Hoa họ Vũ. Nó là Vũ Thị Hoàng Hoa. Còn anh chàng lớp trưởng láu cá của tụi mình là Vũ Hoàng Hòa!

Nói xong, Cúc Hường đưa tay vỗ vỗ trán, gật gù:

- Thật tao chưa thấy ai thông minh như... tao! Phải trăm năm mới có một người như vậy!

- Đúng là mèo khen mèo dài đuôi! - Xuyên "xì" một tiếng - Nếu thông minh, mày đã phát hiện ra Phong Khê là Hoàng Hòa ngay từ khi đọc thấy họ tên của nhỏ Hoa chú đâu đợi đến giờ này!

- Phải đợi chú mày! - Cúc Hường cười hì hì - Sống là phải biết kiên nhẫn và chờ đợi mà!

Thấy Cúc Hường củ mãi pha trò, Thục sốt ruột lay vai Xuyên:

- Phong Khê là Hoàng Hòa thật hả mày?
- Ủ, tao đứng bên kia đường, thấy Hoàng Hòa từ nhà nhỏ Hoa đi ra.
- Hoàng Hòa có thấy mày không?
- Không! Tao nấp sau cột điện.

Thục không hỏi nữa Nó chỉ thở dài lẩm bầm:

- Hèn chi anh ta biết tỏng hết mọi chuyện xảy ra trong lớp mình!

Cúc Hường hậm hực:

- Đó là một tên đại gian ác! Bây giờ tao mới hiểu tại sao trong những lá thư gửi cho tụi mình, hắn toàn viết bằng kiểu chữ in. Rõ ràng là hắn sợ tụi mình nhận ra nét chữ quen thuộc của hắn...

Đang nói, Cúc Hường bỗng neho mắt nhìn Xuyên:

- Sao lúc đó mày không chạy ra chặn hắn lại cho hắn xỉu chơi?

Xuyên cười:

- Thoạt đầu, tao cũng nghĩ như mày. Nhưng nếu làm như vậy thì "nhẹ tội" cho hắn quá. Tao định chờ đến tối mai mới "lật tẩy" hắn. "Lật tẩy" ngay tại nhà hát Hòa Bình.

Cúc Hường trở mắt:

- Vậy là kế hoạch trước đây bị hủy bỏ?

- Ủ. - Xuyên gật đầu - Ngày mai tụi mình sẽ đi chung với con Thục, không cần phải đi "xé lẻ" nữa!

- Hay đấy! - Cúc Hường tỏ vẻ thích thú - Ba người đánh một, không chột cũng què! Phải cho hắn biết thế nào là "lễ độ"!

Nói xong, Cúc Hường đảo mắt nhìn quanh rồi chép miệng:

- Bữa nay hấn lại tiếp tục nghỉ học nữa rồi!

- Kệ hấn! Đẳng nào thì tối mai hấn cũng tối chỗ hẹn! - Đang nói, chợt nhìn thấy Phán lững thững đi vào, Xuyến liền gọi giật - Phán củi!

Tiếng kêu vừa thốt ra, Xuyến chợt biết mình lỡ lời, liền đưa tay bịt miệng. Nhưng Phán giả bộ như không để ý đến chuyện Xuyến kêu réo "biệt danh" của mình. Anh chậm rãi bước lại:

- Gì vậy Xuyến?

Xuyến cười giả lả:

- Tối mai bạn rảnh không?

- Chi vậy?

- Đi chơi với tụi này.

- Đi đâu vậy?

Xuyến nheo mắt:

- Đi gặp anh chàng Phong Khê.

Phán ngạc nhiên:

- Phong Khê?

- Ủ. Tụi này đã khám phá ra tông tích của hấn rồi. Hấn học cùng lớp với tụi mình.

Phán giật thót:

- Hấn học lớp mình? Ai vậy?

- Bạn đoán thử xem!

Phán nhú mày nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu:

- Chịu.

- Hoàng Hòa đấy! Hấn có một nhỏ em học ở lớp buổi sáng. Chính con nhỏ này đã đặt thủ vào ngăn bàn.

Phán "à" lên một tiếng rồi bất giác đưa mắt nhìn Thục. Anh nhớ trước đây Xuyến từng tuyên bố Phong Khê là "người tình trong mộng" của Thục. Bây giờ con người thật của Phong Khê đã bị phát hiện, anh muốn dò xem thái độ của Thục như thế nào. Nhưng Thục đã vội vàng quay mặt đi chỗ khác, tránh ánh mắt "hình sự" của anh.

- Sao, bạn đi với tụi này không? - Xuyến sốt ruột lên tiếng.

Phán nhìn Xuyến, ngần ngừ:

- Tui đi theo làm gì?

- Sao lại đi theo làm gì? - Xuyến nhăn mặt - Bạn là "cố vấn văn chương" của tụi này, coi như là "người trong cuộc". Bạn đi theo để coi tụi này "lật mặt nạ" hấn. Tới lúc đó, rùi hấn "quê độ" vác dao rượt tụi này, bạn phải ra tay "cứu bồ" chứ!

Phán cười:

- Làm gì có chuyện đó!

- Biết đâu được! Người ta bảo phòng bệnh hơn chữa bệnh mà!

Xuyến đinh ninh Phán sẽ nhận lời, nào ngờ anh lại lắc đầu:

- Nhưng tối mai tui không thể đi được.

- Sao vậy?

Phán thở dài:

- Lát nữa tui phải về quê. Bữa nay tui lên trường là để xin phép nghỉ.

Xuyến không nén được tò mò:

- Có chuyện gì mà bạn phải về gấp vậy?

Cúc Hương đứng bên cạnh vọt miệng:

- Ba bạn kêu bạn về quê cuối vợ chủ gì?

Phán chép miệng buồn bã:

- Ba tui vừa mới mất. Tui nhận được điện hồi trưa.

Đang cười cười nói nói, ba cô gái lập tức im bật. Trước nỗi mất mát lớn lao của Phán, Xuyên và Thục tự nhiên cảm thấy lòng mình se lại. Xuyên thưởng ngày vốn nhanh nhẩu mà lúc này cũng chẳng biết phải nói gì để chia buồn với Phán. Trong bọn, Cúc Hưởng là áy náy nhất. Nhỏ lại câu nói đùa vô ý của mình vừa rồi, Cúc Hưởng bối rối nhìn Phán:

- Tui xin lỗi bạn nhen!

Phán cười buồn:

- Cúc Hưởng có lỗi gì đâu!

- Bạn về chừng nào lên? - Thục bỗng buột miệng hỏi, trái hẳn với bản tính e lệ trước nay.

- Tui cũng không biết nữa! - Phán nhìn Thục, không giấu vẻ cảm động - Nhưng có lẽ tui sẽ lên trước ngày liên hoan bế giảng!

Nói xong, Phán quày quả đi ra. Nhìn dáng anh lùi thúi bước lên văn phòng, không hiểu sao Thục lại thấy mắt mình cay cay.

Chương 11

Tin buồn của Phan khiến nổi háo hức "lật tẩy" Phong Khê của ba cô gái hơi chùng xuống. Nhưng không vì vậy mà cuộc gặp gỡ ở nhà hát Hòa Bình bị đình lại.

Đúng bảy giờ tối thứ bảy, Xuyến, Thục và Cúc Hường đã chễm chệ ngồi trong một quán chè trước cổng nhà hát. Hoàng Hòa hẹn 7g30 nhưng Xuyến khăng khăng đòi tới sớm để... chủ động tình hình. Nó hùng hồn thuyết một tràng về "binh pháp":

- Mình đông, địch ít, mình ở trong tối, địch ở ngoài sáng, mình lấy binh khỏe đối binh mệt, đánh trăm trận chắc chắn thắng trăm lẻ một trận không sai!

Cúc Hường cười khúc khích:

- Theo "thiên ý" của tao, sau khi tốt nghiệp phổ thông, mày thi vô Học viện Quân sự là đúng "năng khiếu" nhất!

Xuyến cười cười:

- Để rồi coi! Biết đâu đấy!

Trong khi Xuyến và Cúc Hường ngồi đấu láo, Thục lặng lẽ thả hồn mình bay tận đâu đâu. Khác với hai bạn, Thục chẳng thấy hào hứng gì về cuộc gặp gỡ tối nay.

Trước đây, khi ngỡ Phong Khê là đám "nữ quái" buổi sáng, Thục đã thấy hụt hẫng. Bây giờ phát hiện ra Phong Khê là Hoàng Hòa, Thục lại càng dửng dưng. Phong Khê trong trí tưởng tượng của Thục là một chàng trai hoàn toàn khác, chứ không đom đàng như Hoàng Hòa. Không hiểu sao, Thục không ưa nổi vẻ chải chuốt, bảnh bao của anh chàng lớp trưởng.

Hoàng Hòa bảnh trai, con nhà giàu lại học giỏi, mặt nào cũng đáng mười trên mười.

Nhiều bạn gái trong lớp để ý Hoàng Hòa nhưng anh phớt lờ. Anh chỉ đặc biệt quan tâm đến Thục. Ngồi học, anh cú liếc qua chỗ Thục. Ngày nào cũng vậy. Đến nỗi Xuyến và Cúc Hường phải trêu Thục "coi chừng mày mòn hết da mặt bây giờ".

Dĩ nhiên Thục thừa biết Hoàng Hòa có cảm tình với mình. Nhưng không hiểu sao, điều đó lại khiến Thục đâm chột dạ. Mỗi lần Hoàng Hòa nhìn Thục, Thục đều ngoảnh mặt đi. Mà không chỉ trong lớp, bất cứ ở đâu Thục cũng luôn luôn lẩn tránh ánh mắt của anh, cái ánh mắt nửa như thăm dò nửa lại thản nhiên kiêu hãnh. Ngay cái cách anh viết giấy hẹn Thục đi xem kịch tối nay cũng vậy. Như một sự áp đặt. Anh dúi vào tay Thục một tấm thiệp rồi biến mất tăm, không cần biết Thục có nhận lời hay không. Nếu không có "chỉ đạo" của Xuyến và Cúc Hường thì có lẽ tối nay Thục nhất định nằm lì ở nhà, mặc cho Hoàng Hòa tha hồ mong ngóng.

Càng nghĩ ngợi, Thục càng cảm thấy Hoàng Hòa chẳng giống anh chàng Phong Khê một chút xíu nào. Phong Khê chân thành, khiêm tốn và dễ thương hơn. Vậy mà rốt cuộc hai người lại là một, thật tréo ngoe! Từ khi phát hiện ra điều đó, Thục cứ bần thần, ngơ ngẩn như vừa chia tay một người bạn thân thiết và mỗi lần nghĩ đến, Thục không sao nén được tiếng thở dài.

- Anh chàng Roméo của mày đến rồi kìa! Ngồi đó mà thở vắn than dài!

Tiếng Cúc Hường đột ngột vang lên khiến Thục như choàng tỉnh. Nó vội vàng nhìn sang bên kia đường:

- Đâu ?

Cả Xuyến cũng dòm dáo dác, miệng hỏi lia:

- Mày có bị ảo không đấy? Hắn đứng đâu sao tao không thấy?

Cúc Hường chỉ tay qua nhà hát:

- Hắn đang từ trong bãi gửi xe đi ra kìa!

- Tao thấy rồi! - Xuyến kêu lên - Chà, chà, bữa nay hò hẹn với tiểu thư nhà mình, anh chàng diện keng ác! Com-lê từ đầu đến chân. Chỉ thiếu "khô mực" đeo toòng teng trước ngực nữa thôi!

Cúc Hường khều Thục:

- Ra đón "người đẹp" đi chứ mày !

- Mày ra đi ! - Thục nhả nhỏ.

Cúc Hưởng quắc mắt:

- Con nhỏ này vô duyên! Hắn hẹn với mày chứ đâu có hẹn với tao !

Thục nài nỉ:

- Thôi, ba đứa cùng ra !

Cúc Hưởng còn đang chần chừ thì Xuyến đã phán:

- Một đứa ra thôi !

- Thấy chưa! - Cúc Hưởng nháy mắt với Thục - Con Xuyến đâu có cho tao ra! Chỉ mày mới được cái diễm phúc đó thôi!

Thục ngó Xuyến, giọng giận dỗi:

- Sao hôm trước mày bảo cả ba đứa cùng đi gặp Hoàng Hòa?

- Thì ba đứa cùng gặp! - Xuyến nhún vai - Nhưng đó là lát nữa. Còn bây giờ thì một đứa ra gặp hắn thôi!

- Thôi đi đi mà! - Cúc Hưởng trêu Thục - Chú rể sốt ruột rồi kìa! Mày đâu phải phụ nữ hệ PAL mà ngồi lì ở đây!

Thục mắt mày méo xẹo, đang tần ngần không biết có nên đứng dậy hay không thì Xuyến thỉnh linh buột miệng:

- Con Thục ngồi đó. Để con Cúc Hưởng ra.

Lời tuyên bố bất ngờ của Xuyến khiến hai cô bạn đều chứng hửng. Trong khi Thục thở phào nhẹ nhõm thì Cúc Hưởng trở mắt ngó Xuyến:

- Mày có nói lộn không đấy?

- Không hề.

- Tao ra gặp Hoàng Hòa ?

Xuyến vẫn nghiêm trang:

- Đích thị.

Cúc Hưởng chớp chớp mắt:

- Tao sẽ dẫn hắn vô rạp hát xem kịch?

- Không! - Xuyến tử tốn - mày sẽ dẫn hắn vô đây !

- Vô đây ? - Cúc Hưởng ngạc nhiên.

Xuyến vẫn điềm đạm:

- Ủ. Hắn sẽ "thọ tử" tại đây. Ngay quán chè ngọt ngào này.

Cúc Hưởng gật gù, tỏ vẻ hiểu ra vấn đề. Nhưng nó vẫn tặc lưỡi phân bì:

- Sao không phải là con Thục? Con Thục ra dẫn hắn vô cũng được vậy ?

- Con Thục không được! - Xuyến lắc đầu - Tiểu thư nhà mình vốn yếu đuối, nó sẽ không lôi được Hoàng Hòa vô đây mà có khi còn bị Hoàng Hòa dụ dỗ đem đi mất. Tốt nhất là làm theo lời ông bà: cẩn tắc vô úy!

- Thôi đừng có xoắn nhò chùm ra nữa! - Cúc Hưởng làu bàu - Thế còn mày ?

Xuyến cười hì hì:

- Tao lại càng không được! Trên trán tao có chữ "coi chừng nguy hiểm". Có cho vàng, Hoàng Hòa cũng không dám đi theo tao. Hắn sợ tao dẫn hắn đến... đồn công an.

Dù đang bực mình, nghe Xuyến pha trò, Cúc Hưởng cũng phải phì cười:

- Thôi được rồi! Tụi mày củ "ngồi mát ăn bát vàng" ở đây, để tao làm Kinh Kha qua sông Dịch!

Nói xong, Cúc Hưởng đùng đỉnh bước ra cửa.

- Qua sông qua biển gì kệ mày, nhưng nhỏ coi chừng xe đụng!

Xuyến dặn với theo nhưng không biết Cúc Hưởng có nghe thấy hay không. Thục vừa đưa mắt nhìn Xuyến, khi ngoảnh lại, Cúc Hưởng đã biến mất.

Còn lại hai người, Thục rụt rè hỏi Xuyến:

- Lát nữa sao ?
- Lát nữa tui mình sẽ "lột da" hẳn chứ sao !
- Tao muốn nói chuyện xem kịch kìa!

Xuyến khịt mũi:

- Chuyện đó hạ hồi phân giải! Coi cũng được, không cũng được! Vở kịch sắp diễn ra còn hay hơn vở "Tình nghệ sĩ" nhiều!

Nghe Xuyến nói vậy, Thục không hỏi nữa nhưng nó cảm thấy lòng hồi hộp và lo lắng không đâu.

Thục chưa kịp trấn tĩnh, Cúc Hường và Hoàng Hòa đã xuất hiện. Cúc Hường trước, Hoàng Hòa sau, cả hai đang lững thững bước vào trong quán và tiến lại chỗ Xuyến và Thục ngồi.

Thục vừa liếc nhìn ra đã bắt gặp ngay ánh mắt tinh quái của Cúc Hường. Cúc Hường nháy nhó với Thục, mặt mày rạng rỡ hết Caesar vừa hạ xong thành La Mã, nụ cười nghịch ngợm lấp lánh trên môi. Hoàng Hòa thập thò phía sau, bộ mặt thiếu náo như một tên trộm bị dân phòng tóm gáy, tưởng phản hân với bộ cánh "oách" không thua gì tài tử xi-la-ma.

- Chào các bạn!

Vừa ngồi xuống ghế, Hoàng Hòa vừa lên tiếng, giọng cố làm ra vẻ niềm nở nhưng ánh mắt lại nhìn Thục đầy trách móc. Thục khẽ rùng mình. Nó cắn chặt môi và vội vã nhìn xuống đất.

Dĩ nhiên nhất cử nhất động của Hoàng Hòa không qua được mắt Xuyến. Nhưng Xuyến vẫn thản nhiên. Nó nhìn Hoàng Hòa, vui vẻ hỏi:

- Gặp tui với con Cúc Hường ở đây, bạn có bất ngờ không vậy ?

Câu hỏi thẳng thừng của Xuyến làm Hoàng Hòa hơi lúng túng. Nhưng với bản lĩnh của một lớp trưởng, Hoàng Hòa nhanh chóng lấy lại tinh thần. Anh mỉm cười, hắng giọng:

- Bất ngờ chứ sao không! Tui đâu có biết hai bạn cũng thích xem kịch!
- Vậy bây giờ biết rồi bạn tính sao đây ?

Hoàng Hòa rộng rãi:

- Thì tui mua vé mời hai bạn vào xem luôn chứ sao !
- Bạn nói thật không vậy ?
- Ai mà dám đùa với các bạn!

Thấy giọng lú lẫn của Hoàng Hòa có vẻ châm chọc, Cúc Hường không nhịn được, liền vọt miệng:

- Người khác thì không dám nhưng bạn thì dám đấy !
- Sao Cúc Hường lại nói vậy ?

Thấy Hoàng Hòa nhìn mình với vẻ ngây thơ vô tội, Cúc Hường nổi khùng định lên tiếng kể tội đối phương, nhưng Xuyến đã đưa tay ngăn lại:

- Tù tù đã !

Rồi Xuyến quay qua Hoàng Hòa, cười cười hỏi tiếp:

- Bạn mời tui này vô xem kịch mà trong bụng có vui vẻ không đấy ?
- Nếu không vui thì tui đâu có mời !
- Bạn nói thật đấy chứ ?
- Tất nhiên là thật.

Xuyến bồng hừ mũi:

- Thật sao khi này bạn nhìn con Thục "ghê" thế ?

Hoàng Hòa chột dạ:

- Ghê gì đâu ?

- Vậy mà không ghê! - Xuyến bĩu môi - Bạn nhìn cú như muốn "ăn tươi nuốt sống" người ta ấy ! Bạn "thù" con Thục về cái tội nó rủ tui với con Cúc Hường đi theo chứ gì!

Lần thứ hai trong vòng mười lăm phút, Hoàng Hòa bị Xuyên điểm trúng "tử huyệt". Anh đỏ mặt:

- Làm gì có chuyện đó! Xuyên chỉ đoán mò !

Xuyên gật gù, ranh mãnh:

- Có thể chuyện đó tui đoán mò. Nhưng chuyện này chắc là tui đoán trúng.

- Chuyện gì vậy ? - Hoàng Hòa hỏi lại, lần này giọng có vẻ cảnh giác.

Xuyên nheo mắt:

- Bạn có đem mấy trái ổi cho tui này phải không?

Trước câu hỏi trắng trợn của Xuyên, Hoàng Hòa bất giác đưa tay sờ lên túi quần, miệng ấp úng:

- Ồ, ờ, đâu có.

Cúc Hương tiếp luôn:

- Nếu không đem ổi, chắc bạn đem theo xoài ?

- Xoài cũng không! - Hoàng Hòa lộ vẻ bối rối - Nhưng nếu các bạn muốn ăn, lát nữa tui đi mua!

- Thôi, mua chi mất công! - Xuyên tùm tùm - Không có trái cây thì bạn lấy kẹo ra đây cũng được! Chocolat hay bạc hà gì đó!

Trong khi Xuyên "tra tấn" Hoàng Hòa thì Cúc Hương và Thục không ngừng quan sát nét mặt của đối phương. Nhưng cả hai chẳng phát hiện ra một sự biến đổi đặc biệt nào. Hoàng Hòa vẫn tỏ vẻ ngớ ngác như vừa từ xứ sở của Mai-ka đáp xuống:

- Các bạn nói gì tui không hiểu. Trong túi tui đâu có cây kẹo nào !

- Thật không đấy ? - Xuyên nhướng mắt.

Hoàng Hòa bắt đầu bực bội:

- Chẳng lẽ các bạn không tin tui ?

Xuyên nhún vai:

- Không phải là không tin. Nhưng tui này thấy lạ.

- Có gì đâu mà lạ ! - Hoàng Hòa liếm môi - Tui có bao giờ bỏ bánh kẹo trong người đâu!

Cúc Hương thỉnh linh chen vào "độ" một phát:

- Thì không bỏ trong người, nhưng bỏ trong ngăn bàn!

Các cô gái tưởng lần này đối phương sẽ chấm dứt trò vờ vịt, nhưng dường như Hoàng Hòa muốn chứng tỏ không có ai lì hơn mình. Anh nhăn nhó đầy vẻ thành thật:

- Ngăn bàn nào ? Sao bữa nay các bạn nói chuyện nghe khó hiểu quá trời !

Rồi nhìn đồng hồ trên tay, anh hốt hoảng kêu lên:

- Chết, sắp hết giờ bán vé rồi ! Các bạn...

Nhưng Xuyên không để cho Hoàng Hòa nói hết câu. Nó lạnh lùng cắt ngang:

- Bữa nay không xem thì mai mốt xem chú lo gì! Và lại, bạn đóng kịch hay thấy mờ còn xem kịch chi nữa !

- Xuyên nói gì vậy ? - Hoàng Hòa nhìn sững Xuyên - Tui đóng kịch hồi nào ?

Xuyên nhếch mép:

- Bạn bảo bạn không đóng kịch, vậy tui hỏi thật, bạn có biết Vũ Thị Hoàng Hoa là nhân vật nào không?

Trước câu hỏi bất thần của Xuyên, nét mặt Hoàng Hòa bỗng lộ vẻ hoang mang. Anh ngó ra một lát, rồi chép miệng:

- Dĩ nhiên là biết. Nó là em tui.

Xuyên gật gù:

- Nói chung, bạn cũng không đến nổi kém thành thực lắm! Vậy bạn có biết em bạn học trường nào không?

- Thì trường mình! - Hoàng Hòa đáp, mặt vẫn còn ngớ ngác.

- Trường mình, nhưng lớp mấy ?
- 11A3! Nhưng làm gì bạn hỏi kỹ thế ?

Xuyến chẳng màng đếm xỉa đến thắc mắc của đối phương, tiếp tục hỏi:

- Vậy bạn có biết lớp 11A3 nằm ở đâu không?

Hoàng Hòa liếc môi:

- Thì nằm ở trong... trường mình!
- Bạn đừng có vồ vập! - Xuyến nhăn mặt - Trong trường mình, nhưng nó nằm ở chỗ nào ?
- Nó nằm ở chỗ nào làm sao tui biết được!

Cúc Hường ngồi ngoài theo dõi cuộc "hỏi đáp khoa học" này giờ, đến đây tức mình không chịu được, liền vọt miệng:

- Nếu bạn không muốn nói thì để tui nói giùm cho! Nó nằm ở ngay lớp mình đây! Hai lớp học chung một phòng. Buổi chiều tụi mình, buổi sáng tụi 11A3!

- Tui không biết thật chứ đâu phải giả bộ! - Hoàng Hòa tỏ vẻ bức bối - Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến tui ?

Cúc Hường tròn mắt:

- Sao lại không liên quan? Không những học chung phòng, nhỏ Hoàng Hoa còn ngồi chung bàn với tụi này nữa, vậy mà không liên quan hả ?

- Liên quan gì đâu ? - Hoàng Hòa hỏi lại, giọng thật nhủ nhủ.

Bộ mặt ngổ ngẩn của anh càng khiến Cúc Hường điên tiết. Nó nghĩ rằng:

- Đến giờ "sinh tử" này mà bạn còn chưa chịu "thú nhận tội lỗi" hả ? Vậy chú ai viết thư nhờ nhỏ Hoàng Hoa bỏ vào ngăn bàn tụi này ?

Đến đây Hoàng Hòa có vẻ hiểu ra các cô gái đang muốn đề cập tới chuyện gì. Anh bật kêu lên:

- Trời đất ơi! Hóa ra các bạn nghĩ tui là anh chàng Phong Khê nào đó hả ?

Xuyến cười lạnh lẽo:

- Đoan chắc chứ không phải là nghi ! Còn ai trồng khoai đất này nữa !

Hoàng Hòa giơ hai tay lên trời:

- Thật là oan hơn oan Thị Kính! Tui có biết Phong Khê là ai đâu !

Cúc Hường cười mũi:

- Bạn không biết nhưng tụi này biết! Đó là một anh chàng thiếu dũng cảm, lại ủa cái chà chà cái cối!

Biết Cúc Hường "chửi xỏ" mình nhưng Hoàng Hòa không tìm ra lý lẽ nào để tự biện hộ.

Anh thiếu não:

- Tui đã nói là các bạn nhầm rồi ! Tui không phải là Phong Khê !

Cúc Hường cười khẩy:

- Chủ chẳng lẽ anh chàng Phong Khê có cái tật chối leo lèo kia lại là em gái bạn?

- Tui không biết! - Hoàng Hòa cười gượng gạo - Để tui về tui hỏi nó ! Nếu quả thật chính nó bày ra cái trò này, tui sẽ "ký" nó... lũng sọ !

- Thôi ghen! - Xuyến nheo mắt - Mình làm thì mình chịu, đừng có đổ vấy cho người khác!

- Tui... tui...

Hoàng Hòa đỏ mặt ấp úng hai, ba tiếng nhưng rồi biết càng cãi chỉ càng tổ lếp vế, anh vội vã kiếu tử và đứng dậy quay lưng đi thẳng một mạch.

Chương 12

Còn lại ba người, Cúc Hương ngó Xuyên:

- Hắn ngoan cố ghê hén mày ?

- Ủ.

- Không hiểu sao hắn lại sợ tội mình dữ vậy! - Cúc Hương tiếp tục, giọng bắn khoăn - Nếu hắn thú nhận hắn là Phong Khê, tội mình đâu có "ăn thịt" hắn!

Ngược lại, mình còn có "cảm tình" với hắn nữa là khác!

- Cảm tình với ai ? - Thực vụt hỏi.

- Với anh chàng Phong Khê của mày chủ với ai!

- Lại xạo đi! - Thực trề môi - Mày với con Xuyên lúc nào cũng hăm he "lột da" người ta mà bây giờ lại bảo có cảm tình!

- Mày ngốc lắm! "Lột da" là một chuyện, còn "cảm tình" là chuyện khác. Hắn nhờ nhờ em nhét thủ vào ngăn bàn để cho tội mình vào xiếc, cái tội tà đình đó phải trừng trị đến nơi đến chốn. Nhưng việc hắn cung cấp thực phẩm một cách tận tụy và đều đặn theo yêu cầu của tội mình, chuyện đó mình phải ghi lòng tạc dạ. Ông bà chẳng bảo "Ăn cây nào rào cây nấy" là gì!

Thực bật cười:

- Mày đúng là chỉ quan tâm đến mỗi chuyện ăn uống! Hề ai cho mày ăn, dù chỉ một viên kẹo thôi, cũng khiến mày xúc động và nhỏ ớn suốt đời!

Cúc Hương thần nhiên:

- Thì sống có tình nghĩa là phải vậy chứ sao! Tao đâu phải hạng người ăn cháo đá bát!

Thực tính chọc Cúc Hương chơi nhưng thấy đối phương đối đáp như vậy, nó chỉ biết ngồi ngẩn tò te. Xuyên ngó Thực, cười hì hì:

- Mày nói không lại cá miệng ăn dầu ăn mỡ của con Cúc Hương đâu. Hoàng Hòa còn bị nó bắt nạt thiếu điều vãi mật, mày ăn thua gì!

- Thôi, đừng nhắc đến hắn nữa! - Cúc Hương nhăn mặt - Đồ dám làm mà không dám chịu!

Xuyên thông thả:

- Theo tao, hắn không phải không dám chịu. Có điều hắn lâm vào thế kẹt.

- Thế kẹt? - Cúc Hương trố mắt.

- Ủ! - Xuyên gật đầu - Mày nhớ lúc tặng tội mình ba trái xoài, hắn viết gì không?

Xuyên chưa kịp đáp, Thực đã buột miệng đọc:

Khi chưa biết thì kêu huyền bí

Lúc hay ra giản dị lắm thay

Xoài ngon ba trái trao tay

Mong rằng gặp gỡ sau này có khi

Cúc Hương liếc Thực:

- Chà, cô nương này thuộc thơ tình lâu lâu còn hơn thuộc ca dao nữa, Xuyên ời!

Trong khi Thực đắm thùm thụp vào lưng Cúc Hương thì Xuyên chậm rãi giải thích:

- Căn cứ vào bài thơ mà con Thực vừa đọc thì ngay từ lúc đó, hắn đã có ý định giáp mặt với tội mình. Cái câu "mong rằng gặp mặt sau này có khi" đã tố cáo điều đó.

- Vậy sao lúc "gặp gỡ", hắn lại chối bai bãi ? - Cúc Hương thắc mắc.

- Đón giản thôi! - Xuyên nhún vai - Hắn không định che giấu sự thật, nhưng hắn muốn tự hắn nói ra điều đó. Đằng này, hắn chưa kịp tiết lộ đã bị tội mình khám phá ra. Vì vậy, hắn "quê". Đành chối bay chối biến.

Cúc Hương gục gặc đầu:

- Mày có lý! Nhưng chẳng lẽ hắn chối tới già ?

- Cái đó thì tao không biết! Nhưng với những chứng cứ rành rành như vậy, tao nghĩ sớm muộn gì hấn cũng phải thú nhận!

Cúc Hường liếc đồng hồ:

- Thôi, tội mình về đi, khuya rồi! Chuyện đó từ từ tính. Đằng nào ngày mai tội mình cũng gặp lại hấn. Để xem tối nay anh em hấn bàn cách đối phó với tội mình như thế nào!

Ba cô gái đình ninh anh em Hoàng Hòa sẽ "hợp tác" với nhau nghĩ ra một "độc chiêu" nào đó để "gỡ bí". Nào ngờ chiều hôm sau, Hoàng Hòa vẫn tiếp tục giở mùng cũ. Khi các cô gái vây lại chất vấn, anh củ lì ra:

- Tui đã nói rồi. Tui không phải là Phong Khê.

Cúc Hường quắc mắt:

- Bạn đã hỏi chuyện em bạn chưa?

- Rồi.

- Em bạn bảo sao?

- Nó bảo nó không biết gì hết.

Cúc Hường "hử" một tiếng:

- Nó nói vậy mà bạn tin được hả?

Hoàng Hòa gãi gáy:

- Chủ không tin thì tui biết làm gì?

- Ký cho nó lòng sợ chủ làm gì!

Biết Cúc Hường nhắc lại lời hăm dọa tối hôm qua để trêu mình, Hoàng Hòa thoáng bối rối. Nhưng anh chưa kịp nghĩ ra cách "trả miếng" thì Xuyến đã hừ giọng:

- Bạn không biết, em bạn cũng không biết, vậy ai là người bỏ thủ vô ngăn bàn?

Bị quay như đế, Hoàng Hòa dậm quạu:

- Các bạn muốn biết thì đi mà điều tra lấy, sao củ nhè tui mà hỏi!

- Khỏi cần bạn nhắc! - Xuyến lạnh lùng - Tội tui đã điều tra rồi! Kết quả điều tra cho thấy bạn chính là Phong Khê!

- Trời ơi là trời! - Hoàng Hòa đưa hai tay lên vò đầu - Điều tra vậy mà cũng bày đặt điều tra! Đúng là những thám tử hạng bét!

Xuyến tái mặt:

- Bạn nói ai vậy ?

Biết mình lỡ lời nhưng Hoàng Hòa vẫn đồ liều:

- Tui không nói bạn. Tui chỉ nói những ai điều tra bậy bạ kia!

- Chính con Thục điều tra đó! - Cúc Hường đột ngột xen lời - Bạn dám bảo nó là "hạng bét" phải không?

Nghe nhắc đến Thục, mặt Hoàng Hòa đột nhiên biến sắc, anh lúng túng như gà mắc tóc:

- Không, không... tui đâu có nói Thục...

Thấy tình hình càng lúc càng trở nên căng thẳng, rối rắm, mình lại có nguy cơ bị đưa ra làm bia đỡ đạn, Thục vội vã kéo tay Xuyến và Cúc Hường:

- Thôi, tội mình vô lớp đi! Sắp đến giờ học rồi.

Nói xong, không cần biết Xuyến và Cúc Hường có đồng ý hay không, Thục hấp tấp kéo cả hai chạy một lèo, bỏ mặc Hoàng Hòa đang hậm hực đứng trông theo.

Nhưng đâu chỉ có Hoàng Hòa hậm hực, Xuyến và Cúc Hường bụng cũng đang tức anh ách. Vừa đi theo Thục, Cúc Hường vừa làu bàu:

- Thật tao chưa thấy ai "mặt dày" như "sứ phụ" Hoàng Hòa này!

Còn Xuyến thì liếc Thục, dài giọng:

- Mà bắt đầu ca bản "thôi là hết chia ly từ đây" đi là vừa! Từ nay đừng có mà tỏ tưởng đến Phong Khê Phong Khiếu gì nữa!

Biết hai bạn đang cẩu, Thục chẳng nói gì, chỉ cười tủm tỉm cho qua chuyện.

Nỗi ấm ức kéo dài đến hai ngày sau. Trong thời gian đó, Hoàng Hòa luôn tìm cách tránh mặt ba cô gái. Tụi Xuyên cũng chẳng buồn liếc anh lấy một cái. Hai bên như những người không quen biết. Đến ngày thứ ba, Phán lên. Vừa thấy bóng anh ngoài cửa lớp, Cúc Hường đã chạy vụt ra. Lòng đầy hờn giận, nó đang mong gặp người quen để xả bớt nỗi uất ức. Nhưng mắt vừa chạm miếng vải đen trước ngực Phán, Cúc Hường bỗng thấy đầu mình "nguội" hẳn đi. Nó chợt thấy sự bức dọc của mình so với nỗi mất mát của Phán thật chẳng thấm vào đâu. Và thay vì hung hăng kể tội

Hoàng Hòa, giọng nó bỗng trở nên bùi ngùi:

- Bạn mới lên hả?

- Ủ, tui mới lên hồi mười giờ sáng.

Cúc Hường định nói vài lời chia buồn nhưng lại thấy câu mình định nói có vẻ khách sáo nên cứ ắp ắp ứng như đang ngậm nấp dềo trong mồm. Thấy điệu bộ lóng nga lóng ngóng của Cúc Hường, Phán đoán ngay ra tâm trạng của người đối diện. Anh cũng chẳng muốn người khác nhắc đến nỗi đau của mình nên hỏi lảng sang chuyện khác:

- Lớp mình mấy bữa nay có gì lạ không?

- Cũng vậy thôi! có một chuyện.

- Chuyện gì?

- Chuyện anh chàng Phong Khê đó!

Phán sực nhớ ra:

- hôm trước các bạn đi gặp anh ta kết quả ra sao ?

Cúc Hường sầm mặt:

- Hắn không chịu nhận. Lại còn chê tụi này là thám tử hạng bét. Thật tức muốn nổ đom đóm mắt!

Rồi bằng một giọng tức tối, Cúc Hường lần lượt thuật lại những cuộc "đụng độ" với Hoàng Hòa trong mấy ngày qua.

Nghe xong, Phán cười:

- Muốn anh chàng Phong Khê phải "hiện nguyên hình" đâu có khó!

- Không khó ?

- Ủ, có một cách.

Cúc Hường tròn mắt:

- Cách gì vậy ?

Phán thủng thẳng:

- Hẹn gặp hắn.

- Hẹn gặp?

- Ủ.

Cúc Hường liếm môi:

- Làm sao hẹn?

- Thì cứ làm như trước nay. Đặt thư trong ngăn bàn. Nói rằng trước lúc chia tay, các bạn muốn gặp mặt hắn một lần.

Cúc Hường gật gù:

- Hay đấy! Để tui hỏi ý kiến con Xuyên!

Sau khi nghe Cúc Hường thuật lại kế hoạch của "thầy dùi" Phán cười, Xuyên tán thành ngay:

- Chắc tụi mình phải làm vậy thôi! Chẳng còn cách nào khác.

Rồi nó giục Cúc Hường:

- Mà soạn "tối hậu thư" đi!

- Ngay bây giờ ?

- Ủ, ngay bây giờ. Còn mấy hôm nữa là nghỉ hè rồi. Nếu trù trừ sẽ không kịp.

Cúc Hường lại lưỡng lự:

- Viết "văn xuôi" hay "văn vắn"? Nếu làm thơ, phải kêu Phán củi!

- Khỏi! - Xuyên phẩy tay - Giờ phút này không cần phải "thơ thần". Cứ viết sao cho mùi mẫn, hễ đọc xong hẳn phải vừa khóc vừa chạy thực mạng đi kiếm tội mình.

Cúc Hường không thắc mắc nữa. Nó xích lại góc bàn, lặng lẽ ngồi "sáng tác".

Thục nãy giờ không nói gì, bỗng nhìn Xuyên bắn khoăn:

- Rủi anh ta không trả lời thì sao?

- Chẳng sao cả! - Xuyên thản nhiên - Đây là một cách kiểm tra. Nếu không dám gặp tội mình, hẳn đích thị là Hoàng Hòa không sai một mảy. Còn nếu không phải là Hoàng Hòa, thế nào hẳn cũng dẫn xác đến!

Nghe Xuyên nói vậy, tự nhiên trong lòng Thục bỗng lóe lên một tia hy vọng. Ủ, biết đâu đấy! Biết đâu Phong Khê không phải là Hoàng Hòa, mà là một người khác. Một người giống như lâu nay Thục vẫn hình dung. Nhưng ý tưởng mới mẻ đó không kéo dài được lâu. Nghĩ đến những sự kiện diễn ra trong thực tế, Thục bất giác thở dài. Căn cứ vào mối quan hệ giữa Hoàng Hòa và Hoàng Hoa, Phong Khê không thể là ai khác ngoài anh chàng lớp trưởng hào hoa. Và như vậy cuộc "hẹn hò" của bọn Thục chắc chắn sẽ bất thành. Đúng như Xuyên nói, đã lỡ chối bai bãi mình không phải là Phong Khê thì chẳng có lý nào Hoàng Hòa lại chấp nhận cuộc gặp gỡ này.

Trong khi Thục đang nghĩ vớ nghĩ vẩn thì Cúc Hường đã thảo xong lá thư. Nó đưa cho Xuyên.

- Lâm ly lắm! - Đọc xong Xuyên gật đầu khen - Kiến trong hang mà đọc được lá thư này cũng phải bò ra, huống gì Hoàng Hòa! Nhưng mà quên một điều cực kỳ quan trọng!

- Điều gì? - Cúc Hường ngạc nhiên.

- Ngày giờ và địa điểm.

- Cha mẹ ời! Chuyện quan trọng vậy mà không hiểu sao tao bỗng quên bém đi mất!

Vừa kêu lên, Cúc Hường vừa giật tờ giấy trên tay Xuyên. Nó lăm lăm cây viết trên tay:

- Tội mình hẹn gặp hẳn ở đâu đây?

Xuyên nhún vai:

- Tùy mày "bố trí".

Cúc Hường gãi đầu:

- Ở nhà hát Hòa Bình hén?

- Mày lúc nào cũng đùa được! - Xuyên làu bàu.

Cúc Hường rụt cổ:

- Thôi, hẹn tại quán kem Dạ Lan vậy.

- Cạnh hồ Con Rùa hả? - Xuyên nhướng mắt.

- Ủ, được không? Tội mình sẽ hẹn gặp hẳn tại đó lúc năm giờ chiều mốt!

- Hỏi con Thục coi! - Xuyên hất hàm.

Nhưng Thục chẳng có ý kiến gì. Nó chỉ buông thõng:

- Tùy tội mày!

Trong thâm tâm, Thục không tin lá thư Cúc Hường dày công soạn thảo sẽ được hồi âm. Hoàng Hòa nhất định sẽ không dám gặp mặt bọn Thục, như vậy anh ta chẳng mất công trả lời làm gì.

Nhưng đầu giờ chiều hôm sau, khi Thục hồ hững thò tay vào ngăn bàn, nó bỗng giật bắn người khi chạm phải một mẩu giấy nhỏ gấp tư. - Mỏ ra coi! - Xuyên và Cúc Hường cùng thàng thốt kêu lên.

Tờ giấy được mở ra. Trong đó chỉ vồn vện có ba chữ: "Mình sẽ đến".

Chương 13

Cúc Hường tìm gặp Phán củi:

- Năm giờ chiều nay bạn rảnh không?

- Rảnh. Chi vậy?

- Đi với tụi này!

- Đi đâu?

Cúc Hường nháy mắt:

- Đi gặp anh chàng Phong Khê chủ đi đâu! Kế hoạch của bạn đã thành công rồi. Hôm qua hần đã gửi thư đồng ý gặp mặt tụi này!

- Ồ.

- Khỏi "ồ". Sao, bạn có đi không?

Nhủ lần trước, Phán lại gãi đầu:

- Tui đi theo làm gì?

Cúc Hường "hử" một tiếng:

- Làm như bạn chẳng có câu nào hay hơn ấy! Lúc nào cũng "tui đi theo làm gì"! Đi theo để "bảo vệ" cho... con Thục chủ làm gì! Cái vụ hẹn gặp này do bạn bày ra chủ đâu phải tụi này!

Trước mồm mép dẻo quẹo của Cúc Hường, Phán hết đường từ chối, đành nhe răng cười trừ:

- Ủ, thì đi. Nhưng tui nói trước, tới đó tui ngồi im, không hó hé gì hết à nghen!

- Ai mượn bạn hó hé! - Cúc Hường nghinh mặt - Bạn xía vào có khi lại hỏng bét! Tụi này chỉ cần có bạn ngồi bên cạnh đóng vai "ông kẹ" để "hù" Hoàng Hòa thôi!

Phán rụt cổ:

- Hoàng Hòa là lớp trưởng, sức mấy sợ tui!

- Lớp trưởng thì lớp trưởng chứ! - Cúc Hường bĩu môi - Hần lia khỏi lớp cũng giống như cọp lia khỏi rừng, đâu dám dọa dẫm ai. Giáp mặt con Thục, hần lại càng run. Lúc đó, bạn ngồi bên cạnh chỉ cần trợn mắt một cái là hần xỉu liền!

Phán phì cười:

- Cúc Hường nói cú y như thật!

- Thật trăm phần trăm chứ không có "y như y nhiên" gì hết!

Phán hắng giọng:

- Rùi Phong Khê không phải là Hoàng Hòa thì sao?

- Lại càng khỏe! - Cúc Hường vung tay - Nếu là người lạ, mình càng dễ bắt nạt!

- Bạn có vẻ khoái bắt nạt người khác? - Phán trêu.

- Chủ sao! Đó là "lẽ sống" của tui mà.

Cúc Hường trả lời tỉnh queo khiến Phán hết đường chọc ghẹo. Anh chỉ biết nhắm mắt xá dài.

Chiều hôm đó, Phán đạp xe theo ba cô gái đến hồ Con Rùa. Những chiếc ghế đá quanh bờ hồ lác đác người ngồi. Những vòi phun không ngừng bắn lên không trung những bông hoa trắng xóa nom thật vui mắt. Cả bọn tấp xe vào quán Dạ Lan.

Xuyến coi đồng hồ:

- Còn mười lăm phút nữa mới đến giờ G. Tụi mình có thể kêu kem "chén" thoải mái.

- Ai trả tiền? - Cúc Hường hỏi ngay.

Xuyến nhếch mép:

- Phong Khê! Lát nữa, tao sẽ bắt hần "xùy" tiền ra!

Thục chớp mắt:

- Rùi anh ta không đến thì sao? - Sao lại không đến! - Xuyến nhún vai - Chính hần đã nhận lời rồi kia mà!

- Tao chỉ nói rui chứ bộ!

Xuyến nhìn Phán, cười cười:

- Nếu vậy thì người nhận lãnh "vinh dự" đó là ông bạn vàng của mình đây chứ còn ai.

Cúc Hường khoái chi, xỏ câu tiếng Anh mới học:

- Oh! Great idea!

Mặc cho hai cô gái "tấn công", Phán chỉ ngồi cười cười. Thấy vậy, Cúc Hường "đế" liền:

- Nghe nói được "thế chỗ" Phong Khê, khoái quá ngồi cười tùm tùm hoài hén!

Lời nói "ẩn dụ" của Cúc Hường khiến Phán đỏ mặt. Anh giả vờ đưa mắt nhìn ra hồ.

Thực cũng lúng túng không kém. Cũng như Phán, nó làm ra vẻ như đang say sưa ngắm nhá những người đi lại trên đường. Bỗng Thực giật bắn người, hốt hoảng kêu lên:

- Kia!

Xuyến và Cúc Hường nhón nhác quay ra:

- Gì vậy?

- Hoàng Hòa! - Thực đáp, giọng chưa hết thảng thốt.

Cùng lúc đó, Xuyến và Cúc Hường đã kịp nhìn thấy Hoàng Hòa với chiếc cúp 82 quen thuộc. Anh đang lượn vòng cung quanh bờ hồ, hướng về phía quán Dạ Lan. Xuyến nghe tim mình đập thình thịch. Nó quay lại nhìn Thực và Cúc Hường, khẽ giọng dặn:

- Tụi mày ngồi nhích vô trong một chút đi! Cú bình tĩnh, để tao đối phó.

Hai cô gái tuân lệnh răm rắp. Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Xuyến, Cúc Hường hiểu rằng cuộc "đụng độ" lần này sẽ căng thẳng hơn những lần trước nhiều. Lần này yếu tố bất ngờ không còn là lợi thế của bọn Xuyến nữa, Hoàng Hòa đã có thì giờ chuẩn bị. Anh ta sẽ không để cho bọn Xuyến tấn công tối tăm mặt mũi như hôm nào. Chắc chắn anh ta sẽ phản đòn. Với những thủ "vũ khí" gì, chỉ có trời mới biết...

Những ý nghĩ trong đầu Cúc Hường chưa kịp diễn ra hết, chiếc cúp màu xanh của Hoàng Hòa đã trở tới trước quán.

Nhưng Hoàng Hòa chẳng tỏ vẻ gì muốn ghé vào điểm hẹn. Vẫn không giảm tốc độ, anh thản nhiên lướt qua mặt bọn Xuyến, đảo một vòng rồi chui tọt vào đường Võ Văn Tần, mất hút. Ba cô gái chỉ biết giương mắt ngó ngác nhìn theo.

- Sao lạ vậy cà? - Cúc Hường hỏi trống trống, giọng ngẩn ngơ.

- Có gì đâu mà lạ! - Thực đáp, cố giấu một tiếng thở phào nhẹ nhõm - Anh ta không muốn gặp tụi mình thì thôi!

- Nhưng hần đã bảo là hần sẽ đến kia mà?

- Thì hần đã đến! - Xuyến lên tiếng, chậm rãi - Nhưng hần không muốn ghé vào!

- Nếu vậy thì đến làm gì? - Cúc Hường không nén được bất bình.

Xuyến tặc lưỡi:

- Chỉ vì tụi mình đã tính sai một nước cờ.

Vừa nói, Xuyến vừa khẽ đưa mắt nhìn Phán, nãy giờ đang ngồi im lìm trên ghế theo lệnh của Cúc Hường. Bất gặp tín hiệu của Xuyến, Cúc Hường vỗ lê ngay. Nó gật gù:

- Hóa ra là do Phán cười! Chính vì thấy anh ta ngồi lù lù ở đây nên Hoàng Hòa bỏ chạy luôn chứ gì!

Giọng của Cúc Hường oang oang, Xuyến muốn ngăn mà không kịp. Phán gượng gạo phân trần:

- Tại bạn rủ tui đi theo chứ bộ!

Sợ Cúc Hường nổi khùng "độp" Phán, Xuyến vội vàng can thiệp:

- Đúng ra, không tại ai trong tụi mình cả. Chỉ tại tên Phong Khê "thỏ đế" kia thôi. Một người đàn ông chân chính là một người đàn ông không bao giờ thất hẹn với phụ nữ, dù gặp bất cứ tình huống nào! Nhưng Phong Khê đã hành động một cách thiếu lịch sự. Hần đã tỏ ra tồi tệ hơn tụi mình tưởng!

Sau khi "rủa xả" Phong Khê không tiếc lời, Xuyên kết thúc bản cáo trạng bằng một giọng kiên quyết:

- Kể từ giờ phút này, tao tuyên bố "khai tử" nhân vật Phong Khê. Tội mình đừng bao giờ nhắc đến hắn nữa. Cứ coi như không có hắn trên cõi đời này và những chuyện vừa qua chỉ là một giấc mơ...

- Một giấc mơ "ngọt ngào" và chứa nhiều kalori! - Cúc Hưởng xuýt xoa.

Xuyên khẽ lườm Cúc Hưởng rồi quay sang Thực, tiếp:

- Còn cô tiểu thư nhà này nên bắt đầu tẩy rửa hình ảnh tay Phong Khê mắc toi kia khỏi đầu óc là vừa, dù đó là hình ảnh của Hoàng Hòa hay của bất cứ một anh chàng tưởng tượng nào!

Cúc Hưởng gật gù tiếp:

- Và "điền vào chỗ trống" bằng hình ảnh của... Phán củi!

"Lời bàn" trắng trợn của Cúc Hưởng khiến cả Phán lẫn Thực đều đỏ mặt. Thực đập tay lên lưng Cúc Hưởng:

- Nói bậy nè!

- Bậy gì! - Cúc Hưởng trợn mắt - Từ khi phát hiện Phong Khê là Hoàng Hòa, tình cảm mày bắt đầu rục rịch chuyển hướng, bộ tao đui sao không biết!

Rồi không đợi cho Thực mở miệng chống chế, Cúc Hưởng nháy mắt với Phán:

- Tui nói vậy, bạn có ý kiến gì không?

Trước câu hỏi ngang phè của Cúc Hưởng, Phán chẳng biết phải đáp như thế nào, chỉ lắp bắp:

- Ô, tui... tui...

Cúc Hưởng gật đầu, ranh mãnh:

- ý bạn muốn nói là "tui đồng ý" nhưng xúc động quá nói không ra lời chứ gì!

Thôi được rồi, như vậy thì từ ngày mai trở đi, bạn được quyền đi chơi chung với tui này, được quyền làm thơ tặng con Thực tha hồ, mỗi ngày mười bài cũng được, rồi mỗi khi tui này đi ăn đi uống, bạn lại được quyền trả tiền thoải mái...

- Tui... tui không đi với các bạn được đâu! - Phán ấp úng.

- Chà, chà! - Cúc Hưởng hừ giọng - Vừa nghe nói tới khoản "được quyền trả tiền" đã phát hoảng lên rồi phải không? "Yêu" gì kỳ "dzậy"?

- Không phải tại chuyện đó!

- Chủ tại chuyện gì?

Phán chép miệng:

- Ngày mai tui... về quê rồi!

Cúc Hưởng tròn mắt:

- Về gì về hoài vậy?

- Ủ.

Phán lớ đặng đáp, đầu óc còn mải nghĩ ngợi tặn đầu đầu. Cúc Hưởng nhăn mặt:

- Ủ là sao? Bạn về chừng nào lên?

- Không lên nữa! Lần này tui về luôn! - Giọng Phán buồn buồn.

Lời tiết lộ của Phán khiến ba cô gái sửng sốt:

- Về luôn? Sao vậy?

Phán thở dài:

- Ba tui mất rồi, bây giờ chỉ còn một mình mẹ tui ở nhà. Tui phải ở bên cạnh để trông nom, săn sóc.

- Chủ anh em của bạn đâu? - Xuyên hỏi.

- Tui đâu có anh em. Ba mẹ tui chỉ có mình tui.

Cảnh ngộ của Phán khiến bầu không khí sôi động giữa các cô gái bỗng chốc lặng đi. Cúc Hương chẳng buồn chòng ghẹo Phán nữa. Mà nó băng khuôn hỏi:

- Nhưng bạn phải trở lên thi tốt nghiệp chứ?

Phán lắc đầu:

- Chắc tui không thi.

Xuyến kinh ngạc:

- Như vậy bạn cũng không thi đại học luôn?

- Ủ. Tui sẽ kiếm một cái nghề nào đó ở dưới quê.

Phán nói chậm rãi, cố giữ vẻ bình tĩnh nhưng Thục vẫn cảm nhận được nỗi buồn rầu chất chứa trong từng giọng điệu của anh. Lòng se lại, Thục ngước nhìn anh, ngậm ngùi hỏi:

- Bạn không ở lại thêm vài ngày được sao? Ngày mốt lớp mình liên hoan rồi!

Phán ngạc nhiên khi thấy mắt Thục đỏ hoe. Một nỗi xúc động dạt dào dâng lên trong lòng khiến Phán mừng mừng tủi tủi. Anh rất muốn nói với Thục là anh thêm ở lại xiết bao. Anh thêm được chúi đầu vào bài vở ôn thi như các bạn. Anh thêm được đặt chân lên giảng đường đại học, dẫu chỉ một lần thôi. Anh cũng rất muốn nói với Thục là anh luôn ao ước được ở bên cạnh Thục để ngày nào cũng được nhìn thấy Thục. Chỉ nhìn thấy Thục thôi, đối với anh đã là một niềm vui sướng lớn lao rồi. Và nếu Thục muốn, nếu Xuyến và Cúc Hương không trêu chọc, anh sẽ làm thơ tặng Thục, ngàn vạn bài, ức triệu bài, bao nhiêu cũng được. Anh sẽ không làm thơ cho ai, ngoài Thục. Hàng trăm ý nghĩ quay cuồng trong đầu Phán. Anh muốn nói với Thục bao nhiêu là chuyện. Nhưng anh lại không thể để mẹ ở nhà một mình. Anh phải về bên cạnh mẹ, càng sớm càng tốt. Vì vậy mà rốt cuộc, Phán đã chẳng nói được một lời nào. Anh chỉ cắn chặt môi, lặng lẽ nhìn Thục và khẽ lắc đầu.

- Bạn cho địa chỉ đi! Mai mốt tui này sẽ viết thư cho bạn! - Xuyến lên tiếng phá tan sự im lặng.

- Ở dưới tui không có địa chỉ rõ ràng như trên này! - Phán lúng túng - Gửi về xã, dễ thất lạc lắm!

Rồi thấy các cô gái mặt mày tiu nghỉu, Phán vội nói thêm:

- Thôi, để tui ghi địa chỉ của các bạn! Có dịp lên thành phố, tui sẽ ghé thăm.

Đang ỉu xiu như bông hoa héo, Cúc Hương bỗng tỉnh liền:

- Ủ, hay đấy!

Rồi nó vội vã xé "rệt" một tờ giấy trong cuốn tập mang theo, miệng liến thoắng:

- Để tui ghi địa chỉ của tui trước. Rồi tới con Xuyến. Con Thục ghi sau cùng. Chủ nếu để ghi con Thục trước, bạn đâu có thêm đọc tới địa chỉ của hai đứa "bạc phúc" này!

Câu pha trò của Cúc Hương có làm Thục vui lên đôi chút. Nhưng đến khi nắn nót chép địa chỉ của mình trên tờ giấy Xuyến đưa, tự dưng Thục thấy mắt mình nhòe đi.

Cho đến lúc ấy, Thục vẫn không hiểu nỗi xúc động rưng rưng của mình xuất xứ từ lòng cảm thương số phận không may của một người bạn hay đó chính là nỗi niềm vương vấn lúc chia tay.

Chương 14

Mỗi mười hai giờ trưa, lớp học đã đông nghẹt người. Những dây kim tuyến nhiều màu vắt lờ lững ngang trần phòng khiến lớp học rực rỡ hẳn lên. Từng tốp học sinh chia nhau làm nốt những công việc cuối cùng dưới sự "chỉ đạo" của Hoàng Hòa. Tốp lau sàn. Tốp khuân bàn ghế. Tốp duyệt văn nghệ. Buổi liên hoan cuối năm chưa bắt đầu mà không khí đã nhộn nhịp, huyên náo như hội chợ tết.

Xuyến, Thục và Cúc Hường được phân công trang hoàng bức vách cuối lớp. Những bông hoa giấy đã được cắt sẵn. Cúc Hường đứng dưới đất bôi hồ. Thục và Xuyến leo lên ghế kiềng chân dán.

- Tiếc quá hén, Xuyến? - Cúc Hường đột ngột lên tiếng.

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện Phán củi ấy mà! - Cúc Hường chép miệng - Hẳn bỏ về làm bữa nay tụi mình mất vui.

- Ủ.

Xuyến đáp, cố làm ra vẻ hồ hững. Nó không muốn nhắc tới Phán củi, sợ Thục buồn, dù nó không hiểu tại sao Thục lại buồn vì sự ra đi của Phán đến như thế. Chia tay với một người bạn tốt như Phán, nó cũng buồn. Nhưng nó đâu có "mít ứt" như Thục.

Cúc Hường không hiểu ý Xuyến, nó tiếp tục oang oang:

- Phán củi kể ra cũng chơi được đấy chứ?

Xuyến lại "ừ" chiều lệ.

Cúc Hường lại xuýt xoa:

- Nếu biết sự thể như vậy, ngay từ đầu năm tụi mình "gả" con Thục cho Phán củi quách, khỏi Phong Khê Phong Khiếu lỗi thời.

Cúc Hường định ngoác miệng nói tiếp thì Xuyến bỗng "suyt" khê. Từ giữa lớp, Hoàng Hòa đang chậm rãi tiến về phía ba cô gái.

Xuyến và Thục vội vàng nhảy xuống khỏi ghế. Cúc Hường rít qua kẽ răng:

- Chuột lại dẫn xác vào miệng mèo. Lần này mày để tao "trị" hẳn cho, Xuyến!

Cúc Hường nói vừa dứt câu thì Hoàng Hòa cũng vừa trở tới. Nó liền quay ngoắt người lại, giọng lạnh như... cà rem ở trong thùng:

- Đi đâu vậy?

- Tui cần gặp các bạn một chút!

- Hay lắm! - Cúc Hường hừ mũi - Tụi này cũng đang cần gặp bạn đây!

Rồi không để cho Hoàng Hòa kịp nói thêm tiếng nào, Cúc Hường "độp" luôn:

- Bạn thuộc dòng dõi "con ma nhà họ Hứa" phải không?

- Cúc Hường nói gì vậy? - Hoàng Hòa bất giác thối lui một bước.

Cúc Hường sẵn tới:

- Nếu không, tại sao hẹn gặp với tụi này, cuối cùng bạn lại "xù"?

- Tui hẹn gặp các bạn hồi nào? - Hoàng Hòa ngớ ngác.

Cúc Hường hất mặt:

- Vậy chứ chiều hôm kia ai chạy ngang hồ Con Rùa?

Hoàng Hòa nhú mày:

- Chiều hôm kia hà? Ủ, ừ... tui có chạy ngang qua đó...

- Bạn chạy ngang đó chi vậy? - Xuyến vọt hỏi.

Hoàng Hòa bứt tai:

- Thì tui có công chuyện phải đi ngang đó chủ chi! Sao các bạn hỏi gì kỳ cục vậy?

Xuyến khê đưa mắt hội ý với Cúc Hường rồi quay nhìn Hoàng Hòa, gằn từng tiếng:

- Nếu vậy thì ai viết giấy cho tụi này hẹn sẽ đến hồ Con Rùa gặp mặt?

Xuyến cố làm mặt "ngầu" nhưng bụng vẫn đình ninh Hoàng Hòa sẽ tiếp tục chối quanh. Không ngờ Xuyến vừa hỏi xong, Hoàng Hòa bỗng sáng mắt lên:

- hóa ra anh chàng Phong Khê hẹn với các bạn phải không?

Cúc Hường "xì" một tiếng:

- Chủ còn ai vô đây nữa! Bạn viết giấy cho tụi này chẳng lẽ bạn không biết!

- Trời đất, đến bây giờ mà các bạn vẫn nghĩ tui là Phong Khê hả?

Vừa nói, Hoàng Hòa vừa thò tay vào túi áo lôi ra một phong thư chìa trước mặt Xuyến:

- Các bạn đọc lá thư này đi! Thư gửi cho mấy bạn đó!

Xuyến trố mắt:

- Thư của ai vậy?

- Thì của anh chàng Phong Khê chủ của ai!

Cả ba cô gái lập tức chụm đầu lại. Xuyến nhanh nhẹn bóc phong bì. Một tờ giấy đặc chữ rơi ra.

Sáu con mắt mở lớn, dán vào những nét chữ in quen thuộc:

Mến gửi Xuyến, Thực, Cúc Hường,

Mình đã gửi lời xin lỗi Hoàng Hòa về những oan ức mà anh ta phải chịu trong thời gian qua. Bây giờ đến lượt mình xin lỗi các bạn về những gì đã xảy ra, mặc dù mình không phải là một người thất hứa "tồi tệ" như các bạn đã từng lên án. Buổi hẹn ở quán kem Dạ Lan, mình đã đến, mình đã ở bên cạnh các bạn suốt buổi chiều hôm ấy. Chỉ có điều các bạn không "biết" đó thôi. Bây giờ, khi đã biết mình là ai rồi, hẳn các bạn không đến nỗi ngạc nhiên tại sao trước đây mình viết thư làm quen với Thực, lại dưới một cái tên khác. Bài thơ của mình đăng trên báo Mực Tím dạo nọ thực ra đã tố cáo tình cảm của mình rồi.

Nhưng là một người quê mùa, cục mịch (không phải tự nhiên mà bạn bè trong lớp gọi mình là "Phán củi"), mình không đủ can đảm "làm quen" với Thực, cả trò chuyện lẫn thủ tử. Người ta thường bảo chim bồ câu là nhịp cầu nối giữa hai người "không ghét" nhau. Nó sẽ mang thư của người con trai đến với người con gái cùng những lời chúc tốt lành. Nhưng mình không dám. Mình không phải là Roméo. Mình chỉ là Phán củi. Đối với mình, được "trò chuyện" với Thực (và cả với các bạn) qua những mẫu giấy đặt trong ngăn bàn đã là một niềm mơ ước...

Tiết lộ bất ngờ của Phán khiến ba cô gái đỏ người vì sửng sốt. Không ai có thể tưởng tượng Phong Khê chính là Phán củi. Riêng Thực, những bực bạch của anh khiến nó bàng hoàng ngớ ngẩn. Nó không ngờ anh phải "làm quen" với nó một cách "gian nan" như vậy.

Mà nó thì có bao giờ trêu chọc gì anh đâu. Chỉ có Cúc Hường thỉnh thoảng cao hứng ngâm ngợi "tía em hừng đông đi cày bừa, má em hừng đông đi cày bừa". Nhưng đó là Cúc Hường, chứ đâu phải Thực.

- Ai đưa bạn lá thư này? - Xuyến hỏi Hoàng Hòa, giọng chưa hết kinh ngạc.

- Em gái tui.

Cúc Hường không kèm được thắc mắc:

- Sao Phán củi lại quen với em gái bạn? Hai bên biết nhau lâu rồi phải không?

- Em gái tui lâu nay vẫn học thêm lớp chuyên toán do một nhóm sinh viên phụ trách.

Phán củi dạy ở đó! - Hoàng Hòa tặc lưỡi.

- Sao có chuyện kù cục vậy?

- Có gì đâu mà kỳ cục! - Hoàng Hòa nhún vai - Trong nhóm sinh viên có mấy người cùng quê với Phán. Họ rủ anh ta tham gia. Hồi trước họ là bạn học.

- Đúng rồi mà ời! - Xuyến đập vai Cúc Hường - Hồi trước Phán củi có nói vì lý do gì đó anh ta phải nghỉ học mấy năm, nếu không anh ta đã là sinh viên rồi! Hôn nữa anh ta là "cây toán" của lớp mình, kèm cặp tụi lớp 11 có gì là khó!

Cúc Hường gật gù. Rồi chợt ngẩng phắt lên nhìn Hoàng Hòa, nó nheo mắt:

- Như vậy là nhỏ em quý quái của bạn toa rập với Phán củi "qua mặt" bạn dài dài mà bạn có biết gì hết phải không?

Hoàng Hòa cười khò lấp:

- Nhưng mà tui đã "ký" nó... lũng sọ rồi!

Cúc Hường hừ mũi nhưng chưa kịp "vặn vẹo" Hoàng Hòa thì Xuyến đã kêu lên:

- tao biết rồi, tụi mày ỏi!

- Gì vậy? - Cúc Hường hỏi giật.

- Tao biết tại sao anh chàng Phong Khê giả danh kia hay dùng từ "thán phục" rồi! - Xuyến vẫn nói nhũn nhũn.

Cúc Hường quả là một cô gái thông minh. Nó hiểu ngay:

- Thì ra vậy! Anh chàng muốn nói lái chữ "Thục Phán". Nhưng còn Phong Khê? Tại sao anh ta lại lấy tên là Phong Khê?

- Điều đó quá dễ hiểu! - Xuyến nhún vai - Phong Khê chính là nơi đóng đô của An Dương Vương Thục Phán!

Cúc Hường bĩu môi:

- Dễ hiểu sao mày không đoán ra ngay từ đầu mà để Hoàng Hòa bị "hành hạ" tụi tụi rồi mới nói?

Xuyến cười hì hì:

- Thì tao cũng mới thấy nó dễ hiểu cách đây chừng mấy phút chứ mấy!

Mặc cho hai cô gái cãi nhau, Hoàng Hòa vẫn đứng im, chỉ có đôi mắt ánh lên một niềm vui khó giấu. Cho đến lúc này, anh mới thực sự cảm thấy nhẹ nhõm. Từ nay, anh sẽ không còn bị các cô gái nghi kỵ và tra tấn nữa. Từ nay, anh sẽ... Hoàng Hòa bồi hồi không dám nghĩ tiếp. Mà khê đưa mắt nhìn Thục, lúc này đang thần thờ như thả tâm trí tận xa xăm.

Không, Thục chẳng nghĩ ngợi gì xa xăm. Thục chỉ hồi tưởng lại những ngày đã qua với bao niềm lưu luyến, một năm học cuối cùng lẫn lộn những buồn vui. Ngày mai, khi bước ra khỏi mùa hè rực rỡ và hiu quạnh đang đợi chờ, Thục sẽ vĩnh viễn bỏ lại sau lưng mình quãng đời học trò áo trắng. Và trên chặng đường thênh thang sắp tới, mãi mãi sẽ trống vắng một bóng người lặng thầm đi bên cạnh Thục. Phong Khê rồi sẽ chẳng bao giờ là kinh đô của Thục Phán như anh đã một lần mong ước. Phong Khê phải về bên mẹ già khuya sớm trông nom, thay mồng ước sinh viên bằng những ngày lam lũ. Chỉ còn Xuyến, Thục, Cúc Hường và những bạn bè may mắn hơn đi tiếp quãng đường dài. Bài thơ hôm nào Phán viết chột trở về trong tâm trí Thục như một nhắc nhở ngậm ngùi:

Cô em hiền thực
Gặp từ hôm qua
Nhỏ từ hôm trước

Thưởng em nhất nhà... Nhưng Thục chẳng phải thần thờ lâu. Tiếng pháo đã nổ vang báo hiệu buổi liên hoan bắt đầu. Và tiếng Cúc Hường nói với Hoàng Hòa oang oang bên tai, còn lớn hơn cả tiếng pháo:

- Thôi, bỏ qua những chuyện hiểu lầm từ trước đến nay ngen! Lát nữa liên hoan xong, tụi này sẽ mời bạn đi xem vở "Tình nghệ sĩ" ở nhà hát Hòa Bình, chịu không?

Thành Phố Hồ Chí Minh, 10/12/1992
Nguyễn Nhật Ánh